

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 154
15 Aralık 1992
Fiyatı 3.00 DM

Aylık gazete

'92'yi de biz kazandık:

BU KIŞ ŞEHİRLER SICAK OLACAK

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

'93 çok görkemli geçecektir

Bilindiği gibi 12 Eylül faşist yönetimi de mücadelemizle başedemedi, Olağanüstü Hal yönetimine yönelindi. Olağanüstü Hal yönetimi ile de yetinemedi, özel savaşa çok ağırlık veren bir yönetim modeline yol açtı. Bütün politik sistemi yetmezliğe düştü, hatta ordu düzeni yetmezliğe düştü. Özel Savaş Dairesi tümüyle orduya ve giderek tümüyle bütün topluma egemen kılındı ve hali hazırda da devletin bir biçim değişikliği söz konusu veya devletin devlet olmaktan çıkışı söz konusudur bize göre. Devlet kontr-gerilla ve Özel Savaş Dairesi yönetimiyle idare edilmektedir. Bu aynı zamanda devletin kendi meşruiyet yasal temelini çiğnemesidir. Anayasal düzenin kendi içinden çözülüşe uğratılmasıdır. Ayrıca o bildiğimiz son işaretleri yine ne idüğü belirsiz birçok ad altında ortaya çıkan oluşumlar, devletin devlet olmaktan çıktığını, bir özel

Devamı 22. sayfada

Ulusal Meclis'in 2. Aşama Seçimleri 19-20 Aralık günü Giessen'de yapılacaktır. Seçimlere tüm halkımız ve dostlar davetlidir. Seçimle ilgili tüm bilgiler Seçim Bürosu'ndan alınabilinir.

Tel.: 0214 / 75 859

Genel Seçim Komisyonu

BERXWEDAN'DAN

Seçimler ve engelleme çabaları

Kürdistan Ulusal Meclisi'nin seçim çalışmalarının birinci aşaması tamamlandı. Avrupa çapında 90 bine yakın seçmen sandık başına giderek oylarını kullandı. 18 yaşından yukarı 90 bine yakın seçmenin Avrupa'da kendi geleceklerini belirlemek için oy kullanmasının büyük bir anlamı vardır. Bu anlamı, Alman hükümeti ve TC devleti de bildikleri için seçimi engelleme ve sabote etme yollarını kullanmaya çalışıyorlar.

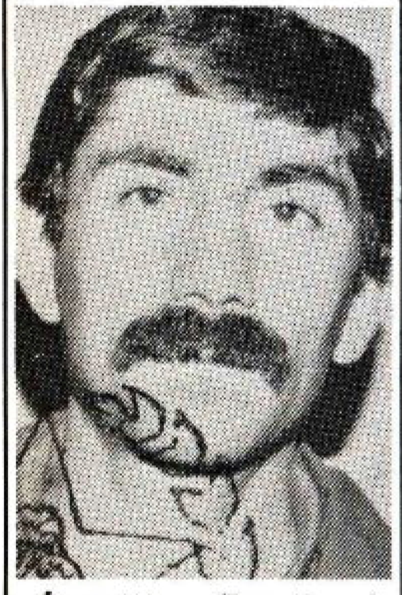
Bir halkın kendi geleceği hakkında karar vermesi için barışçıl bir şekilde temsilcilerini seçmesi yasaların ötesinde doğal hakkıdır. Kürt halkı Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde bu hakkını kullanıyor. Bu hakkın kullanılması Alman yasalarının ihlali anlamına gelmiyor. Nitekim daha önce Filistinlilerin, Çinlilerin ve Amerikalıların Almanya'da seçim yaptıkları biliniyor. Seçim yapma Alman kanunlarına aykırı olsaydı, Amerikalıların burada

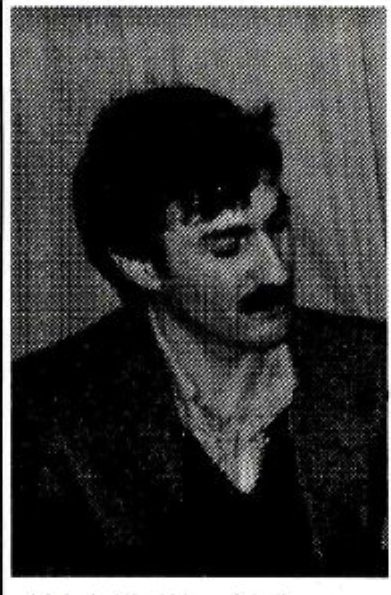
Devamı 22. sayfada

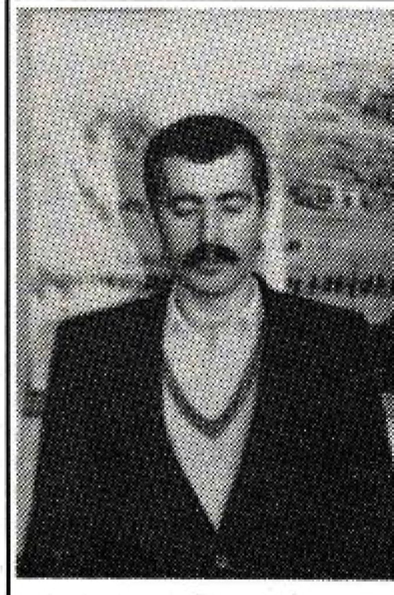

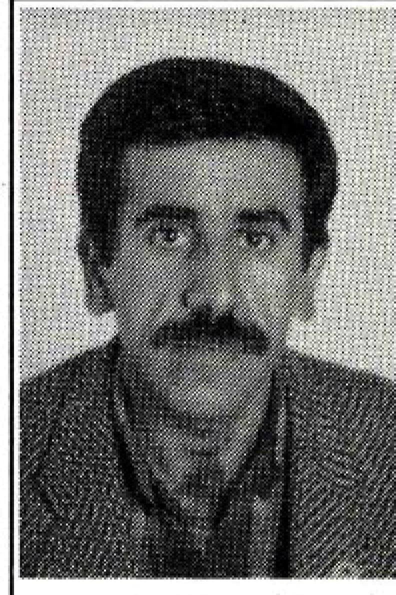
Aynı köyde doğdular, büyüdüler, okudular ve aynı dava uğruna şehit düştüler:

Bazılarının mezarı var bazılarının yok

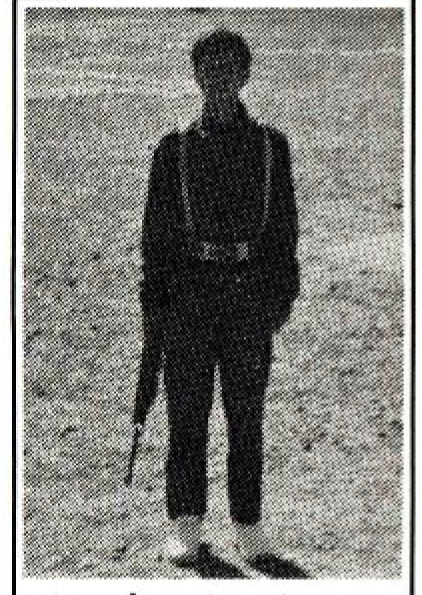

Ömer Akkaya (Zaza Hasan)

Vahdettin Kıtay (Veli)

Aydın Kaya (Diyadin)

Hasan Çürükkaya (Munzur)

Fevzi Kaya (Delil)

Şirhat Özsoy (Aydın)

Tam 12 yıldır kendisiyle görüşememiştim. Köye gittiğimde ziyaretime geldi. Yaşlanmıştı. Yüzü kırış kırıştı. Hep önüne bakıp konuşuyordu. Ezikliğinin nedenini anlamıştım.

Neden oğlunun cenazesini almadın? Diye sorduğumda bir of çekti. Biraz düşündü. Konuşmak istemedi önce, sonra zorlanarak "Tanımadım" dedi hıçkırarak. "Oğlunu tanımadın" dedim. "Tanıyamadım" dedi. Ve konuşmak istemedi. Anlatman lazım öğrenmek istiyorum. Nasıl tanımadın? Diye diretince "Bana bir yığın kömür gösterdiler oğlum diye; kömür yığınının oğluma benzerliği yoktu ki" dedi. Bu kez ben sustum. O da sustu. Konuşmuyoruz, ama ikimiz aynı şeyi düşünüyoruz. Uzun bir süre aradan geçince bu kez o sordu. "Senin yılların nasıl geçti?" Bu kez ben yanıt vermedim. Çünkü aklım hala yanmış, kömür hale gelmiş Ömer AKKAYA'nın cesetindeydi. Ceset diyorum. Niye ceset diyorum? Kömüre ceset denir mi?

Ömer'in babası yanıt vermediğimi görünce, sustu. Herhalde düşündüğümü düşünüyordu. Tekrar başa döndüm. "Niye Ömer'in cenazesini köye getirmedin?" "Tanımadım" dedi yine. "Kömürü getirseydin" dedim. "Dokuz kömür yığınıydı. Hangisinin Ömer olduğunu seçemedim. Bıraktım getirmedim. Kömürleri bir çukura gömmüşler" dedi ve sustu.

Kömür halindeki değil, canlı Ömer'i düşündüm. Ziver köyünde doğmuştu. Daha çocukken Yeni Köye gelmiş, ilkokulu, ortaokulu burada bitirmiş, Bingöl Lisesi'nden mezun olmuştu. 12 Eylül öncesi, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine ilgi duymuş. 12 Eylül sonrası Avrupa alanına çıkmış yedi yıl gibi uzun bir süre Avrupa'da aktif mücadeleye katılmış. Buradan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmişti. Ülkede mücadele yürütmenin alfabesini burada öğrenmiş ve yoldaşlarıyla birlikte Amede'e giderek, Hani dağlarına yerleşmişti. İşte burada bir talihsizlik sonucu, çelik kanatlı ölüm kuşları gökten Napalm yağdırmış ve kömürleşmiş Ömer, 8 yoldaşı ile birlikte. Şimdi mezarı yoktur Ömer'in mezarlar içinde, cesedi kalmadı ki; mezarı olsun mezarlar içinde.

Tıpkı küçüklük arkadaşı Şirhat ÖZSOY gibi. Şirhat'da Ömer'le aynı ilkokulu aynı ortaokulu, aynı liseyi okumuştu. Erzurum Atatürk Üniversitesi'ni kazanmış, iki yıl okumuş, gitmemek için okulu terk etmişti.

Şeyh Sait'in yakın akrabasıydı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi onu derinden etkilemişti. Ülkede uzun süre mücadeleye katılmanın çarelerini aradı. Sonunda Yunanistan'a oradan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti... Atikliği, kıvrak zekası ve çalışkanlığıyla dikkati çekerek takım komutanı oldu. 6 ay gibi uzun bir süre Başkan APO'nun koruma komutanlığını yaptı. 1991 Sonbaharında Güney Kürdistan'a gitti. Yaz aylarında Diyarbakır bölgesine giderken Şırnak'da bir çatışmada şehit düştü.

Şirhat'ın babası hala oğlunun canezesini görmüş değil. Belki oğlunun hala yaşadığına inanıyor. Mezarı olmayan ölünün ölü olduğuna çevresinde kimseyi inandıramamış belki. Öyle ya ölünün mezarı olur. Çevresi bugüne kadar mezarsız ölüye tanık olmamış ki. Şirhat'ı katledenlerden Şirhat nerede? Diye sormuş çokça "öyle biri yok" demişler kendisine.

Ömer AKKAYA'nın babası oğlunun ölümü hakkında kuşkulu değil. Kömür halini görmüş oğlunun. Ama Şirhat'ın babasının gözüne uyku girmiyor. Kömür halinide görememiş, oğlunun, yaşadığına inanıyor. "Öldürülseydi cesedini bulurdum" diye düşünüyor bazen. Ama bazen de düşündüklerinin doğru olmadığını düşünüyor. Ve oğlunun öldürüldüğüne inanıyor. İnanmakla inanmamak arasında geçiyor günler.

Yeni Köyün mezarlarına yakındır evi, geceleri bazen mezarlığa gidiyor. Yüzlerce mezar içinde beyaz mermer taşlardan yapılmış yalnız üç mezar var. Onların yanına oturuyor. Bunlardan biri Aydın KAYA'nın, biri Hasan ÇÜRÜKKAYA'nın diğeri de meçhul birinin mezarı, kod adı Şervan mı? Hogır mı, Brusk mı bilinmiyor. Solhanlı veya Karlıovalı olduğu söyleniyor. Üçüde Şirhat'ın dava arkadaşları, üçüde burada mermer mezarın içinde yatıyorlar.

Şirhat'ın babası bu mezarın başında Hasan'ı düşünüyor, "zeki biriydi diyor" kendi kendine Adana Ticari ilimler Akademisi'ni bitirmiş. Devletin kendisine sunabileceği imkanları elinin tersiyle iterek bağımsızlık mücadelesinin bir neferi olmuştu. O da oğlu Şirhat gibi Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmiş, Akademi yönetiminde görev almış. Bölge Komutanı olarak Amed eyaletine dönmüştü. Sonra bir hain köykorucusunun pususuna düşerek şehit düşmüştü. Hasan'ın cenazeside kaybolmuştu günlerce, ama ailesi haberi almış, araştırmış, kapıdan kapıya koşmuş sonunda Bingöl'ün Genç kazasına yakın bir yerde sulu bir çukurda cesedini çürümüş halde bulmuşlar. Ve şimdi Hasan yanındaki mermer mezarda yatıyordu. Ama kendi oğlu neredeydi? Düşündü... Düşündü. Aydın KAYA'nın mezarına baktı. Oğlunun arkadaşıydı Aydın. Onu çok seviyordu oğlu. Bu yüzden Akademi'de Aydın adını kod adı olarak almıştı Şirhat.

Liseden mezun olduktan sonra Suudi Arabistan'a çalışmaya gitmişti. Aydın KAYA işçi olarak çalışıyordu. Kürdistanlı yurtseverlerle tanışmıştı orada. Ülkeyi daha iyi izlemişti oradan. Ve Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmişti. O da oğlu Şirhat gibi Başkan APO'nun muhafız komutanlığını yapmıştı. Ve Erzurum'un Karayazı ilçesinin kırsal alanında şehit düşmüş cenazesi ailesi tarafından köye getirilip gömülmüştü.

Meçhul askerin yattığı mezara baktı. Onun yaşam öyküsünü düşündü. Annesini babasını, yakınlarını düşündü. Oğlunun arkadaşlarının mezar taşlarına soracaktı. Sormadı kalktı eve gitti. Yolda, Hasan'ın mezarı var, Aydın'ın mezarı var, meçhul askerin mezarı var, oğlumun arkadaşı Vahdettin KITAY'ın mezarı var. Benim oğlumun mezarı niye yok? Diye sordu kendisine. Ama bizim köy imamının oğlu Fevzi KAYA'nın da mezarının olmadığı aklına geldi. Fevzi'nin imam babası kendisine anlatmıştı: Oğlu 1991 baharında gerillaya katılmıştı. Hiç haber almamıştı artık oğlundan. Radyo, televizyon haberlerinden gerillaların şehit düştüğünü duydukça biri benim oğlum mu diye düşünmüş, hep Elazığ ve Bingöl bölgesinde şehit düşen onlarca gerillaların canazesini gidip görmüş ama oğlunu tanıyamamış, veya görememiş. Sonunda Avrupa'dan kendisine telefon edilmiş "Mart ayında Karakoçan'ın bir köyünde şehit düşen altı gerilladan biri senin oğlundur." denilmiş. Karakoçan'ın bir köyünde şehit düşen altı gerillanın cesetlerini hatırlamış. Gitmiş görmüştü. Yüzleri vücutları parçalanmıştı. Bu yüzden tanımamıştı. Bir ara eşi bir gerillanın bıyıklarını oğlunun bıyıklarına benzetmişti. Ama Melle Mustafa inanmamıştı oğlunun öldüğüne ve altı gerilla Elazığ'da bir çukura gömülmüştü.

Avrupa'dan telefonla haberi alınca Elazığ'a gitmiş. Oğlunun kemiklerini diğer arkadaşlarının kemiklerinden ayıramayacağını düşünmüş ve geri eve dönmüştü.

Ama Fevzi KAYA'nın babası hiç olmazsa oğlunun kemiklerinin gömülü olduğu yeri biliyor. Hani benim oğlumun kemikleri diye düşündü. Şirhat'ın babası. Kafasındaki onlarca soruyla eve gitti. Yattı mı yatmadı mı? Uyudumu uyamadımı bilinmiyor.

Kürdistan'da babaların dramı, annelerin dramı böyledir. Ne kadar tahammül ederler? Niye tehammül ederler bilinmiyor. Babalar, anneler, ağbiler. Örneğin Vahdettin KITAY'ın ağbisi...

Onun dramı, bir başka. Vahadettin'de, Şirhat'la, Aydın'la, Fevzi'yle, Hasan'la aynı ortaokulu okumuş, aynı sıralarda oturmuş, o da Avrupa'ya çıkmış devrimci mücadeleye profesyonel katılmış. Akademi'ye gitmiş, Bingöl bölgesinde komutan olarak görev yapmış, bir akrabasının ihbarı sonucu polis tarafından katledilmiş, onunda mezarı arkadaşlarının köyünün bitişiğindeki bir köyde. Ama mermerden değil mezarı. Ağbesi "Vahdettin'i katledenler ve ihbar edenler yaşadıkça elim varmıyor mezarını yapmaya" diyor.

Görülüyor ki bütün bu durumlara bir son vermenin zamanı gelmiştir. Ayaklanmaların, birleşmenin, düşmanı kahretmenin mezarı olan olmayan, cesedi kömürleşen kaybolan bütün şehitlerin intikamını almanın en büyük yanıtı büyük bir devrim yapmaktır. Bunun zamanı gelmiştir.

Hasan

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(HABER MERKEZİ)
Tel:(49-0211) 77 57 22
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln
Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 36.- DM	6 ay 40.- DM
12 ay 72.- DM	12 ay 80.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

Bir yılı zaferle kapatırken, yeni bir yılı da zaferle açıyoruz

1992'yi zaferle kapatıyoruz

Kürdistan'da savaş tüm hızıyla sürüyor. Sömürgeci TC, 1992 yılını kaybetmenin çaresizliğiyle sivil halkımıza saldırmak, köylerimizi, kentlerimizi yakıp yıkmakdır. TC'nin bu barbarlığına karşı ARGK gerilaları savaşı TC'nin metropollerine taşırarak her gün cevap vermektedir. TC'nin başlatımış olduğu ve ismine "iç harekat" dediği vahşet operasyonlarıyla binlerce yurtsever gözaltına alarak gerillanın kış hazırlıklarını boşa çıkarmayı amaçlıyor. Ama TC'nin tüm çabaları nafiledir. Gerilla birlikleri Antalya'nın, Diyarbakır'ın, İzmir'in, İstanbul'un göbeğinde sömürgecilere her gün yeni mezarlar açmaktadır. Bu kış savaş Kürdistan şehirlerinden, TC metropollerine tüm hızıyla yayılacaktır. 1992'nin zaferi 1993'in zaferini şimdiden garantilemiştir.

'93 özgürlük yılına gerillamız yürüyor

Ülke haberleri sayfaları Kurdistan Haber Ajansı (KURD-HA) tarafından hazırlanmaktadır

PKK'nin 15. kuruluş yılını Kürt halkı coşkuyla kutladı

KURD-HA (Cizre): PKK'nin kuruluş kutlamaları Cizre kent merkezindeki üç mahallede 27 Kasım günü düzenlenen şenliklerle sürdü. Kurtuluş, Cudi ve Dağkapı Mahalleleri'nde öğle saatlerinde davul zurna eşliğinde halaylarla başlayan şenliklere binlerce insan katıldı. Kurtuluş Mahallesi'ndeki şenlik alanı PKK, ERNK ve ARGK bayraklarıyla donatıldı. Alana, üzerinde PKK Genel Başkanı APO lehinde sloganların yazılı olduğu çok sayıda pankart asıldı. Kurtuluş Mahallesi'nde düzenlenen şenlik öğleden sonra olaysız sona ererken, Cudi ve Dağkapı Mahalleleri'nde şenlikler başladı. Yaklaşık iki saat süren Cudi Mahallesi'ndeki şenlik 27 Kasım tarihinin önemi üzerine yapılan konuşmalar ve çekilen halaylarla sona erdi. Dağkapı Mahallesi'ndeki şenlikler ise geç saatlere kadar sürdü.

KURD-HA: PKK'nin yıldönümü nedeniyle Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı Gülali (Keranlı), Tatlıçay (Hasuna) ve Tendürek köylerinden ilçeye yürümek isteyen yaklaşık 1000 yurtseverle, devlet güçleri arasında dün sabah saatlerinde taşlı sopalı çatışma çıktı. Devlet güçlerinin yürüyüşe yaptığı müdahale sırasında kurt köpekleri, dipçik ve jop kullandığı belirtildi. Çıkan olaylarda 20 yurtsever çeşitli yerlerinden yaralandı. 40'tan fazla yurtsever de gözaltına alındı.

Diğer yandan Muş'un Bulanık ilçesine bağlı köylerden ilçe merkezine yürümek isteyen köylüler de TC güçlerince havaya ateş açılarak engellendi. İlçede öğle saatlerine kadar sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Kepenkler de öğleye kadar kapalı kaldı.

ARGK Serhat Eyalet Komutanlığı'nın 27 Kasım nedeniyle Hınıs'ta yaptığı çağrı üzerine esnaf kepenk, şoförler de kontak kapama eylemi yaptı. Devlet güçlerinin müdahalesi üzerine kepenkler daha sonra açıldı. Erzurum kent merkezinde de pankart asılarak, bildiri dağıtıldı.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde önceki 27 Kasım gecesi saat 21.00 sularında TC güçleri tarafından ev ve işyerlerine ateş açıldığı ve birkaç ev ile işyerinin hasar gördüğü öğrenildi. 105'lik top ve roketlerin de kullanıldığı belirtilen ve yaklaşık bir saat süren ateş sırasında Nezire Gezen (18) adlı bir kişi yaralandı. Olayda dört ev ve bazı işyerleri de hasar gördü. Halkın geceyi sığınaklarda geçirdiği ilçede, durumun gergin olduğu belirtildi.

Lice'ye bağlı Duru (Goma Bekirhan) köyüne aynı gece yapılan baskında aralarında HEP yönetim kurulu üyeleri Ziya Duman ve İsmail Sevinç'in de bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı.

Bu arada Bitlis'in Güroymak ilçesinde helikopterler havadan ilçeye bildiriler dağıttı. Gerillalara yönelik "teslim ol" çağrısının yapıldığı bildirilerin ilçe merkezinde dağıtılmasına halkın büyük tepkisi oldu.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde PKK'nin 14. kuruluş yıldönümü etkinliklerine 15 bin kişi katıldı. 27 Kasım kutlamaları Nusaybin'de "provokasyonu önlemek" amacıyla 30 Kasım'a ertelenmişti.

30 Kasım günü saat 13.00'te Kışla, Yeni Turan, Abdülkadir Paşa, Cindioğlu mahalleleri ve İstasyon mevkii ile Newroz Meydanı'nda toplanan ve çok sayıda kadın ile çocuğun da katıldığı yaklaşık 15 bin kişi PKK'nin 14. yılını kutladı. Nusaybin Lisesi ve ortaokul öğrencileri de okulu boykot ederek okullarında adı geçen mahallelere kadar yürüdü. PKK ve ERNK bayraklarının asıldığı meydanlarda slogan atan kalabalığın halaylı kutlamaları yaklaşık 2 saat sürdü. Şenlik yerine gelen devlet güçleri kitleye müdahale edemedi.

Gözaltındaki kişilerden haber yok

Şırnak'ın Silopi ilçesinde yaklaşık bir ay önce başlatılan gözaltı operasyonları aralıksız sürüyor. 10 Kasım günü evine yapılan baskında 9 yakını ile birlikte gözaltına alınan Silopi Belediye Başkanı Levent Tayşun'dan haber alınamıyor. Yakınları Şırnak Tugayında tutulan Tayşun ve diğerlerinin işkence gördüklerini ve bu nedenle yaşamlarında endişe duyduklarını belirttiler.

Bu arada Silopi'deki operasyonlar sırasında gözaltına alınan Sadik kod adlı bir gerillanın sorguda gördüğü işkence sonucu yaşamını yitirdiği muhabirlerimizce bildirilirken, olay hakkında sağlıklı bilgiler alınamadı.

Öte yandan Şırnak'ın Balveren köyü yakınlarında 29 Kasım günü TC güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmanın ardından TC güçlerinin Balveren köyündeki evlere ateş ettiği bildirildi. Çıkan çatışma hakkında ayrıntılı bilgi elde edilemezken, TC güçlerinin köydeki evlere yönelik açtığı ateş sonucu en az 4 evin isabet aldığı bildirildi. Olayda ölen veya yaralanan olup olmadığı hakkında kesin bilgi alınamadı.

Son günlerde Cudi dağı bölgesinde yapıldığı belirtilen ve TV haberlerinde "iç harekat" adıyla yer alan görüntülerin "sansasyonel" amaçlı, sıradan tatbikat atışları olduğu bildiriliyor. Muhabirlerimiz, askeri birliklerin Cudi eteklerinde rutin havan atışları yaptığını ve operasyonlara çıkamadıklarını bildirdiler. Yerel kaynaklar askeri birliklerin dağın eteklerinde hareketlilik içinde olduğu ancak gerilla güçlerinin hareketliliğinin herhangi bir operasyona olanak vermediğini belirttiler.

Öte yandan Iğdır'ın Doğubeyazıt Caddesi'nde bulunan Bölge Trafik Şube Müdürlüğüne 29 Kasım akşamı saat 23.00 sularında bir grup ARGK gerillası tarafından roketatarlı saldırı düzenlendi.

Antalya'da ARGK misillemesi

Türkiye'nin Antalya şehrinde 7 Aralık günü saati 18.15 sularında ARGK'ye bağlı bir şehir gerilla gurubu, polis lojmanlarının yakınlarında polisleri taşıyan 2 servis otobüsünü pusuya düşürdü. Çapraz ateş altına alınan otobüslerin isabet alması sonucu 1'i başkomiser olmak üzere 7 polis öldürüldü ve yine 10'u ağır olmak üzere toplam 55 polisde yaralandı.

Ajansımızı arayan ve ARGK adına açıklama yapmak istediğini belirten bir şehir gerillası, "Antaya'da polis otolarına karşı gerçekleştirdiğimiz eylem, TC devletinin Kürdistan'daki terörüne, katliamlarına ve kontr-gerilla cinayetlerine karşı bir misilemedir." "İç harekat"a karşı eylemlerimizi yoğunlaştıracağız. Kürdistan'da olduğu gibi, Türkiye metropollerinde de bu tür misilleme eylemlerini sistemli bir şekilde gerçekleştireceğiz. Halkımızın katledilmesine seyirci kalmayacağız" dedi.

Mardin'in Nusaybin ilçesinin Bahçebaşı mevkiinde bulunan belediye ait taş kırma şantiyesine önceki akşam baskın düzenleyen bir ARGK gerilla birliği, iş makineleri ve şantiye kulübelerini ateşe vererek yaktı. Şantiye tesislerinin de silahla tarandığı eylemde ölen ya da yaralanan olmazken zararın 200 milyon lira civarında olduğu belirtildi.

Şantiyeye saldırıyı doğrulayan Nusaybin Belediye Başkanı Müslüm Yıldırım "Şantiyemiz işlemez hale getirilmiştir. Makinelerimiz, kulübeler ve içindeki eşyalar yanmıştır. Ayrıca şantiyemiz silahla da taranmıştır" dedi. Yıldırım olayı kimlerin ne amaçla gerçekleştirdiğini bilmediğini söyledi.

Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'ne saldırı

Diyarbakır'daki Olağanüstü Hal Bölge Valiliği binasına bombalı ve silahlı saldırı düzenlendi.

Diyarbakır'ın Şehitlik semtindeki Olağanüstü Hal Bölge Valiliği binasına 25 Kasım akşamı saat 19.00 sıralarında 2 kişi tarafından önce bombalandı, peşinden de ağır silahlarla tarandı. Binanın bahçesine düşen ve hasara yol açan elbombasının savunma tipi ve ABD yapımı olduğu bildirildi. Saldırı sonucu can kaybının olup olmadığı öğrenilemedi. Saldırıyı gerçekleştirenlerin olaydan sonra kaçtıkları ve polisin yoğun operasyonlar başlattığı bildiriliyor.

ARGK 4 esir askeri serbest bıraktı

ARGK gerillaları tarafında bir süre önce çeşitli karakol baskınlarında esir alınan 4 asker, 25 Kasım günü akşam saatlerinde Cizre ilçe merkezinde serbest bırakıldı. Daha önce ARGK Ana Karargah Komutanlığı, Ajansımıza verdiği bir demeçte 4 askerin serbest bıraktığını duyurmuştu.

Cizre kent merkezindeki Kadıoğlu Otel'inin arka sokaklarında akşam saatlerinde serbest bırakılan askerler, otele geldikten sonra olayı haber alan gazetecilerle görüştüler. Sağlık durumlarının iyi olduğunu belirten askerler, ARGK gerillalarının kendilerine iyi davrandıklarını, sürekli yer değiştirerek Herekol dağında dolaştıklarını söylediler.

PKK'nin kuruluşunun 14. yıldönümü nedeniyle serbest bırakılan askerlerin adları şöyle: Yıldırım Yıldız (Erzurum/Tortum), İbrahim Koçan (Erzurum/İspir), Ahmet Müsrev Yıldız (Konya/Çumra) ve İsa Kahraman (Sivas/Yıldızeli).

Kızıltepe'de kontr-gerilla katliamı

Mardin'in Kızıltepe ilçesine bağlı Hakverdi köyünün Tuzluca mezrasına 2 Aralık akşamı saat 19.30 sularında gelen silahlı 4 kontr-gerilla elemanı, gerilla olduklarını söyleyip, köyde toplantı yapacaklarını belirttiler. Köylülerin ağırlıklı kesimi söylenenleri yapmadı. Kontra elemanlarının hedefleyerek öldürmek istedikleri Yiğit ailesinden 6, Öztürk ailesinden de 1 kişiyi evden dışarı çıkararak kurşuna dizerek katlettiler. Katledilenlerin isimleri ise şöyledir. Nurettin Yiğit (25), M. Ali Yiğit (21), İzzettin Yiğit (27), Abdulvahap Yiğit (16), Abduraman Öztürk (18), A. Baki Yiğit (17) ve Tacettin Yiğit (14). Görüştüğümüz gerilla kaynakları olayı devlet güçlerinin yaptığını belirttiler.

ARGK savaşı şiddetlendiriyor

Bingöl-Lice Karayolunu kesen bir gerilla birliği, aralarında Muş'un Korkut ilçesi Belediye Başkanı'nın da bulunduğu 2'si asker 9 kişi öldürdü. Karadere mevkiinde yolu kesen gerillalar durdurdukları çok sayıda araçta kimlik kontrolü yaptılar. Öldürülen belediye başkanın ANAP'lı ve devletle işbirliği halinde olduğu bildirildi.

Kozluk şehir merkezine baskın

Batman'ın Kozluk ilçesine 20 Kasım gecesi bir saldırı düzenleyen gerillalar ile korucular arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldü, 3 korucu da yaralandı. Saldırı sırasında bir gerillanın da yaşamını yitirdiği bildirildi. Saat 22.30'da kent merkezindeki Yukarı Güneşli mahallesine gelen gerillalar korucubaşı Cemal Budak'ın evine roketatar ve otomatik tüfeklerle saldırdı.

Korucuların karşılık vermesi üzerine çıkan çatışmada koruculardan Mehmet Çetin ölürken, 3 korucu da yaralandı.

Siverek'te karakola baskın

Siverek ilçesinde 29 Kasım gecesi saat 24.00 sularında bir gerilla grubu tarafından Ordu Polis Karakolu'na baskın düzenlendi. 3 polis yaralandığı saldırı eylemi yaklaşık 15 dakika sürdü.

Öte yandan Batman'ın Sason ilçesinde aynı gün saat 16.00 sularında karayolu Neval Giyani mevkiinde gerillalar tarafından kesildi. Bir saate yakın süren yol kesme eyleminde kimlik kontrolü yapıldı. Tesadüfen olay yerine gelen devlet güçleri ile gerillalar arasında çatışma çıktı. Şerif isimli bir korucubaşı ile kimliklerini tespit edilemeyen 2 kişi öldü.

Batman Emniyet Müdürlüğü'ne silahlı bir saldırı düzenlendi. Ancak olayın ayrıntıları ulaşmadı.

Hakkari'nin Çukurca ilçesinde 29 Kasım günü saat 15.00 sularında bir askeri konvoyda yer alan bir panzer uçuruma yuvarlandı. Panzerin uçuruma yuvarlanması sonucu 1 asker öldü, 5 asker de yaralanarak Hakkari Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Kerboran'a gerilla baskını

Mardin'in Dargeçit ilçesine 4 Aralık günü bir baskın düzenleyen kalabalık bir gerilla grubu ilçe Jandarma Tabur Komutanlığı ve kaymakamlık binlarına saldırdı. Saat 16.00 sularında ilçeyi basan gerillalar Jandarma Tabur Komutanlığı ve kaymakamlık binalarını roketatar ve makineli tüfeklerle taradı. Gerilla saldırısının ardından jandarma taburundan helikopterlerle yaralıların sevk edildiği belirtilirken muhabirlerimiz baskın eyleminde 14 askerin öldürüldüğünü bildirdiler. Gerillaların ilçeyi terk etmesinin ardından devlet güçlerinin evlere açtığı ateş sonucu Melek Bora (10) adlı çocuğun öldüğü bildirildi. Askerlerin çevreyi rastgele taraması sonucunda 3 kişinin de hafif yaralandığı öğrenildi. Giriş çıkışların yasaklandığı ilçe merkezinde askerlerin operasyonlarını yoğunlaştırdığı belirtildi.

Batman'ın Sason ilçesine 3 kilometre uzaklıktaki kırsal kesiminde gerillalarla devlet güçleri arasında bir çatışma çıktı. İki gün süren çatışmalarda 22 asker ölürken, 3 gerilla da yaşamını yitirdi. Sason'un kırsal kesimindeki Tanzê mıntıkasında çıkan çatışmanın ardından çok sayıda askeri birliğin çatışma bölgesine sevk edildiği belirtildi.

Şirvan'a baskın

Siirt'e bağlı Şirvan ilçe merkezine 25 Kasım günü saat 21.30 sıralarında iki ayrı koldan gelen gerillalar emniyet müdürlüğü ve askeri binalara ağır silah ve roketlerle saldırdı. Devlet güçlerinin de karşılık vermesi sonucu çıkan ve bir saatten fazla sürdüğü bildirilen çatışmada emniyet binası gerillalarca atılan roketlerle hasar gördü. Olayda ölen ya da yaralanan olmadı.

KURDISTAN HABER AJANSI (KURD-HA)

Basına ve kamuoyuna duyuru

Bugün Ortadoğu bölgesinde çok önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte emperyalizm kendi çıkarları doğrultusunda kurmak istediği yeni dünya düzeni için halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini tasfiye etme sürecini daha da hızlandırmış durumdadır. Dolayısıyla dayatılan bu süreç içinde dünyadaki gelişmeleri sağlıklı izleme ihtiyacı her toplum için daha da önem kazanmaktadır. Fakat sömürgeci ve emperyalist devletler, halklara karşı yürüttükleri karşı-devrimci politikaları gözlerden uzak tutmak için dev medya holdinglerini oluşturarak, objektif haber akışını engellemektedirler. Dünyanın en sıcak çatışmalarının yaşandığı bölgemiz Ortadoğu için bu durum çok daha geçerli olmaktadır. Kuşkusuz Ortadoğu'daki sıcak çatışmaların odak noktasını da Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi oluşturuyor. Amansız bir saldırganlıkla karşı karşıya bulunan Kürdistan halkının kendi haklı mücadelesini yeterince dünya kamuoyuna duyuramadığı bir gerçek. Kürdistan'da insanlar toplu olarak katledilmekte, ateş közleri üzerinde pişirilmekte, sokak ortalarında vurulmakta, evleri ve işyerleri başlarına yıkılmakta, fosfor ve her türden kimyasal silahlarla yok edilmekte, tecavüze uğramakta, tankların arkasında sürüklenmekte ve yiyecek-içeceklerine kimyasal maddeler karıştırılarak zehirlenmektedirler. Evet tüm bunlar yapılırken, gerçekler en iğrenç bir tarzda gizlenmeye çalışılmaktadır.

Berxwedan gazetesi ilk olarak 1983 yılında Kürtçe olarak yayın hayatına başladı. Aylık olarak toplam 7 sayı çıktıktan sonra yayınına ara verdi. 1985 yılında yeniden Türkçe ve Kürtçe olarak yayın hayatına döndü. 1988 yılının başlarında Kürdistan'daki gelişmeleri daha hızlı kamuoyuna ulaştırmak amacıyla 15 günlük yayın peryodu ile çıkmaya başladı. Gittikçe yayın ağını genişletti. Neredeyse bütün okuyucuları birer muhabir görevini gördü. Kürdistan ve Ortadoğu'da yazılamayanları muhabirleri aracılığıyla kamuoyuna duyurdu. 1992 yılının başında yeni bir değişmeye gitti; Kürtçe yayınlanan başka dergilerin varlığından dolayı tümüyle Türkçe ve aylık olarak çıkmaya başladı. Ve aynı zamanda günlük haber merkezi olma görevini önüne koydu. Ortadoğu ve Kürdistan'dan günü gününe aldığı haberleri dünya basın-yayın kuruluşlarına, enformasyon bürolarına ve kitle örgütlerine ulaştırdı. Belli bir sürede sağlanan deneyimle adım adım kurumlaşmaya gidildi ve "Kurdistan Haber Ajansı"nın resmen ilanı için koşullar oluşturuldu. Bunun için gerekli olan teknik düzenlemeler yapıldı. Bundan böyle günlük haber akışı daha seri şekilde sağlanacaktır.

Bu çıkışımız, Ortadoğu'da yoğunlaşan gelişmeleri yerinde ve zamanında kamuoyuna duyurmak ihtiyacından kaynaklanmıştır. Biliniyor ki, dünyanın en sıcak gelişmelerini yaşayan Ortadoğu bölgesi, aynı zamanda en bilinmeyen bölge konumundadır. Burası dünya dengesinde önemli bir rol oynadığından, bütün güçler mevcut dengeyi kendi lehine çevirmek amacındadırlar. Bu nedenle gelişmeler sağlıklı yansıtılmıyor; özellikle Kürdistan'daki gelişmelerin duyurulmasında sınırsız bir sansür uygulanıyor. Sömürgeci devletler tarafından kendi basınlarına hiçbir şekilde özgür habercilik hakkı tanınmadığı gibi, bunlar aracılığıyla gerçekler çarpıtılmakta ve bu psikolojik savaşa malzeme edilmektedir.

Kurdistan Haber Ajansı, bunun önüne geçmeyi, gerçekleri olduğu gibi ve tüm yönleriyle kamuoyuna duyurmayı amaçlamaktadır. Tarafsız olmayacak, gerçeklerden yana olacaktır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinden yana bir çizgi izleyecektir. Bu, objektif haberciliğin de ta kendisidir. Nitekim, Kürdistan halkının meşru ve haklı mücadelesi bizim varlık gerekçemizi oluşturmaktadır. Bundan böyle ajansımız bölgemiz Ortadoğu'da bilinmeyenleri ve Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesinin gelişim süreçleri ve yine bu mücadeleye karşı Türk devletinin uyguladığı özel savaş yöntemlerini en çarpıcı ve en gerçekçi şekilde dünya basın-yayın kuruluşlarına ileterek Kürdistan ve Ortadoğu'da yaşanan gerçekleri dünya kamuoyuna duyurmayı görev bilecektir.

Not: Haber ajansımız tarafında geçilecek her haber, kaynak gösterilmeden yayınlanamaz.

'92'yi de biz kazandık:

BU KIŞ ŞEHİRLER SICAK OLACAK

Berxwedan Ortadoğu Servisi

TC her ne pahasına olursa olsun 1992 yılını psikolojik üstünlükle kapatmak zorunluluğunu duymaktadır. 1992 yılına kadar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmek üzere emperyalizmin siyasal, askeri, ekonomik ve diplomatik sınırsız desteğini almış, ama elle tutulur bir başarı kazanamamıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalizm için tehlikeli gelişimi sürdükçe, TC'ye verilen destek çeşitli düzeylerde sürecektir. Ama emperyalizm açısından tehlikeyi asgariye indirecek farklı çözüm önerileri de gündemleşmektedir. Bunun farkında olan TC, en azından psikolojik üstünlüğü ele geçirmek için kendi kayıplarını gizlerken, gerilla cephesinin kayıplarını olağanüstü abartmaktadır. Kayıplarımızı abartmakta birbirleriyle yarışan özel savaş kurumları, zaman zaman birbirlerini yalanlamak zorunda kalmaktadırlar. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş bir aylık Güney savaşında gerilla güçlerimize 4500 kayıp verdirdiklerini gülünç bir tarzda iddia ederken, savaş cephesinde savaşı yöneten bir kurmay albay, "Karşımızda savaşan PKK'lıların toplamı o kadar yoktu" diyerek Güreş'i yalanlamaktaydı.

Güney'de savaşan gerilla güçlerimiz böyle hainane bir saldırıyı beklediklerinden, aylar öncesinden başlayarak güçlerimizi gerilla savaşı kurallarına uygun tarzda mevzilendirilmesi, erzak, cephane vb. lojistik ihtiyaçların stoklanması, savaşçı adaylarıyla yurtsever kitlemizin güvence altına alınması vb. hazırlıklarını yapmış, mevzilerini güçlendirmişlerdi. Peşmergelerin emirlere rağmen gerilla güçlerimize karşı savaşmakta gönülsüz oluşlarını ve Güney halkımızın savaşa karşı tutumu da gözeterek, ihanet saldırısına karşı mevzilerini savunmak ve savunma temelinde taktik bazı karşı saldırılarla yetinmemize rağmen, peşmerge güçlerine 1000'e yakın kayıp verdirildi. TC ordu gücüne karşı ise pusu, çevirme, kanatlardan saldırma vb. taktiklerle 500'den fazla kayıp verdirildi. 5'ten fazla uçak ve helikopter düşürüldü. TC her zaman olduğu gibi kendi kayıplarını gizleyip, gerilla kayıplarını abartarak sefil durumunu kurtarma çabası içindedir. Gerilla komutanı Osman Öcalan'ın resmen açıklamasıyla gerilla kayıplarının 130 civarında olduğu ve bir o kadar da yaralılarının olduğunu belirtti. Bire kırk (1'e 40) gibi olağanüstü güç dengesizliğine, düşmanın teknik üstünlüğüne rağmen, 40 güne yaklaşan kahramanca direnişte verilen bu kayıp, düşmanın hedefi, aldığı sonuç ve verdiği kayıplarla kıyaslandığında önemsenecek bir kayıp değildir. Ancak toprağa düşen her gerillamız halkımızın canevinde açılan derin bir yaradır. Her cana karşılık binlerce kontra da cezalandırılsa, yerini doldurmaz. Kürdistan halkı iç ihanetten yediği darbeyi hiçbir sömürgeci güçten yememiştir.

TC ile ihanet cephesinin ortak saldırısının temel amacı gerilla güçlerimizi imha etmek ya da iradesini teslim almaktı. Gerek savaş öncesinde, gerekse savaş sırasında Talabani ve Barzani "PKK silahı bıraksın, siyasi mücadele yürütsün" biçimindeki açıklama ve çağrıları tamamen PKK'yi "ehlileştirmek" düzen sınırları içine çekmeye yönelikti. Muazzam güç dengesizliğine karşın, bu savaşta siyasi ve askeri olarak kazançlı çıkan devrim cephesi oldu. Düşman, PKK'yi imha etmek ya da iradesini teslim almak, amacı ve saldırısının büyüklüğü dikkate alındığında, düşmanın amacının boşa çıkarılması için daha büyük kayıplar vermeye değerdir. Emperyalist kampın her türlü desteğine sahip olan TC-ihanet suç ortaklığının 100.000 kişilik ordu, uçak, helikopter, tank, top ile savaşan gerilla güçlerine darbe vurulmamış, dahası düşmanın kendisine ağır kayıplar verdirilmiş, mevziler korunmuş, siyasi ve askeri zafer kazanılmıştır.

Savaşı yöneten gerilla komutanları ile "Kürdistan hükümeti" arasında imzalanan anlaşma, hemen her savaşta görülebilecek olan bir ateşkesten öte bir anlamı taşımamaktadır. Ve gerilladan çok KDP-YNK güçlerinin zorlanması sonucunda gündeme gelmiştir. PKK açısından, gerilla güçlerini böylesine pis bir savaşta uzun süreli yıpratmanın bir anlamı yoktur. Kürdistan devriminin içinde geçmekte olduğu süreç, asıl cephesi olan Kuzey'de savaşı yoğunlaştırırken, Güney'de siyasal-örgütsel yanı ağırlıkta olan bir faaliyeti gerekli kılmaktadır. Bu çerçevede, Güney Kürdistan, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin cephe gerisi konumundadır ve bu konumunu da sürdürmektedir. Bu parçada ideolojik mücadeleyi yoğunlaştırırak ihanetin Güney halkımız içinde de teşhir ve tecriti esastır.

PKK için ateşkesin bir hedefi de, TC'nin Güney'deki varlık nedeni ve ihanetin ona sağladığı sahte meşruiyeti ortadan kaldırmak, onu yalnızlaştırmak ve savaşan gerilla gücünü tali hedeflerle uğraştırmamaktır. Bu çerçevede, Güney'deki gerilla güçlerinin bir kısmının iç kesimlere çekilmesi, mücadelenin gelişimini olumsuz yönde etkileyebilecek bir durum değildir. Savaşı yürüten temel gerilla gücü Kuzey'deki tüm eyaletlerde kurumlaşmış ve savaşı 1992 planlama hedeflerine uygun tarzda sürdürmektedirler. Aday savaşçıların eğitimi de Kuzey'deki birçok karargah ve kamplarda gerçekleştirilmektedir. Güney'deki gerilla gücünün iç kesimlere kaydırılması, Güney'deki halkımızla daha yakın bir ilişki ve siyasi faaliyetler içinde elverişli bir zemin yaratmıştır ki, iç kesimlere kaydırılan güçler daha çok savaşta aktivite kazanmamış aday savaşçılarla, savaşamayacak olan yaşlı ve çocuklardan oluşmaktadır.

Bu savaş ihanet cephesinde varolan çelişkilerin açığa çıkmasında ve çatlakların derinleşmesinde önemli rol oynadı. ABD-TC tutkalıyla bir araya getirilen ihanet cephesinin iki büyük gücü olan KDP-YNK arasında savaşın yürütülmesi, sonuçlandırılması ve anlaşmanın uygulanması konularında ayrılıklar yarattı. Birçok peşmerge komutanı denetimindeki peşmergelerle birlikte ARGK ile savaşmayacaklarını açıkça dile getirerek geri cephelere geçerken, bazıları da gerilla saflarına katılarak ihanete karşı savaştı. Güney halkımız tarihinde ilk kez bu denli büyük bir karşı-devrimci saldırıya karşı, KDP-YNK önderliklerinde olduğu gibi kaçmayı değil, direnmeyi ve kazanmayı esas alan ve bunu başaran kendi öz silahlı gücünü gördü. Bu devrimci-direniş, bugünden meyvelerini vermeye başlayan bir öz güveni Güney halkımıza kazandırdı. İhanet ve işbirlikçilik, yıllarca sürdürülecek ajitasyon ve propaganda faaliyetlerinin yapacağından daha çok açığa çıktı. İhanetin bağnaz odağı olan KDP'ye mensup 4, YNK'ye mensup 1 bakan istifa etti. Kürdistani Cephe içinde yer alan bazı küçük gruplar ihanete ve bu savaşa karşı tavır aldılar. PKK için bu savaşın en önemli siyasi sonuçlarından biri de budur. Anlaşmayı yapan tarafların ideolojik-politik yapıları, amaç, mücadele yöntemleri ve toplumsal dayanakları arasındaki temel farklılıklar dikkate alındığında, bu anlaşmanın taktik bir ara veriş, bir soluklanma olduğu, daha fazlasını beklememek gerektiği açık. Özellikle de, KDP-YNK'nin ihanetçi-işbirlikçi karakteri nedeniyle güvenilmez komplocu bir güç oldukları bilindiğinden, bu anlaşmanın ömrü konusunda da fazla iyimser olmamak gerekir. Bu güçlerin ideolojik olarak teşhir ve tecritinin sağlanması halkımızın bağımsızlık mücadelesinin başarısı için zorunludur.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin kazanımları bu kadar da değildir. Deyim yerindeyse yedi düvele karşı kahramanca bir direniş savaşı sürdüren ve bu savaştan yenilmeden, dahası kazançlı çıkan PKK, bugüne değin görülmek istendiği gibi Kuzey-Batı Kürdistan'a özgü silahlı-politik bir güç değil, aynı zamanda bölge düzeyinde etkili olan silahlı-politik bir güç olduğu bir kez daha pratikte kanıtlandı. Kürdistan devriminin uluslararası karakteri ve buna uygun politik ve askeri hedeflere kararlı bir yürüyüşün sahibi ve önderi PKK'nin bölge çapında emperyalizme karşı silahlı-politik mücadele yürüten ve siyasal gündeme müdahale edebilen tek güç olduğu, bu konumuyla da, objektif olarak Ortadoğu devrimlerinin önderliği gibi ağır ve onurlu bir misyonun da sahibi olduğu açığa çıkmıştır. Emperyalizm ve bölge gericiliği PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bu niteliğini gözeterek tutum belirledikleri açıkça görülmektedir.

Başkan APO, "Hemen şunu çok açıkça vurgulayalım ki, 1992 yılı bizimle parti tarihimizin bütün yıllarından daha fazlasını, hatta diğer yıllara nazaran kazanımlar ikiye, üçe katlayan bir yıl olduğunu belirteyim. Rakamlar vardır. Serhildan gücü üçe katlanmıştır. Gerilla gücü üçe katlanmıştır. Rakamları rahatlıkla verebilirim. Yalnız güç itibariyle değil, alan genişliği itibariyle de bu böyle olmuştur. Bir Serhat'tan, Dersim'den tutalım Toroslar'a kadar. Botan'dan tutalım hatta Süleymaniye'ye kadar tutulan mevziler vardır. Bu mevzilerdeki sayısal rakamlar vardır. Bilemiyorum, bunu hangi gerekçeyle basın yazıyor. O zaman PKK'deki gelişmeyi bilmiyorlar. Gerçekten bu konuda gerçeklerin doğru yansıtılmadığını biliyorum. Mümkündür bazı basın-yayın organları ya kasıtlı olarak yaparlar ya da bilgisizlikten yaparlar. Benim elimdeki mevcut bilgilere göre, en güçlü gelişmeyi biz 1992'de yaşadık. Sadece 1992'yi kazanmakla yetinmedik, kazanmanın da çok ötesinde niteliksel sıçramalardan bahsedebiliriz bu yıl için. Serhildanlar bütün ulus çapında Güney'i de bağrına bastı. Şu anda Güney halkını da devrimin etkisi altına almıştır. Reformizmin-işbirlikçiliğin etkisinden kurtarmıştır. TC'nin bundan beklentileri şurda kalsın tam tersine yol açmıştır. Hatta diyebiliriz ki, Güney ve Kuzey'in birliğinin sağlanmasına götürdü. Bunu yukarıda da belirttiğimiz gibi, Serhat'tan tut Süleymaniye'ye kadar yine metropol kentlerdeki büyük uyanışları sanıyorum çok yakından izliyorsunuz. Avrupa'da da muazzam bir gelişmeyi bizzat yaşıyorsunuz, 60 bin kişilik toplantılar yapılıyor. 100.000'e yakın kitle seçime gidiyor. Bunlar kendi başına bir ulusal kurtuluşa temel teşkil edecek gelişmelerdir. Ve bunların hepsi 1992'de gerçekleşti.

Gerilla gücümüz bütün bölgelerde muazzam gelişmeler kaydetmiştir. Hemen söyleyeyim geçen yıl bir Botan'ı gözönüne getirelim, güç eğer binse bugün üçbin. Dersim'de yüzse bugün beşyüze tırmanmış. Ve istisnasız bütün bölgeler için bu böyledir. Serhildanları her gün izliyorsunuz, görüyorsunuz. Dolayısıyla 1992 yılı için ben sadece kazanmakla, kazandık demekle yetinmiyorum. Kürdistan tarihinin, özgürlük savaşımının en kapsamlı yılıdır. En zirve de gerçekleşen yıldır. Toplumsal özgürlükte patlama, ulusal kurtuluşta patlama hiçbir yılla kıyaslanmayacak bir biçimde hızlı, köklü gelişmeler bu yılda gerçekleştirilmiştir. Buna dayanarak 1993'ün çok görkemli gelişeceğini şimdiden belirtebiliriz."

Ortadoğu mutabakatı da umutsuz

Kürdistan halkına ve önderi PKK'ye karşı ilan ettiği topyekün savaşın Güney cephesinde umduğunu bulamadığı gibi, siyasi ve askeri alanda darbe yiyerek çıkan TC, Kürdistan devriminin bölgesel niteliğini de kullanarak İran, Suriye ve Suudi Arabistan'ı alelacele toplantıya çağırdı. Gündemin tek maddesi ise, Kürdistan devriminin engel tanımaz ilerlemesini durdurmak için ortak önlem geliştirme olanaklarının araştırılmasıydı. Suudi Arabistan bu toplantıya katılmadı. Türkiye, İran ve Suriye Dışişleri Bakanlarının katıldığı zirve toplantısı sonrasında yapılan açıklamaları bir yana bırakırsak, aralarındaki tarihsel ve güncel çelişki, çıkar farklılıkları ve bölgeye ilişkin politikaları dikkate alındığında toplantıdan somut bir sonuç çıktığı kuşkuludur. Tarihteki Kürt ayaklanmalarını bastırmak için bu güçlerin ortak hareket ettikleri bilinmektedir. Uzlaşabilecekleri tek önemli nokta ise Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin engellenmesi noktasıdır. Buna rağmen konjonktürel politikaları itibarıyla, Suriye TC'nin sıkışmışlığından yararlanarak Fırat sularından daha fazla yararlanma, Hatay sorunu vb. konularda, İran ise Orta Asya'daki rekabette avantaj sağlama, Azerbaycan sorunu, rejim muhaliflerinin Türkiye'den yararlandırılması vb. birçok alanda TC'den taviz koparmaya çalışacaktır. TC ise birincil amaç olarak Kürdistan devriminin dışa açılan nefes borularını tıkamak, hareket sahasını daraltmak ve bölge düzeyinde sömürgeci cepheyi güçlendirmeye çabalamaktadır. Bu objektif olguların gösterdiği şey, her üç devlet arasındaki köklü çelişkiler kolay görülebilecek çelişkiler değildir. Buna rağmen bu zirvenin TC'nin amaçladığı hedefe ne ölçüde ulaştığını süreç gösterecektir. PKK, çelişkileri ne kadar derin olur-

sa olsun, konjonktürel politikalar farklı da olsa, bu rejimlerin tarihsel-toplumsal sömürgeci karakterlerini biliyor ve hesabını ona göre yapıyor.

1992 yılı biterken karşı-devrim ve devrim cephesi açısından ortaya çıkan tablo nedir?

TC, emperyalist devletlerden aldığı sınırsız askeri, ekonomik ve siyasi desteğe rağmen, 1992 yılı içinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etmek ya da en azından emperyalist sistem için tehlike olmaktan çıkarmak taahüdünü yerine getiremedi. Kürdistan halkına ve öncüsü PKK'ye karşı yürüttüğü özel imha savaşı iflas etti ve bunun açık itirafı olarak topyekün savaş ilan etmek zorunda kaldı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dışa açılan nefes borularını tıkayarak dünya kamuoyundan tecrit etmek için Batılı emperyalist devletlere, Ortadoğu rejimlerine o kadar taviz vermesine rağmen bu amacını gerçekleştiremedi. Halkımızın öncüsüyle bütünleşmesini engellemek ve mücadeleden uzaklaştırıp eski köle konuma gelmesini sağlamak için yaptığı katliamlar, kontra cinayetleri, toplu tutuklama ve işkenceden geçirme kampanyaları, halkımızın mücadeleye daha bir inanç ve güçle sarılmasından başka işe yaramadı. Topyekün savaşın esas icra alanı olan Kuzey'de Şırnak, Çukurca, Kulp, Göle, Hamur vb. katliam girişimleriyle Güney'deki ayağı olan ihanetçi güruhla ortak imha saldırısı, halkımızınsilahlı kuvvetlerinin kararlı direnişi ve savaşı yükseltmesiyle boşa çıkarıldı. TC, gerilla ordumuzun imha saldırılarına hedef olan birçok karakolunu boşaltarak daha büyük askeri garnizonlara toplamak zorunda kaldı. Bu da kırsal alanda denetimi yitirdiğinin itirafından başka bir şey değildir. Son Güney saldırısının uluslararası alanda önemli bir tepkinin gelmeyişi, emperyalizmin ortak kararı olan topyekün savaşın bir parçası olarak uygulanış nedenleriydi. TC yöneticilerinin "kör nokta" diye değerlendirdikleri siyasal durum, Kürdistan devriminin tasfiye edilmesinin emperyalist blok ve bölge gericiliğinin ortak istemi oluşu ve bu istemi gerçekleştirmek için TC'nin şiddetle bastırma politikasına tanınan yeni bir şanstı. Emperyalizmin her türlü desteğine rağmen TC bu şansını da iyi kullanamadı ve zaten kulanma imkanı da gerillalar tarafından ortadan kaldırılmıştı. Direniş savaşı TC'ye bu olanağı tanımadı. Gelinen aşamada bastırma olayının gerçekleştirilmemesi, emperyalist cephede belli politika değişikliklerini ardından getirebilecektir. En azından TC'ye bugünkü gibi sınırsız destek sunmada biraz daha temkinli davranma ihtiyacı duyacaklardır. Batılı ülkelerin kamuoyu da kendi hükümetlerini baskı altına alarak sınırsız desteği frenleyebileceklerdir.

TC, siyasi, askeri ve ekonomik olarak kayıp ettiği 1992 yılını, psikolojik savaşın tüm araçları, yani özel savaşın borazanı babıali basınını, radyo, TRT ve özel TV kanallarını sonuna kadar kullanarak kendisinin kazandığı bir yılmış gibi gösterme çabası içindedir. Bizzat Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in ağzından "Güney'de PKK'yı dağıttık, sıra içerde, içerde de büyük bir harekat yaparak PKK'nın kökünü kazıyacağız. Kara Kuvvetleri iç harekat için hazırdır" diye başlanmış olan ve durmaksızın devam eden kentleri yakıp-yıkma katliam girişimleri, dağları ve köyleri bombalama, kontra cinayetleri, toplu tutuklamalar, işkence vb. uygulamaların daha da şiddetlendirileceğini ilan ediyor. Bunların hiçbiri yeni olan vahşilikler değildir. Malum ilanın amacı kitlelerde korku ve panik yaratmaktır. Yani psikolojik savaştır. Bugüne dek yapılanlar, daha da tırmandırılacaktır. Öncü siyasi ve askeri güçleri ile halkımızla birlikte bu saldırıyı da göğüslemeye ve defetmeye hazırdır. Kürdistan'da kış mevsiminin oldukça sert geçtiği ve birçok alanın kar altında kaldığı biliniyor. Mevsim koşulları savaşın yavaşlamasını zorunlu kılmaktadır. Bu mevsimde kitlesel-siyasal faaliyetler doğal olarak ön plana geçer ve bunun temel alanı da şehir ve kasabalardır. Sömürgeciler Şırnak vb. alanlarda olduğu gibi katliam girişimleriyle siyasal-kitlesel faaliyetleri, kış hazırlıklarını sabote etmeye ve '93 atılımına güçlü hazırlamayı engellemeye çalışacaktır. TC bu yönelimiyle 1993 yılını güçlü karşılamaya çalışmaktadır. Ancak, TC halkımızın kanı ve emeği üzerinde bu savaş oyununu oynadığından stratejik olarak kendisini yeniden üretebilecek güç ve yetenekten yoksundur. Kaybeden yine TC olacaktır.

'92'nin en görkemli Cizre Serhildan'ından bir kesit

1992'nin askeri alandaki zaferleri

Askeri alanda, Mavan Tabur baskını ile başlayan halk savaşında stratejik dengeye geçiş aşaması başta Botan olmak üzere, diğer eyaletlerimizde de hareketli savaşın önemli oranda oturtulmasıyla iyice belirginleşti. Son tabur baskınları "kuşat ve imha et" parolasında ifadesini bulan hareketli savaşın yetkin uygulamalarıdır. Düşman orduları büyük garnizonlara hapsedilerek, dağlarımız ve birçok kırsal alan özgürleştirildi. Binlerce gencimizin gerillaya akın etmesiyle büyüyen gerilla ordusu kurumlaşmasını ileri düzeylere çıkardı. Ülkemizin her eyaletinde kalıcı askeri üsler eğitim kampları ve karargahlar oluşturuldu. Onbinlere varan halk milisi ve kentlerde özsavunma birlikleri örgütlendi. Yüzbinlere varan TC ordu birlikleriyle peşmerge birliklerinin ortak saldırısına rağmen, gerilla güçleri kararlı ve kahramanca bir direniş sergilerken, Kuzey'deki savaş planı hedefleri doğrultusunda yükseltilerek sürdürüldü. Gerilla güçlerimiz savaş içinde pişerek büyük deneyim kazandı, bugün bir yandan TC ordu güçlerine darbe üstüne darbe vuran gerilla ordumuz, bir yandan da kış hazırlıklarını tamamlamaya çalışmaktadır. Boyutlanması beklenen TC'nin yeni saldırılarını püskürtmeyi ve TC ordu sürülerini darbelemeye hazırdır.

1993'teki gelişmeler neler olacaktır

Mevcut durum her yönüyle, karşı-devrim cephesini oluşturan emperyalizm, TC sömürgeciliği ve iç ihaneti olağanüstü zorlandığı ve bu yüzden de vahşette sınır tanımayan pervasızlığıyla kendi sonunu hazırladığı, PKK önderliğinde gelişimini sürdüren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, zorluklarına rağmen, yalnızca TC'nin değil, uluslararası siyasal gündemin en üst sıralarına oturduğu ve Ortadoğu çapında devrimi hazırladığı, tarihinin en güçlü, en görkemli dönemini yaşadığı ve yılı hem siyasi hem askeri zaferlerle taçlandırıp yeni atılım dönemine hazırlandığı bir elverişliliktedir. Geleceğe umutla bakmamızı engelleyecek bir neden yoktur. Gerilla güçlerimiz büyük hatalar yapmazsa -ki Başkan APO komutasında büyük hatta yapmalarının koşulları yoktur- 1993'e çok daha güçlü girmemizi hiçbir güç engelleyemez. Mevcut veriler çerçevesinde 1993'deki olası gelişmeler değerlendirildiğinde, tüm cephelerde savaş tırmanarak sürecek, özgürleştirilmiş vatan toprakları genişletilerek demokratik halk iktidarı daha yetkin ve yaygın bir kurumlaşmaya kavuşacaktır. Bu elverişli zemin üzerinde Ulusal Meclis çalışmaları daha da pekiştirilerek kendi içinde bir savaş hükümeti atayıp ilan edebilecektir. Devletleşmenin yasal-kurumsal inşası daha üst düzeyde hayat bulabilecektir. Bugüne değin olduğu gibi, siyasi mücadele ile silahlı mücadele, gerilla hareketli savaşla halk ayaklamaları koordineli bir biçimde yoğunlaştırılarak halkımızın siyasi ve silahlı ordulaşması iktidar düzeyinde pekiştirilecektir. Özgür Kürdistan toprakları dünyanın dört bir yanına dağılmış Kürdistanlıların umut kaynağı ve Kâbesi haline gelecektir. Şehir devrimleri çok daha yoğun gelişecek sömürgeci faşist TC şehirlerde de rahat olmayacak, bugün Cizre, Şırnak vb. alanlarda olduğu gibi garnizonlarına hapsedilerek kendini savunma durumunda kalacaktır. Başta Türkiye halkı olmak üzere, stratejik müttefimiz olan komşu halkların devrimlerinin önünün açılması için enternasyonalist destek ve dayanışma artarak devam edecektir. Daha şimdiden Antalya, Diyarbakır ve Bingöl'de başlayan şehir eylemleri bu kışın çok sıcak olacağını gösteriyor.

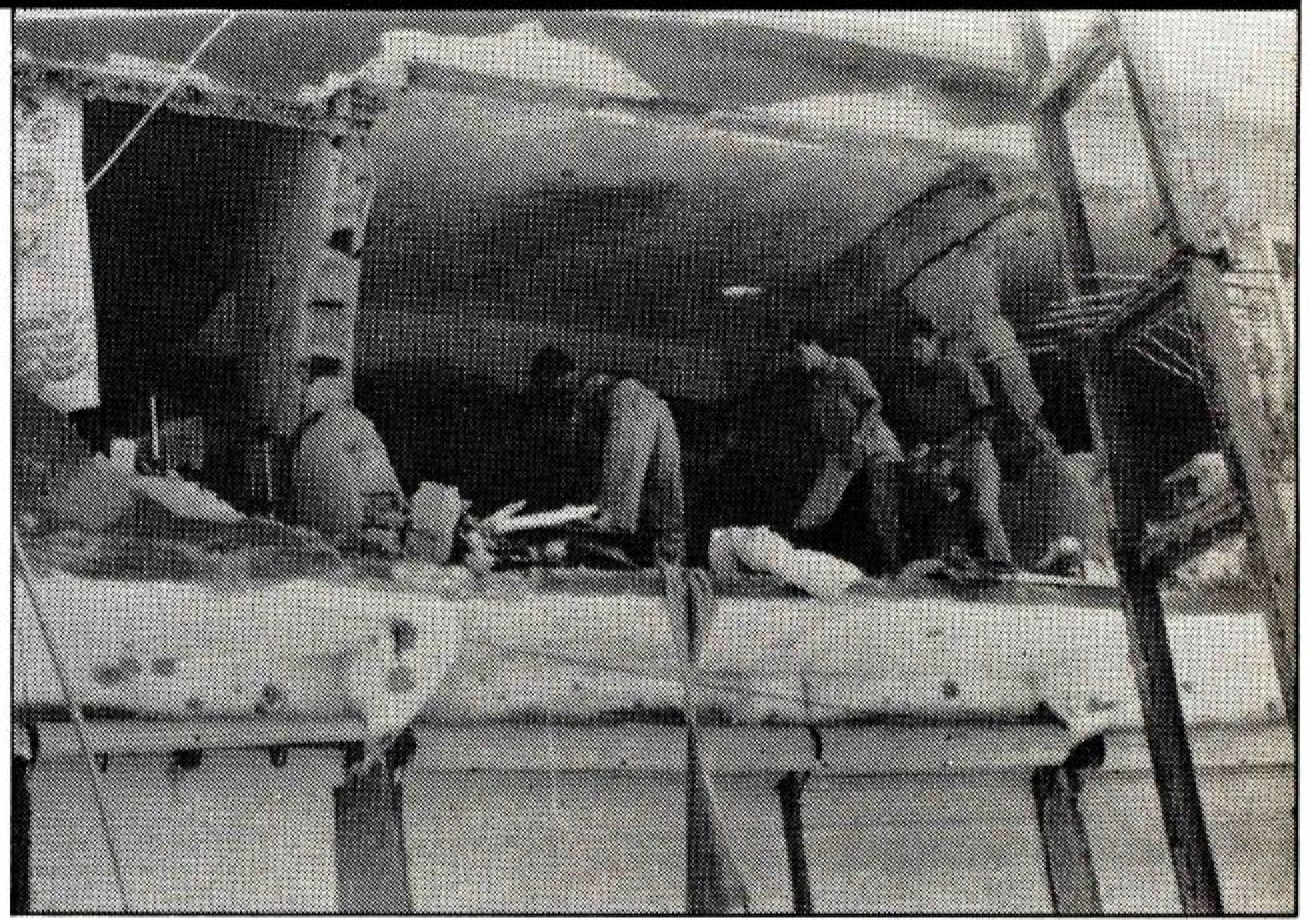
1992'nin sonuçları 1993'ün gidişatını ortaya koyuyor

Devrim cephesi için 1992 yılı oldukça verimli bir yıldı. TC'nin özel savaşı iflas ettirildiği gibi halkımızın siyasal ordulaşması ERNK bayrağı altında, genç, yaşlı, kadın-erkek ve çocuklar dahil her yaştan ve her cinsten insanımızın, işçiler, köylüler, kadınlar, esnaflar, gençlik ve çocukar dahil her sosyal tabakadan insanımızı sosyal konumlarına uygun örgütler içerisinde birleştirilerek örgütlü bir halk yaratma yolunda önemli mesafeler katedilmiştir. YKWK, YJWK, YCK, YRWK vb. ERNK kolları bunun en açık kanıtıdır. Halkımız yaşamın her alanında öz yönetim birimi olan halk komitelerini örgütleyerek kendi kendisini yönetmede yetkinleşti. Sömürgeci iktidara alternatif ve onun yanında halk iktidarı boyverdi. Devletleşme yolunda dev adımlar atıldı. Halkımızın özgür iradesinin en üst düzeyde temsili demek olan Ulusal Meclis kurumlaşma aşamasına gelmektedir. Son Güney savaşında PKK'nin ihanetçi güruha karşı ilan ettiği ekonomik amborgo Kürdistan'ın üç parçasında uygulanarak, tarihimizde ilk kez suni sınırlar işlevsiz kılınarak halkımızın ulusal birliği sağlandı. Halkımızın Newroz ve 15 Ağustos atılımları, öncüyle bütünleşmesi halkımızın sömürgeci boyunduruğu söküp atma irade ve kararlılığını bir kez daha gösterdi. Doğru devrimci bir önderliğe sahip ve bu denli örgütlü, azimli ve fedakar halkımızın iradesinin kırılması ve sömürgeci egemenlik altında eski kölece yaşamın devam ettirilmesi artık kökten olanaksızdır. Ayağa kalkmış ve özgürlüğü için her şeyini ortaya koymuş bir halkın bağımsızlık ve özgürlük istemlerini hiçbir emperyalist ve sömürgeci güç engelleyemez. Bugün Ulusal Meclis ve Savaş Hükümeti ilanı zemini her zamankinden daha güçlüdür.

TC:

"Şırnak'ta katlederim, Mölln'de kınarım"

Mölln — Mölln'de Neo Naziler, Şırnak'ta TC sömürgecilerinin yarattığı vahşet tabloları — Şırnak

Almanya'da ırkçı bir Nazi vahşeti, Alman politikacılarının timsah gözyaşları ve Türk devletinin olayı suistimal çabaları ikiyüzlülükten öteye bir şey değildir

Berxwedan Haber Merkezi

22 Kasım gecesi Alman naziler ırkçı saldırılarına bir yenisini daha eklediler. Almanya'nın kuzey eyaletlerinden Schleswig-Holstein Eyaleti'nin Mölln kasabasında kundaklanan ve Türkiyelilerin oturduğu bir binada oturanlardan ikisi kadın, biri çocuk üç masum insan yanarak can verdi.

Bu cani saldırı son iki yılda yapılan ve sayısı 2000'i geçen saldırıların en acımasız son halkası. Bu saldırılarda şimdiye kadar hemen hemen tümü Alman olmayan 20 kişi ölmüş, çok sayıda insan da yaralanmış. Saldırılar yabancılara yönelik, ancak saldırılardan nasibini alan Almanlar da var.

Olaya tepkiler

Kasım ayı Almanya'da ırkçılığın lanetlendiği gösterilerle geçmişti. Bu amaçla Berlin ve Bonn'da yapılan mitinglere 500 binin üstünde insan katılmıştı. Bu son saldırı sabrı taşırdı ve Almanya çapında gösterilere, mitinglere, panellere, basın toplantılarına, radyo ve televizyon programlarına konu oldu. Politikacı, gazeteci, sendikacı, öğrenci, ev kadını, işveren, sıradan halk vb. herkes nazizmi kınıyordu. Kınamaya çoğu ülkenin yönetimleri de katıldı. Eleştirilerin boy hedefi Alman yönetimiydi. Tartışılan ana konu "Alman nazizminin tekrar hortlaması", "Alman emperyalizminin ırkçı palazlanması" ve "Yönetimin ırkçı örgütlenmeye karşı tedbirsizliği" idi.

Olayın olduğu ilk gün Hamburg ve Berlin'de kendiliğinden gösteriler oldu. Berlin gösterisinde göstericiler polisle çatıştı. 24 Kasım günü Münih, Köln, Nürnberg ve Witten'de, 25 Kasım günü Bottrop, Frankfurt ve Berlin, 26 Kasım Heidelberg, Hamburg, 27 Kasım Berlin, Hannover, Mölln, Ausburg ve Hamburg, 28 Kasım günü Mainz, 3 Kasım günü Bielefeld'te ve diğer şehirlerde miting ve protesto gösterileri oldu.

Bu protesto eylemlerini Almanya'daki politik partiler, işveren kuruluşları, kiliseler, sendikalar, dernekler, basın, Türkiye ve Kürdistanlı parti, dernek ve kuruluşların da dahil olduğu tüm yabancı kuruluşlar desteklediler ve katıldılar. Basın, radyo ve televizyon kurumları da anti-ırkçı eylemleri desteklediler. Görünüşte Alman politik partilerinin tümü de ırkçılığı kınıyordu. Örneğin 28 Kasım günü Kiel'de yapılan mitingin düzenleyicileri SPD, DGB (Alman Sendikalar Birliği), kiliseler ve DAB (Alman İşverenler Birliği)'ydi. Araba üretici Opel firması Mölln olayı katillerini bulana ve yakalanmalarını sağlayana 100 bin Alman Mark'ı ödül koyuyordu. SPD, olayın geçtiği Mölln kasabasında sessiz yas yürüyüşü düzenliyor, partilerden politikacılar mitinglere katılıyor, ırkçılığı lanetliyorlardı.

Olayın perde arkası: Kim kime karşı yürüdü

Irkçılığı protesto gösterilerinin tümünde ırkçılık lanetlendi. Gösterilerin tümünde bir daha asla Nazi zulmünün yaşanmayacağı vurgulandı, olayların çok yönlü irdelemesi yapıldı, yabancıların nazizme karşı güvence olduğu söylendi. Tüm gösterilerde Alman politikacıları kınandı ya da yuhalandı. Kasım ayı içinde Berlin'de yapılan ve 300.000 kişinin katıldığı dev mitingte düzenleyici olarak CDU ve SPD partileri de bulunuyordu. Alman Cumhurbaşkanı Weizsäcker de mitingte konuşmuş, yabancı düşmanlığını kınamıştır. Ancak göstericiler ona inanmamış, onu samimiyetsizlikle suçlamış, konuşmasını yumurtalarla protesto etmişlerdi. Zira yabancı dostluğundan dem vuran Weizsäcker'in yabancıların iltica hakkını kısıtlayan yasa değişikliğinde imzası vardı. Tüm gösterilerin başrolünde yeralan SPD, 16-17 Kasım günü yapılan kongresinde iltica hakkını kısıtlayıcı 16. Madde'deki değişiklik için parti meclislerine olur yetkisi verdiler.

Hitler zulmünü yaşamış, yaşı altmışı geçkin devrimci Yahudi yazar Raph Giardano, silahlı özsavunmayı gündeme getiriyordu. Bu alternatif birçok çevre tarafından benimsenip tartışılmaya başlandı. Yabancı sorunları konusunda kitap yazan Alman yazar Günter Wallraf, Mölln'de yakılan binanın "İbret sembolü" olarak muhafaza edilmesini öneriyordu. Mainz'deki gazeteciler Kongresi'nde konuşan Yeşiller Partisi'nden Jutta Ditfurth da "Alman kimliğini II. Dünya Savaşı'ndan, toplama kamplarından, gaz odalarından ayrı düşünülemeyeceğini" söyleyerek, "Alman değil, insan kimliğinin vurgulanması gerektiğini" söylüyordu. Aynı kongrede yapılan çeşitli konuşmalarda nazi hareketinin politik parti örgütlenmesiyle yetinmediğini, basın, gençlik ve halka el attığını, özellikle üniversite gençliği arasında çalıştıklarını, sorunun ekonomik boyutunun da olduğunu, nazizme karşı mücadelenin kapitalizme karşı mücadeleyle bütünlük oluşturduğunu, nazi çalışmalarının CDU, CSU ve SPD partilerinin bir kesimini bile etkilediğini vurguluyorlardı. Kongre Alman yönetiminin nazi saldırganlığına karşı önlem almadığını da vurguladı. Örneğin hükümet nazilerin üzerine gitmek yerine ulusal cephe gibi küçük örgütlerinin kapatılmasıyla uğraşıyordu. Gerçekte saldırganlara karşı pek bir şey yapılmıyordu. Ölüm suçlamasıyla yakalananlar bile 4-5 sene gibi komik rakamlarla cezalandırılıyorlardı. Dünyanın en güçlü polis örgütlerinden biri olan BKA ve Alman Anayasa Koruma Örgütü Verfassungschutz, elinde nazi faaliyetleri hakkında yeterli veri olmadığını ileri sürüyordu. Bu iddia çok komikti. Çünkü aynı örgütler yabancılar söz konusu olduğunda en ince ayrıntısına kadar bilgi döküyorlardı.

> *Neo-Nazi faşistleri tarafından yapılan bu insanlık dışı saldırılar mutlaka tepkisiz kalmamalı ve kınanmalıdır. Ancak TC gibi insalık dışı vahşetlerin sahiplerinin bu saldırıları kınaması tamamen faşist emellerine hizmet ettirmenin dışında bir şey değildir. Biz Berxwedan Gazetesi olarak bu vahşice cinayeti kınıyoruz.*

Başbakan Kohl'un tutumu daha ilginç ve açıktı. Kohl, olayların *"Aşırı sağ tehlikenin artmasından çok, Almanya'da genel olarak şiddet olaylarının artmasının işareti olarak yorumlanması gerektiğini"* söylüyor, özsavunmayı gündeme getirenlere karşı da *"şiddet kullanma tekelinin sadece devlete ait olduğunu, aksi hareket edenlerin karşılarında devleti bulacağı..."* tehdidinde bulunuyordu.

Alman politikacıları ikiyüzlü davranıyorlardı. Alman emperyalizmi yabancılar sorununu doğuran, yoksul ülkelerden göçe yol açan baskı ve sömürü politikasından sorumluydu. Çünkü hem tekelleri talan ediyor, hem bu ülkelerin servetlerini silahlanmaya ayırmaları için politika dayatıyor, hem de bu ülkelerdeki baskı güçlerini donatıp eğitiyor. Bunun en açık örneği Türk rejimi ile olan ilişkileri ve Kürt halkına karşı Türk hükümeti ile ordusuna verdiği siyasi, ekonomik ve askeri destektir. Alman yönetiminin nazi gelişimine karşı ciddi bir önlemi de yoktu. Bunun yerine partiler yabancı sorununu çarpık bir şekilde sürekli gündemde tutarak, yabancıları saldırı hedefi halinde tutuyorlar. Örneğin iltica hakkını aşırı zorlaştırıcı iltica yasasının 16. maddesi üzerinde değişiklik yapma neredeyse kesinlik kazanmış durumda. Yabancılar Heim denen getolara itiliyor. Buralar zaten saldırı hedefi. Yabancılara verilen sosyal ödeneğin 1993 başlarından itibaren neredeyse sıfır noktasına indirilmesi planlanmış durumda.

TC'nin acıyı sömürme ve ırkçılığını aklama çabaları

Son olayla Türk devleti öyle bir gürültü kopardı ki sanki ırkçılıkla, baskıyla hiçbir alakası yoktu. Türk devleti her zaman olduğu gibi üç Türkün ölümünü kullanmaya çalıştı. Utanmadan bir de Alman yönetimini protesto etti. Ama kimse ciddiye almadı. Özellikle Almanlar. Çünkü Türk devletinin sicili kirli ve kanlıydı.

Türk devleti olayı tam bir gösteriye dönüştürmek istedi. Gösteride kimler yoktu ki. Türk parlamentosundan heyet, elçilik, konsoloslukler, onlara bağlı araştırma kuruluşları ve devletin resmi temsilcileri gibi çalışan burjuva gazeteciler.

Türk elçiliği ve istihbarat örgütü anti-ırkçı gösterileri Türk ırkçılığının sergilendiği gösterilere dönüştürmeye çalıştılar. Mölln'de elçilik ve MİT destekli kalabalık Alman ırkçılığını protesto etme yerine "Ölmeye, PKK'yi yoketmeye geldik", "Kahrolsun Kürtler", "Allahuekber" sloganlarıyla tekbir getirdiler.

27 Kasım günü Hamburg Havaalanındaki bir gösteriye polis saldırdı. Olayda en az 10 kişi yaralandı. Coplananlar arasında yanarak ölen küçük kız çocuğu Filiz'in babası Faruk Aslan da vardı. Alman polisi, Türk konsolosluğunun "PKK olay çıkaracak ihbarı" ciddiye almıştı, ya da öyle davranmak hesabına geliyordu. Olay Hürriyet ve Milliyet gibi gazetelere "PKK olay çıkardı", "PKK, Dev-Sol provokasyonu" şeklinde yansıdı. Halbuki gerçek provokasyonu yapan Türk ajanlarıydı. Alman polisi diyet borcunu ödemiş, bu kompl

oya alet olmuştu. Olayda yaralananlardan Naci Lüle, Bahar Kara-

gül, Mülayim Hüseyin vd. Hamburg'da yaptıkları basın toplantısında (27 Kasım), ne PKK'li ne de Dev Sol'lu olduklarını açıkladılar. Polis konsolosluğun ihbarını bahane ederek kendilerine saldırdığını eklediler. Ayrıca olayı bilinçli çarpıtan Türk gazeteleri ve Alman polisi aleyhine dava açacaklarını da eklediler.

"28 Kasım günü Kiel'de yapılan gösteride aynı fanatik ve önceden hazırlanmış grup, gösteriye protesto amacıyla katılan Dersimli Kürt işçisini "Ulan Kürt burada ne işin var" diyerek bıçakladılar. Polis bu olaya da seyirci kaldı. Komployu Türk burjuva basın kalemşörleri de saldırı haberleriyle tamamlıyordu. Bonn Büyükelçisi Öymen'in akrabası ve özel savaşın gedikli kalemşörlerinden şoven Altan Öymen "Nazilerin yedeği PKK" diyor. Uğur Mumcu da Almanya'daki ırkçı olayları Güneydoğu dediği Kürdistan'daki olaylarla eş tutuyordu.

Bu denli pişkinlik ve ahlaksızlık nerede olur? Eski solcu, sosyal-demokrat yazarlar MİT-in, devletin, özel savaşın yeni temsilcileri olmuşlardı. Kimler yoktu ki, Cumhuriyet'ten Şükran Ketenci ve Uğur Mumcu, Milliyet'ten Altan Öymen, Ali Sirmen ve Yalçın Doğan ile diğerleri. Bu özel savaşçıların uçak biletlerini elçilik veriyor, yazılarını ve yaptıkları toplantıların tüm konusunu PKK aleyhtarlığına ayırıyorlardı. Örneğin Şükran Ketenci Kasım ayı içinde yaptığı toplantılarda "PKK'nin Batı silahlarını kullandığı" yalanını uydurdu. Uğur Mumcu da yaptığı gizli toplantılarda PKK hakkında daha fazla bilgilenmek amacıyla Avrupa'ya geldiğini söylüyordu.

Elçilik, basını ve kurumlarıyla TC neyin peşindeydi? Türk ordusu Kürdistan'da şehir ve köy bombalıyordu. Özel timler kadınlara tecavüz ediyordu. Kürt yurtsever ve politikacıları her gün sokak ortasında kurşunlanıyor. Kürt halkının tüm hakları hem de dünyada örneği çok nadir görülür bir şekilde gaspedilmiş durumda. Kürt halkının üzerinde aşırı ırkçı ve jenosidçi bir politika uygulanıyor. İnsan haklarının zerresi yok Kürdistan'da. Tüm bunları yapan Türk devleti.

O halde Türk devleti neyin peşindeydi? Özel savaşın yedekleri neyin peşindeydiler? Gerçekten ırkçılığa karşı mıydılar? Elbette hayır. Irkçı bir devlet başkasının ırkçılığına karşı olamaz. Türk devleti, Alman devletine "Tamam sen bizim ırkçılığımıza karışma, iki de bir insan hakları diye eleştirme, biz de senin ırkçılarını hoş görelim" mesajını veriyordu. "Bir de PKK'ye karşı birleşelim. Almanya'daki Kürtlerin faaliyetlerini yasa dışı ilan edelim." TC, bu amaçlarının peşindeydi. Öldürülen Türkler TC'nin umurunda değildi. Hele ahlaksız basını hiç ilgilendirmezdi. Onlar insanlarına sahip çıkma adı altında onları şoven politikalarına alet etme peşindeydiler. Yoksa TC ve yedekleri ellerine bu firsat geçti diye her gün birkaç Türkün Alman ırkçıları tarafından ketledilmesine çoktan razıydılar.

TC'nin Alman yönetimini eleştirmesi de sahtekarlıktı. İki rejimin kirli işbirliği somuttu. Alman panzerleri Şırnak'ı yıktı. Aynı panzerler katledilen Kürtlerin sürüklenmesinde kullanılıyor. Alman yönetimi Kürt halkına karşı yeni örgütlendirilen bazı Türk ordu birliklerinin silahlandırılmasını yeni onayladı. Hitlerden kalma misket bombalarının Türk ordusuna verilmesi haberi günlerdir gazete manşetlerinden inmiyor. Peki kim kimi neden eleştiriyor?

Türk rejimi DYP-SHP hükümetiyle Kürt halkına karşı imha savaşını şiddetlendirdi. Genelkurmaylık kükümeti, rejimin tüm geleceğini PKK'yi imha etmeye ayırmış. Bu politikanın uygulamalarını çok iyi biliyoruz. Lübnan'daki PKK kamplarının kapatılması için baskı, Güney Kürdistan'daki PKK mevzilerine saldırı ve aylardır tüm yoğunluğu ile süren iç harekat denen imha harekatı.

Almanya'daki Almanya. Elçilikler ajan yuvası. Birkaç yıl öncede konsolosluklardaki ajan faaliyeti Alman basınına yansımış, Türk hükümeti Stuttgart konsolosunu geri çekmek zorunda kalmıştı. TC, bu çalışmalarına ara vermedi, tüm yoğunluğuyla sürdürdü. TC'nin Avrupa'daki faaliyetlerinde en büyük yardımcı kuvveti Türk burjuva basınıydı. Hürriyet gazetesinin ordu yardım kampanyası, yalan haberler, düzmece yorumlar, ırkçılığı palazlandırma propagandası, burjuva kalemşörlerin üstüste Avrupa'ya gezileri tümü bir planın parçaları.

TC kendini aklamak istiyor. Gürültü koparark Kürdistan'daki uygulamalarında dikkatleri uzaklaştırmak istiyor. Bu birinci amacı.

TC, Avrupa'daki Türk kitlelerini Kürt hakına karşı şoven cephesine çekmeyi amaçlıyor. Mitinglerde sergilenen provokasyonlar bu amaçlı. Türk sol güçlerinin parçalanmış durumu, TC'nin planına kolaylık sağlıyor. Bu ikinci amacı.

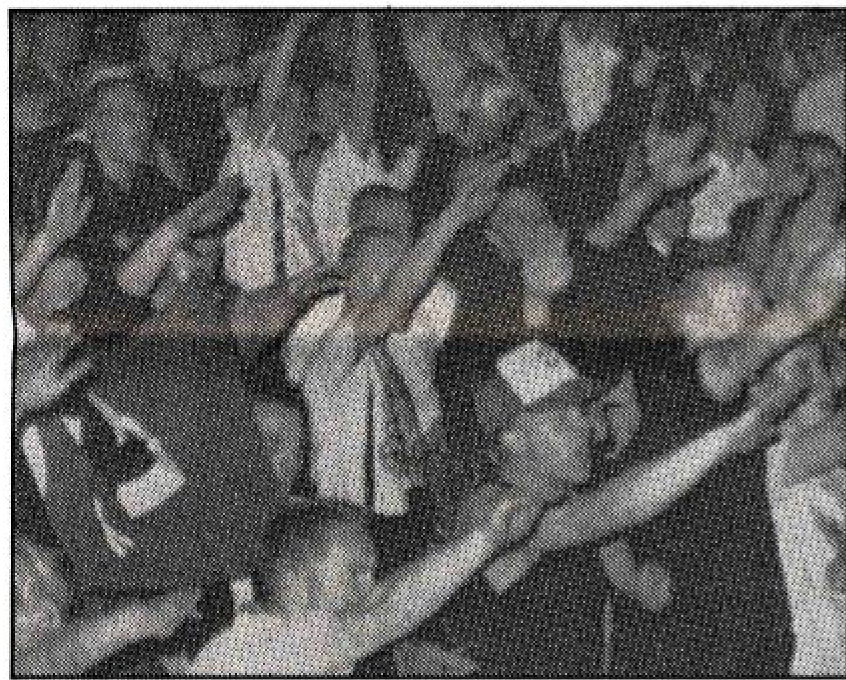
TC, Avrupa yönetimlerini, özellikle de Alman yönetimini Avrupa'da da PKK ve Kürdistanlı yurtseverlere yönelmek için provokasyon ve komplolara ortaklığa zorluyor. Yakın geçmişte, Hürriyet gazetesinde yayınlanan Genelkurmaylık haberleri bu yönlü tehditlerle doluydu. Türk ordusunu silahlandıran, Türk ajanlarının Almanya'da cirit, atmasına göz yuman Alman yönetimi bu işbirliğine açık kapı bırakıyor.

TC bu yönelimleri için Almanya'daki ırkçı olayları ve bu olayların yarattığı bulanık ortamı kullanmak istiyor. TC, Alman nazilerinin eylemlerine ortak olmak istiyor, ama daha isabetli hedeflere. Altan Öymen, Uğur Mumcu vd. bu planın içinde, planın ideolojik ve politik yanını temsil ediyorlar. Yapıp suçu gerekirse Alman ırkçılarına yüklemek istiyorlar. Basın, elçilik ve onlara bağlı kurumlardaki bu yönlü faaliyetin hiçbir gizli yönü yok artık.

Neler yapmalı? Her şeyden önce Alman "demokrasi"nin erdemleri ve rahatlığı kimseyi aldatmasın. Çağrımız başta Alman demokratlarına ve hümanist güçlerinedir, yeterli duyarlılık göstermeme hem Almanya'da ırkçılığı körüklüyor, hem de TC'nin bu ortamdan yararlanmasına olanak yaratıyor.

Türkiyeli sol, demokrat güçler, dernek ve kuruluşları bilmeli ki önlerindeki en temel görev devletin saldırıları Avrupa'ya taşırmayı amaçlayan plan ve Türk kitlelerini etkileyen şoven dalga ve propagandanın önünde durmak olduğunu görmeliler. Kuşkusuz denecektir ki görülüyor. Peki Kürt halkı üzerindeki onca baskıya sessiz duran bir Türk demokratı, nasıl Alman ırkçılığına karşı olduğunu iddia edebilir. Irkçılığa karşı olmak için önce insan kendi içindeki ırkçılığı yoketmelidir. Biz ırkçı propaganda etkisindeyken ve ona taviz veriyorken, nasıl olur da Alman ya da bir Avrupa ülkesi insanından anti-ırkçı olmasını isteyebiliriz. Eğer Türk devletinin ırkçılığına karşı olunuyorsa bunu göstermenin somut biçimleri gerekmez mi? Bunun bir insanlık sorunu olduğu gözardı edilebilinir mi? Demokrat olmak, onurlu yaşmak kolay değil. Evinde bile kölece yaşamak, ırkçılığa seyirci kalmak utanç verici değil midir?

Benzer uyarı ve çağrımız özellikle yurtsever Kürt kitlesinedir. Rahatlık, gevşeklik, duyarsızlık, önlemsizlik, dağınıklık ırkçı-faşist Türk devleti, basını ve ajanlarının ekmeğine yağ sürer. Uygulamalarıyla insanlık dışına itilen bu onursuz rejimden kurtulmanın tek yolu vardır, insan olmanın, yurtsever olmanın gereklerini yerine getirmek. Daha duyarlı olmakla, birleşmekle, aktif olmakla, düşmanın üzerine gitmekle, sıkışan ırkçı-militarist devletin komplolarını boşa çıkarabiliriz. Unutulmamalı ki insan olmanın gerekleri vardır. Bu gereklerı yerine getirme sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Neo Naziler katletmek için yemin ediyorlar

Kafanızın çapı kaç

A. Kadir Konuk

Hemen hemen herkesin bildiği sözcüktür kafatasçılık. Bazıları bunu ilkel yerli kabilelerden bir kaçının alışkanlıklarından biri sayabilir. İnsan kafataslarının kolleksiyonunu yapan insan yiyenlerin bir hobisi olarak da adlandırabilir. Gerçekte kafatasçılık insanları ırklara bölüp ırksal özelliklerden biri olarak kafatası şekillerini ele almak demektir.

Kafatası biçimleri hemen hemen her insanda farklıdır. Ama fizyologlar insan kafataslarını belirli biçimlere ayırarak incelerler. Kimi kafatasları armut biçimindedir, kimi yumurta kimileri top gibi. Ama eninde sonunda kemik yığınıdır. Bu nedenle de kemik kemiktir deyip geçmek de olanaklıdır. Kafatasçılık ırkçılığın adıdır. Bunu kan gruplarını gözönünde bulundurmadan kana indirgeyenler de var. Örneğin bazıları damarlarında "Asil Türk kanı" taşıdıklarını iddia edebilirler. Ya da asil Alman kanı. İsteyen bu asaletin başına değişik ulusların adını da koyabilir. Ama bilinir ki kanların hepsi de kırmızıdır ve temiz kan kirli kan olarak ikiye ayrılırlar. Kan gruplarına gelince RH negatif, RH pozitif ve sıfır grubu kanlar vardır. İnsanların kanları hangi ulustan geldiklerine göre değil hangi kan grubunu taşıdıklarına göre değerlendirilir. Bu nedenle RH pozitif kan grubundan bir Türk pekala kana ihtiyacı olduğu zaman RH pozitif kana sahip bir Kürt'ten kan alabilir. Bunun için sıkıştığında oldukça fazla para ödemek zorunda bile kalabilir. Kan bankalarının kurulduğunu, bazı insanların yaşamlarını kanlarını satarak sağladıklarını herkes biliyor. Kısa sürede fazla kan sağlayıp satabilmek için kendini şaraba vuranların olduğu bile bir gerçektir. Doktorlar aldıkları kanın hangi gruptan olduğuna ve bir de hastalık taşıyıp taşımadığına dikkat ederler, o kadar.

Örneğin Turgut Özal Amerikan hastanelerinde ameliyat olurken damarlarına kimin kanının verildiğini sormak gereğini bile duymamıştır. Yine ırksal özelliklerine düşkün binlerce ünlü aşağı ırktan saydıkları yoksul insanların kanlarıyla yeniden sağlıklarına kavuşmuşlardır. İnsanların dış görünüşlerine gelince, bu iş her ne kadar bazılarını kızdırsa da yoksul köylülerin söylediği gibidir.

Bir Japon'la evli birinin çocuğu Japon ve örneğin evli olan kişi Türkse Türk karışımı, Kürtse Kürt karışımı yani melez olacaktır. Buna tersi bir açıklamayı getirmek de ırkçılar açısından olanaklıdır. Irkçı bir Türk evlendiği Japon'u kendisinin aşıladığını söylese de doğacak çocuğun gözlerinin çekik olmasını engelleyemeyecektir. Burada belki de bilim adamlarını kızdıracak kadar ileri giderek bir iddiada da bulunmak olanaklı. Yeryüzünde saf ırk kalmamıştır. Ne zenci ilk günkü zencidir, ne Türk, ne de Kürt. Binlerce yıldır insanların birbirleriyle ilişkileri olmuştur ve ırksal özellikler kıtadan kıtaya taşınmıştır. Bunun en karışık olduğu yer ise Amerika kıtasıdır. Bazıları kendilerini Tanrı dağı kadar Türk, Hira dağı kadar müslüman ilan etseler bile Tanrı dağının da Hira dağının da doğal etkenler yüzünden ilk günlerinden bu yana bir hayli aşındıklarını düşünmek zorundadırlar. Rüzgar vurur yel aşındırır, sel gelir taşlar erir ve doruklar giderek tepeciklere dönüşür. Durum bu olunca kalkıp benim kanım senden kırmızı, benim kafam seninkinden daha yuvarlak, benim rengim daha güzel demek insanlar açısından aptallık değilse nedir? İnsanın kökünün hangi ırktan olduğunun ne önemi var. Önemli olan şey onun gerçekten insanca özellikler taşıyıp taşımadığıdır. İnsanlar için yüreğinde ne kadar sevgisi olduğu, kendisinin dışındaki insanları ne kadar düşündüğüdür. Nerede dünyaya geleceğimize biz karar vermedik. Hangi ulusun çocuğu olacağımıza da. Ama nerede ve hangi ulusla birlikte yaşayacağımıza biz karar verebiliyoruz. Avrupa'da yaşayan Türk, Kürt, İtalyan, Arnavut çocukları kendilerini daha çok yaşadıkları ülkelerin halklarından sayıyorlarsa onların tepelerine vura vura kendi milliyetlerine çekilmeleri de bana çok saçma geliyor. Özgürlüğü tüm ırkçı düşünceleri, tüm sınırları, tüm pasaportları, tüm gezi belgelerini kaldırmak olarak anlıyorum. Bugün bir Türkle bir Kürt bir Almanla bir Türk veya Kürt rahatlıkla evlenip, birlikte yaşayıp, ortak çocuklar büyütebiliyorlarsa ve birileri bundan rahatsız oluyorsa bu rahatsız olanların sorunu bana göre. İnsanlar özgür düşüncelere kolay ulaşamıyorlar. İnsanın kendisine sıkça sorması gereken bir soru var diye düşünüyorum: İçinde yer aldığım ulustan olmak bana ne ayrıcalık sağlıyor? Beyaz ırktan olanların siyah ırka göre üstünlüğü nedir? İngiliz olmak, Alman olmaktan neden önemlidir. Hepsi de saçma bana göre. Hangi ulustan olursa olsun insan öncelikle insandır. Önemli olan düşüncelerinin ne boyutta ve eyleminin kimin yararına olduğudur. İnsanlar sorunu bu boyutlarıyla düşündüklerinde düşman uluslar yerine düşman düşüncelerle savaşmak zorunda kalacaklardır. Düşman düşüncelerden kasıt ise insanlığın yararına olmayan düşüncelerdir. Faşizm, ırkçılık, kafatasçılık, yabancı düşmanlığı da bunların başında gelir. Irkçılık "manyaklaşmış" insan kafasının ürettiği düşüncedir. Irkçılığın yok edilmesi ırklardan birinin yok edilmesi anlamını taşımaz, ırkçı düşüncenin kaldırılmasını içerir.

Kimse artık saf bir ırk yaratamaz. İnsan genleri içindeki melezliği yedi kuşak sonra da olsa dışarı vuruyor. Gelin insan olalım. İnsanca, hep birlikte yaşamak için uğraşalım. Gelin insanları ırklarına, dinlerine göre ayrıştırarak düşmanlaştıran bu manyak düşünceyi yeryüzünden silmek
için var gücümüzle çalışalım.

Önce insanı düşünmek ne güzel. Ben kendimi bundan dolayı ırkçılık karşısında ırksız, milliyetsiz, ulussuz ilan ediyorum. Bu ilan bütün ezilenlerin, bütün yoksul halkların, haklı olanın, hor görülenin, aşağılananın haksızlığa uğrayanın yanında olduğumu anlatır.

İşleri "kahrolsun-yaşasın" sloganlarıyla çözmek olanaksız. Farkında olmadan beyinlerimizde diğer uluslara, halklara karşı gelişen düşman düşüncelerle savaşmak olanaklı.

-Gelin bu işi de önce biz başaralım.

BİR BELDEMİZ: MALATYA

Gaffar Kıran

Kürdistan'ın en batısındaki şehri olan Malatya'nın Doğanşehir ilçesinde 14 Ekim'de 25 gerilla şehit düştü. Bunlardan dokuzu gerilla saflarına daha yeni katılan yurtseverlerdi. Hepsi de çevre köylerden katılmışlardı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi başladığından beri ilk olarak bu bölgede bu denli büyük bir çatışma oluyor ve şehit veriliyor. Bu, ülke genelinde normal sayılabilecek günlük bir olaydır. Ama Doğanşehir açısından ele alınınca önemli bir olaydır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü gelişim seviyesine göre Malatya bölgesi daha işin başlangıcındadır. Ama neden bu kadar geride kaldı? Neden burası kendi özgürlüğüne adımlarını daha yeni atıyor? Birçok okur-yazar, politikacı, sanatçı çıktığı halde neden bunlar kendi kendisine yabancılaşıp Türk sömürgeciliğine hizmet ediyor? Burası da Kürdistan'ın bir parçası olduğu halde neden Botan, Xarzan ya da Serhat gibi olamadı?

Bunu anlayabilmek için biraz yakın tarihe ve bugünkü uygulamalara bakmak gerekir.

TC, kontrolü altında tuttuğu Kürdistan'ı sömürgeleştirmekle beraber, ulusal yayılma alanı olarak da bu alanı kapı olarak seçmişti. Kuruluşundan beri TC'nin bir korkusu vardır. Kürdistan korkusu. Bu korku onu hep tedirgin ve huzursuz etti. Dünya bilim ve teknikle uğraşırken, o bütün planlarını hesaplarını Kürdistan üzerinde yoğunlaştırdı. Kürdistan'ın mezarını kazdı. "Artık gömdüm" dedi ve üstünü betonlama ile uğraştı. Türk halkının da bu politikadan çektiği bir yana, Kürdistan'a ortaçağ karanlığı ve cehennem hayatı dahi yaşatıldı. XX. yüzyılda ne kadar çalıştıysa da Kürtlerin "Dağ Türkü" olduğuna kimseyi inandıramadı. Kürdistan halkının uyanacağını ve direneceğini bir gün olsun aklından çıkarmadı. Dünya ya "Kürdistan ve Kürtler diye bir şey yoktur" derken, bölgede de korkuyla tedirginlikle adımlarını attı. Baskı, korku salma, jenosit, sürgün, asimilasyon, kimliğini inkar etme ve kişilik değiştirme bölgenin kalkınma planı olarak görüldü. Bu politikalarını yürüterek bugüne geldi.

Malatya, Kuzey Kürdistan'ın en batısındadır. Jeopolitik konumuyla TC'nin Kürdistan ile oynamaya ve onun üzerindeki emellerini gerçekleştirmeye daha yatkındı. Bu nedenle, TC bu bölgeyi ulusal yayılma için pilot bölge olarak seçmişti.

Bölgede alevi ve sünni mezheplerinin varlığı bulunmaz bir nimet olarak görülmüş ve bu çelişkilerden yararlanılarak halk birbirinden ayrılmıştır. Osmanlılar döneminde şeriat rejimi altında ezilen alevi kesim TC'nin laiklik ilkesini benimsemiş, Atatürk'ü bir kurtarıcı olarak görmüşlerdi. Halk içinde nüfuzu olan alevi dedeleri bu yönde büyük rol oynadılar. Diğer kesimler ise yine kendi aşiret reislerine bağlı olarak TC'den yana tavır aldılar. Bu nedenle, cumhuriyet döneminde Kürdistan'da çıkan isyanlara ne katıldılar ne de desteklediler. Aleviler -Atma aşireti hariç- Şeyh Sait isyanında develetin yanında yer alıp isyanın bastırılmasında rol oynadılar. Daha sonra ise Dersim isyanına karşı aynı şeyi yaptılar. Hatta bu her iki isyan başlamadan önce destekleyeceklerı sözünü verip, sonrada tam tersini yaparak bir çeşit ihanet rolünü oynadılar. Bu tavırları onları "Kürdistan" düşüncesinden iyice uzaklaştırdı. Bu konuda, alevi dedesi Hüseyin Doğan'ın oynadığı rol kitaplara geçmemişse de halk tarafından çok iyi biliniyor.

Kürdistan'ın diğer kesimlerinde katliam, sürgün ve baskılara önem verilirken, buralarda okullar açılmış, asimilasyon yoğunlaştırılmış ve insanların kişiliklerinin değiştirilmesi esas alınmıştır. Cumhuriyetten sonra çeşitli aralıklarla Kars'tan Posof'a -oraya da Kafkasya'dan gelmişlerdi- Doğanşehir'e Türkler getirilip yerleştirildi. Getirdikleri Kürt olmayan insanlarla hem nüfus oranı değiştirdiler hem de verimli toprakları Kürtlerden istimlak edip onlara dağıttılar. Ayrıca ticaret yollarını onlara açtırıp Kürtleri özendirip Türkleştirmeye çalıştılar. Bazı köylerde bunu başardılar. Yaşlıları Türkçe, gençleri Kürtçe bilmeyen bir toplum yarattılar. Böylece vücut şekli olarak Kürt, kafa olarak ise Türk olan bu nesil diğer Kürtlere de örnek olarak sunuldu.

1970'lerden THKO'cular bir süre Malatya dağlarında ve yakın bölgelerde kaldılar. Halk tarafından korundular. Az da olsa halkın üzerinde olumlu etkileri görüldü. Daha sonra operasyon ve takiplerle bazıları şehit düştü, bazıları yakalandı, kalanlar da başını alıp gitti. Meydan yine TC'ye kaldı. THKO'yla ilişkileri olanlar, onları barındıranlar işkencelerden geçirildi. Doğanşehir'in dağ köylülerine ne kadar işkence yapıldığını Haydar Işık'ın tırnaklarının nasıl çekildiğini o çevreler iyi bilirler.

Bu dönemden sonra bir taraftan asimilasyon sürdürülürken, diğer taraftan faşist güçlerin geliştirilmesine büyük bir önem verildi. Mafia alabildiğine gelişti, babalar türedi ve MHP ile ortak çalıştılar. Zamanın Belediye Başkanı olan Hamit Fendoğlu (Hamido) bir Kürt aşiretinin reisiydi. Sağ partiler içinde yerini almıştı ama onların istediği gibi de değildi. Hamido belediye reisi iken Kürt milli kıyafetini giyer, ata binip şehri dolaşır, esnafları kontrol ederdi. Halk tarafından sevilip sayılırdı. Hamido, devlet güçlerinin kendisine postaladığı bir bombalı paket ile öldürüldü ve olay solcuların üzerine yıkılmak istendi. Bir alevi-sünni katliamı yapmak istediler. Bunda başarılı olamadılar, ama Hamido'nun aşiretini (İzol) devletin bir potansiyel gücü ve MHP'nin içinde rahatlıkla örgütleneceği bir konuma getirdiler. Hamido'nun aşireti asimilasyondan etkilenmemişti, hatta köylülerden Türkçe bilmeyenler hayli fazlaydı. Hamido'nun anısına yakılan Kürtçe bir ağıt kasetlere doldurulmuş köylülere dinletiliyordu. Diğer taraftan da MHP propagandalarını yapıp gençliği örgütlüyordu. Bu olay yalnız İzol aşireti için kullanılmadı. Diğer sünni Kürtlerde bu şekilde alevilere düşman ettirilip kapılar MHP'ye açtırıldı.

Devlet Demir Yolları'nın taş kırma işini Doğanşehirliler yapar. Toprağı olmayanlar ya da o-lanla geçinemeyenler ilkbaharda çadırını yorganını ve katırını trene yükleyip ailece taş ocaklarına giderlerdi. Daha sonraları müteahhitlerin taş kırma makinalarını kullanmasıyla, bu yoldan geçinenler işsiz güçsüz kaldı. Müteahhitler köprü ve inşaat işlerine de yöneldi. Nerede iş aldıysalar, köylüler de oraya koşup inşaatlarda, taş kırma ocaklarında çalıştılar. Bu da karın doyurmuyor, üstelik iş kazalarından ölen, yaralanan, gözleri körelen ve sakat kalanlar çoğalıyordu. Mevsimlik işe gidenlerin bir kısmı oralarda başka işler bulunca geri dönmediler. Hekimhan ve Akçadağlılar genellikle İstanbul'a gidip işportacılıkla uğraşıyordu. Doğanşehirliler ise daha çok Karadeniz bölgesine gidip bohçacılıkla köylerde halı, kilim pazarladılar. İlçede zenginleşen esnaflar da batıya göç etti. Böylece toplumun bir kesimi giderek memleketi ile bağlarını kesti. Çelikhan'ın dağ köylerinden de Doğanşehir'e bir göç başladı. Çevre köylerden bazı Kürtler ilçeye yerleşince nüfus oranı yeniden değişti. Ancak Türkleşme onları eritiyordu.

1970'lerin ortalarından sonra Kürdistan'da yurtseverlik duygusu gelişip boyutlanıyordu. Malatya'da ise THKO ve THKP-C hareketlerinin devamı olduğunu iddia eden Türk sol örgütleri gelişiyordu. Bunlar köylerde, ilçelerde dernekler açtılar; seminerler verip tartışmalar yaptılar. Kürdistan ve yurtseverlik aleyhine ve de enternasyonalizm adına propagandalar yaptılar. Ancak alevi kesimin dışına çıkamadılar. Faşist güçlerin gelişimine engel olamadıkları gibi, sünni kesimin MHP tarafından örgütlenmesine de neden oldular. Ancak okullarda okuyan ilerici gençliği peşlerine takıp, ulusal kurtuluşçu düşüncelerden uzaklaştırdılar. Bu durum da mücadelenin gelişmini olumsuz yönden etkiledi.

1978'in başlarında, Cemil Bayık yöreyi yerinde inceleme amacıyla Doğanşehir'e gitmişti. İki hafta sonra Antep'e döndüğünde "Oralarda her şey dejenere edilip bozulmuş. İlericilik devrimcilik adına bir sürü tahribat yaratılmış. Oralarda devrimcilik, yurtseverlik adına bir şeyler yapılacaksa işe sıfırdan başlanmalıdır" demişti. Ondan sonra da bazı girişimler yapıldıysa da değişik nedenlerden dolayı yarıda kesildi. Bir gelişim sağlanamadı.

Bu dönemlerde TC, Kürdistan'daki gelişmelerden büyük kaygı duyuyor, buna göre hazırlığını yapıyordu. II. Orduyu Konya'dan Malatya'ya taşıdı. İleriki bir dönemde burayı Kürdistan'a karşı bir sıçrama tahtası olarak kullanacaktı. Ona göre Dersim'deki gibi bir katliam bu mücadeleyi uzun süre durdurabilirdi. Uzun vadeli hesaplar için Malatya TC açısından stratejik bir bölgeydi. -Ki bugün de 7. Ana Jet Üssü Kürdistan'ın köylerini şehirlerini bombalamak için kullanılıyor- O zamanlar yaptığı tatbikatlarda tahripedeceği düşman kuvvetleri olarak göçebe çadırları ve Kürt kıyafetli hedefler hazırlıyordu. Sonra da bu hedeflere saldırıyor, çadırların yerine Türk bayrağını dikiyordu. Gerçek hedefler için hazırlığını yapıyordu.

Bugünlere kadar Malatyalılar Kürdistan'da olanları, başka bir ülkedeki savaşmış gibi izlediler. Turgut Özal, İnönü ve daha bir sürü müdür, genel müdür, bakan, general Malatyalıydı. 1980'lerden sonra TC yönetici kadrosunda bir Malatyalılar dönemi yaşandı. Tam bir hanedan, saltanat gibi. Bunlardan umut bekleyenler az değildi. 1987 genel seçimlerinde MDP'nin kurucularında olan alevi dedesi İzzettin Doğan Malatya'da DYP milletvekili adayıydı. Alevi köylerini dolaşıp ulusal kurtuluş mücadelesine karşı propaganda yaptı ve "Demirel demokrasi getirecek" diye oy topladı. Halka bu yönlü vaadlerde bulundu. Alevilerin sesini parlamentoda duyuracağını söyledi. kazanamayınca seçimin ertesi günü çekip İstanbul'a gitti, bir daha da dönmedi. Diğer büyüklerden (!) zaten umut kesilmişti. Halk bundan da bir yarar görmedi. Onbinlerce işsiz elbette hayali ihracatçı olamazdı, fakat devlet kapılarında bir hademe de olamadılar. Ne Kürtlükten kurtuldular, ne de Türkleşip devletten bir şeyler koparabildiler. İkisi arasında umutsuz, sefil ve kimliksiz kaldılar.

Böylece birkaç yılını daha geçirdiler.

Geçen yıl bölgede çalışmalara başlayan küçük bir gerilla grubu darbeler yedi, birkaç gerilla şehit düştü. Yine bir sessizlik dönemi başladı.

TC Malatya'nın bu durumundan memnundu. Çalışmalarının ürün verdiğini sanıyordu. Bundan birkaç ay önce Ecevit; "Neden Konya'daki Kürtler başkaldırmıyor? Çünkü orada feodalizm yıkılmıştır... Doğu'nun sorunu etnik değil, ekonomiktir. PKK dış kaynaklarca desteklenen bir terör örgütüdür..." demişti. Dedikleri elbette doğru değildir. Ama Ecevit TC'nin yabana atılmayacak bir ideologudur. Ve TC, PKK'yi başkalarına bu dilden anlatıyor. Neredeyse biri TV'ye çıkıp "Neden Malatyalılar terörist olmuyor? Çünkü onlar artık Türklük bilincine vardı" diyecekti. Ama diyemedi.

Şimdi bakıyoruz ki, Doğanşehir'de 25 gerilla şehit düşüyor. Hemen hepsi Malatyalı ve bunlardan da çoğu Doğanşehirlidir. Geçen yıl şehit düşen gerillalardan Sabri Kaymaz ve Servet Karabay'ın akrabaları da içlerinde var. Gerillaların dokuz tanesi silahsızdır, daha yeni katılıyorlar. TC ordusu bunları sağ olarak yakalıyor. Yukarıdan gelen bir telsiz emriyle sorgusuz, yargısız katlediyor. Malatyalıların şimdiye kadar pek de görmek istemedikleri TC'nin gerçek yüzü orada da bir kez daha ortaya çıkıyor.

Kürdistan'da işlemeyen; savaş esirlerine uygulanacak uluslararası kuralları bir yana bırakalım. Burası Kürdistan'dır, yöneticisi de TC'dir, kuruluşunda beri politikası böyledir. İsyanlardan sonra yapılan toplu katliamlar sürgünler... Mustafa Muğlalı ve Otuzüç Kurşun olayı... ve daha diğerleri.

Mardinliler İngiliz işgaline

Devamı 23. sayfada

Güney-Batı dağlarında bir gerilla birliğimiz

Kürdistan Ulusal Meclisi seçimlerini seçmenler ve delegeler değerlendiriyor

☐ Sevinçliyiz, Kürdistan tarihinde ilk defa böylesi kapsamlı bir seçim olduğu için tüm kitle büyük bir sevinç içerisindedir. Böyle anlamlı bir günün tüm halkımıza kutlu olmasını dilerim.

☐ Çok heyecanlandım ve sevinçliyim. İlk defa oyumu kullanıyorum. Halkıma, ülkeme hayırlı olsun.

☐ Kürt halkı diğer halklar gibi, insan gibi yaşamak istiyor. Hiç kimsenin sömürgesinde yaşamak istemiyor, kendi egemenliğimizi yaşamak istiyoruz, kültürümüzü yaşamak istiyoruz. Bunlar insanın insan olarak yaşamasını gerektiren unsurlardır.

☐ Mutluyuz, hayırlı olsun. Meclisimizden geleceğe yönelik çok şey bekliyoruz.

☐ Bizim için hayırlı olacak bir şeyler yapılacağına inanıyorum. Halk olarak çok şey bekliyoruz.

☐ İstenen, halkın bu seçime katılabilmesi, duyarlı olmasıdır. Kürdistan halkı, tarihinde ilk defa böyle bir olanağı yakalamıştır. Bu tarihsel olarak bizim için büyük bir atılım. Tüm delegelerin, seçilen arkadaşların bu görevi yapacaklarına inanıyorum.

☐ Tüm kadınların başarılı olmasını istiyorum. Bayan arkadaşlarımızın mücadelede yerini almasını dilerim. Daha fazla bayan adayın olmasını isterdim. Ulusal Meclisimizin hepimize hayırlı olmasını diliyorum.

☐ Oyumu Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekili adayları için kullanmak beni çok duygulandırdı. Bayan adayların çok olmasını isterdim.

☐ Kürdistan tarihinde yepyeni bir sayfa. Halkın tüm kesimlerinin katılması gerekir. Bize özgürlük ve bağımsızlık getirmesini istiyoruz. Dileğimiz seçtiğimiz adayların görevlerine layık olmasıdır. Halk olmadan deleginin hiçbir anlamı olmaz, devlet olmaz. Üzerimize düşen görevi layıkıyla yapmamız, sorumluluklarımızın bilincinde olmamız gerekmektedir. Ve ben bunu bir zorunluluk olarak görüyorum. Partinin kuruluşundan günümüze değin birçok aşamalar geçirilmiş. Partinin ideolojik-politik ve silahlı mücadele gücü olan ARGK savaşçılarının verdiği çetin bir mücadelenin kazandırdığı ileri bir aşamadır. Çok sevinçliyim.

Kürdistan halkı 70 yıldır, dünya tarihinde görülmemiş korkunç bir asimilasyon ve imha politikasına maruz kalmıştır. Bir Kürt genci olarak bunu bizim için tarihi bir aşama olarak değerlendiriyorum ve bağımsız bir Kürdistan için bundan sonra daha büyük atılımlar yapılacağına inanıyorum. Hepimiz bu uğurda savaşmalıyız. Bugün çok mutluyum.

Mannheim'dan seçim izlenimleri

Mannheim bölgesinde kurulan yedi sandıkta sabahın erken saatlerinden itibaren oylarını kullanmaya başlayan yurtseverler, seçim süresinin bittiği gün olan 22 Kasım akşamına dek 2355 geçerli oy kullandılar.

Sandık kurulunda görevli olmamız nedeniyle oy kullanmaya gelen, yaşlı, genç, kadın ve erkek herkeste çoşku, sevinç görüyor, onların coşkusuna, sevincine ortak oluyorduk.

Yıllar önce Türkiye'de yapılan bir seçimde, yine sandık başında görevli olarak bulunmuş, oy kullanan kişileri izleme olanağı bulmuştum. Oy kullanmaya gelen kişilerde en ufak bir sevinç, olumlu en ufak bir belirti görmemiştim. İnsanlar adeta yasak savarcasına oy pusulalarını sandığa atıp, somurtkan bir biçimde çekip gidiyorlardı. Zaten TC çıkarmış olduğu bir kararname ile oy kullanmayanlar için o dönem yüklü bir para sayılan onbin TL. ceza hükmü getirmişti.

Bugün burada gördüğüm insanlar seçim sandığının başına sevinç ve coşkuyla geliyor, oylarını kullandıktan sonra, seçim salonunda çalan davul-zurna eşliğinde halaya duruyorlardı. Özellikle bayanlar ve çocukların giymiş oldukları sarı, kırmızı, yeşil renkli giysiler görüntüye ayrı bir zenginlik katıyordu.

Saçları beyazlamış yaşlı bir yurtsever oy sandığının başına gelip bir an durakladı. Gözüme elindeki Gündem gazetesi ilişti. Bizlere, yani sandık kurulundakilere dönerek yavaşça mırıldadı, "Dünya halklarına ve devrime hayırlı olsun" dedi. Böylesine yaşlı bir yurtseverden, bu özlü sözleri duymak beni şaşırttı. Fakat bir o kadar da sevindim. İnsanlarımızın bu denli politize olması tabii ki güzel bir olaydı. Bu aynı zamanda mücadelenin gelmiş olduğu aşamanın da bir göstergesiydi.

Kırk yaşlarında bir yurtsever oy pusulasını sandığa attıktan sonra bize dönerek, "Elimi vicdanıma koydum, attım. Kürdistan'a hayırlı olsun" dedikten sonra kahkayı patlattı.

Genç bir bayan oy pusulasını sandığa attıktan sonra bize dönerek, "Otuz yaşındayım, hayatımda ilk defa oy kullandım. Şanslıyım, çünkü ilk oyum Kürdistan için."

Yirmi yaşlarında bir genç oyunu kullanıp, elini mürekkebe bastıktan sonra sordu:"Hewal başka yapılacak bir şey var mı?"

Seviniyorlardı, coşkuluydular ve dikkatliydiler. Oylarının geçersiz sayılmaması için pür dikkat kesilmişlerdi. Tek bir oyun bile ne kadar önemli olduğunu ve kullanılan oyun ne getireceğini, ne götüreceğini çok iyi biliyorlardı. Özgürlüktü gelecek olan, bağımsızlıktı gelecek olan. Tüm dünya halklarının sahip olduklarıydı gelecek olan. Şerefli ve onurlu bir yaşamdı gelecek olan.

Sen rahat uyu Mazlum, tutuşturduğun özgürlük ateşi sönmedi, bak. Rahat uyuyun, Agit, Hayrí, Kemal. Sen rahat uyu Musa amca ve adını sayamadığımız şehitlerimiz... Halkımızın özgürlüğü ve bağımsızlığı için Kürdistan'ın her karış toprağını kanlarıyla sulayanlar rahat uyuyun. Halkımız vefasız çıkmadı. Mirasınıza sahip çıktı, çıkacak. Ta ki onu zaferle taçlandırıncaya dek.

Mannheim'de özgürlüğün sevinci yaşanıyor

Ulusal Meclis delegelerinin değerlendirmeleri

☐ Bizim açımızdan bugünün tarihi bir önemi vardır. Kürt halkı ilk defa böylesi bir seçimde oy kullanıyor ve

Halkımız özgür geleceği için sandık başında

kendi meclisini seçiyor. Bugüne kadar hep başkalarına, hep düşmana oy kullandı. Ama bugün Kürt halkı kendi adayını seçiyor. Bugün Kürt halkından biri olarak çok mutluyum, sevinçliyim. Bizim büyük bayramımızdır. Bu temelde biz de adaylığımızı koyduk. Kürt halkına karşı tüm sorumluluklarımızı yerine getireceğimize söz veriyoruz.

☐ Bizim kararımız Kürt halkının özgürlüğüdür. Ayrıca Avrupa'da olsun, Türkiye'de olsun, halkımızın Kürt hüviyeti ve pasaportunun olması, ulusal kimlik kazanmasına çalışacağız.

☐ Amacımız, gücümüzün yettiği kadar halk uğruna savaşmak, mücadele vermektir. Ulusal kurtuluş davamıza inanıyorum. İsteyerek mücadeleye katıldım. Yaşamımın son yıllarını halkıma ve Kürdistan'ın bağımsızlığı uğrunda mücadele vereceğime söz veriyorum.

☐ Dünya halkları nasıl ki gerek barışçıl, gerekse mücadeleci yollarla kendi bağımsızlıklarını kazanmışlarsa, Kürdistan halkının da bir bütün olarak örgütlenmesi ve savaşta yerini alması, özgürlük ve bağımsızlık savaşçısı olarak tüm gücünü seferber etmesi gerekmektedir. Bu hepimizin görevidir. Bizler Kürdistan Ulusal Meclisi'nin ulusal mücadelesinin kural, düşünce ve yasalarını hayata geçirmekle görevliyiz ve sorumluyuz. Gerek ülke zemininde ve gerekse Avrupa'da bize düşen tüm görev ve sorumlulukları layıkıyla yerine getirmeyi kabul ediyoruz ve söz veriyoruz.

☐ Bugün hepimiz gururluyuz. Kürdistan halkı Arapların, Farsların ve Türklerin boyunduruğunda bugüne kadar kendi özünü temsil etmemiştir. Tarihimizde oy kullanma hakkı sömürgeci güçler tarafından belirlenmiştir. Bugün halkımızın özüne dönmesi, özgürlük ve bağımsızlık özünde ülke ruhuyla bütünleşmesi günüdür. Avrupa'da da seçimin yapılması tarihi bir aşamadır. Meclisimizin, teorik olarak ideolojik temelleri yirmi yıl öncesine dayanıyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin giderek bir halk savaşına dönüştürülmesi, Kürdün kendi özüne dönmesi, ulusal bilinçle bütünleşmesi 1978'de halkımızın kendini PKK ile dünyaya ifade etmesiyle gerçekleşmiştir. Partinin I. ve IV. Kongreleri, 15 Ağustos Atılımı son derece kapsamlı politik mücadele, bizi bu aşamaya getirmiştir. Bu aşamaya silahlı mücadele ve direniş ruhuyla gelinmiştir. Avrupa sahasında da mücadeleye katılınmıştır. Gerillanın çabalarıyla, kanla kazanılan ve ülkede yürütülen mücadele sayesinde bu aşamaya gelinmiştir. Halkımız, gerici güçlere, sömürgecilere karşı öz ifadesini bulması, kendisini açıklaması, kendi öz araçlarına kavuşması, kendi öz araçlarıyla mücadele etmesiyle bu aşamaya gelmiştir. 1992 yılı sömürgeciliğin yenilgisini göstermektedir.

Demokrasi ve otorite

İşte özgürlük ve demokrasi

A. Dikili

Özlenen ateş sonunda yakılmıştı
Elden ele bütün dünyaya taşınmıştı
Kıvılcım dansıydı gözlerdeki sevinç
Kavga dağlarda bilinci kuşanmış
Zindanlarda dirence sarılmıştı
Ve haykıran dudaklar
Her ihanet vakti çöl çöl yarılmıştı

Adnan Yücel

Demokrasi kavramı toplumun her kesimi tarafından kullanılıyor. Her düzey ve durumda, bir yandan haksızlığa uğrayan, diğer yandan haksızlık yapanları korunmak ve gizlemek, o anı kurtarmak için bu kavrama sarılırlar. Her derde ilaç, her haksızlığı gideren ve her zorbalığı örten bir terim, bir kurum ve yapılanma, bir düzey olarak demokrasiden ne anlamak gerekiyor? Demokrasinin tarifinden ziyade, denk düştüğü düzeyi nasıl, neye göre tesbit etmek gerekiyor? Demokrasi gerçekten bir yönetim biçimi midir? Yoksa her sıkışık durumda önüne gelenin sarılması zorunlu imdat simidi midir?

Konumuzu daha da somutlaştırabilmek açısından, bu kavramı ülkemiz düzeyinde, özellikle de PKK'yle ilgili olduğu kadarıyla ele almaya çalışalım. PKK ne kadar demokrat olduğunu, bu terimi ne kadar uguladığını iddia ediyor? Böyle bir iddia söz konusu mu? PKK'yi bu konuda eleştirenler hangi yaklaşım biçimini sergiliyorlar, neye dayanarak bunu yapıyorlar? Bunların detay tartışılması bir yazının çerçevesini aştığı, bir araştırma konusu yapılabilecek içeriği taşıdığı için, kısa ve özetsel bir açıklama ile yetinmek zorundayım.

PKK, anladığım kadarıyla, demokrasiyi bir otorite sorunu olarak görüyor. Demokrasiden bahseden, onun otoriter yanını görmemezlikten gelemez. Bir yapıdan, kurumdan, partiden, devletten, hükümetten, insan topluluğu ve hatta bir insandan demokrasi beklenebilir, beklenmelidir. Demokrasi beklentisi, beklenilen yerin otoritesini kabul etmeyle olur. Otoritesi olmayan, gücü olmayan hiçbir kurumdan, insandan demokrasi beklenmez. Eğer demokrasi isteniyorsa, bekleniyorsa bu otoritenin önkoşul olarak kabulü gereklidir. Bu otoritenin içinde, etki alanında, çevresinde olmak gerekiyor. Hiçbir otorite, en azından etkilemediği bir düzeye demokratik davranmaz. Demokrasinin sınırı yoktur. Sınırı belirleyen otorite düzeyidir. Bu otorite değişik biçimlerde kendini belirler. Örneğin bir devletin yasama-yürütme-yargı organları belirleyici üst otoriter kurumlardır. Bir derneğin otoritesi tüzükle birlikte, belirlenmiş davranış biçimleridir. Dini bir topluluğun otoritesi ahlak ve dinin emrettiği davranışlardır. Bir insanın demokratlığını belirleyen otoritesi, çevresinde toplumun en iyi davranış ve ahlaki değerlerini kendinde taşımasıdır vb.

Otoritelerin demokrasi uygulayıcılığı herkese, her şeye olmaz. Eğer her önüne gelene demokrasinin bütün kuralları uygulansaydı, her kurum böyle davransaydı, ne otorite, ne de demokrasi kalırdı. Demokrasinin kendisi bir otoritedir. O zaman herhangi bir kurumun demokrasicilik yapmasını istemekten çok, bu kurumun demokrasi alanında öngörülene uymak gerekir. Kuşkusuz bir kurum, başkasının davranışına göre biçim almaz. Kendi kural ve kaideleri vardır, bunlar onun davranışını belirler. Örneğin, siz PKK'den demokrasi bekliyorsunuz, kendiniz buna ne kadar hazırsınız, uyarlısınız! Bir yandan PKK'ye, onu vareden en kutsal değerlere saldıracak, onun yarattığı değerleri görmezlikten gelecek, kendine maletmeye çalışacaksın, bunu oluşturan kurumları tanımayacaksın, diğer taraftan demokrasi çığırtkanlığı yapacaksın. Otoritenin kurallarını çiğnediğinde, otoritenin öngördüğü adaletin yargısıyla karşı karşıya geldiğinde bağırıp yakınacaksın. Halbuki hiçbir yerde böylesi ters bir işleyiş olmaz. Önce kendini tanıyacak, ne olduğunu bileceksin, ondan sonra muhatap olmak istediğin kurum ve kişileri iyi tanıyacak, onların da kurallarını bileceksin; bütün bunları bilince çıkarıp belirli fedakarlıklar sergiledikten sonra, karşılığını isteme hakkına sahip olabilirsin. Aksi davranışın ne sana, ne de demokratik işlemesi gereken kurumlara bir yararı yoktur.

Demokrasiye en çok Kürtlerin ihtiyacı olduğunu sayın hocam İsmail Beşikçi sürekli vurguluyor. Yalnız bunu değil, bunun nasıl, hangi şartlarda oluşması gerektiğini de vurguluyor. Bütün bu vurgulardan çıkardığı ise PKK'nin bu aşamada, en zor koşullarda bile demokrasinin ilk adımlarını nasıl sağlam bir zeminde gerçekleştirdiğini, bunun için büyük çaba harcadığını, bedelini ödediğini belirliyor. Demokrasinin bedelinin olduğu, bunun ödenmesi gerektiği biliniyor, PKK, sıradan bir burjuva demokrasisi uygulamaz. Bu onun devrimci pratiğiyle çelişir. Onun uygulayacağı demokrasi mutlaka emek üzerine kurulmuş, bedeli ödenmiş bir demokrasidir. PKK, Kürtleri bir devlet otoritesine ulaştırır düzeye getirdi. Devlet gibi kurumlar oluşturdu. Bu kurumların çarkları dönüyor. Bu büyük bir demokrasi oluşumudur. Bunun dönüşüne, akışına hizmet edecek her türlü ilişki, eleştiri elbette yapılmalı, çarkın daha iyi işlemesi için çaba sarfedilmelidir. Bu çarka hizmet her insanım diyenin görevi olması gerekirken, kalkıp bu çarkın yavaşlaması, durması ve hatta geriye işlemesini öngören çomak sokmaları, karalamaları, eleştiri diye sunmak, karşı durmak hiç kimsenin işine yaramaz. Sadece düşmanın işine yarar. PKK'nin otoritesini tanımamak, onun rasyonalleri dışında hareket etmek, dışta durup, çarkın hızlanması yönünde hareket etmemek, dolaylı dolaysız düşmana hizmettir. Böyle davranışın sahiplerinin demokrasi çığırtkanlığı ne kadar ciddiye alınır! Bir köy korucusu, bir özel tim elemanı PKK'den demokrasi bekleyebilir mi? Bu hakka sahip midir? Demirel'in PKK'yi demokrat olmamakla suçlaması bir anlam ifade eder mi? Olağanüstü valilerden, en sivil TC devlet kurumlarına kadar; bunların PKK'yi anti-demokratlıkla suçlamasının ciddiye alınır yanı var mı? Köken olarak her Kürt olanın PKK'yi suçlaması bir anlam taşır mı? Örneğin Hikmet Çetin'in PKK demokrat değil demesinin bir önemi var mı?

Kürt tarafında olduğu iddia edilen Barzani ve Talabani'nin, TC'yi geride bırakırcasına PKK'ye hakarette bulunmaları, onları TC'den farklı mı kılıyor? Bunların Kürt ve hatta Kürt lideri sıfatını taşımalarının bir anlamı var mı? Gerillaya kurşun sıkanların, kurşun sıkanlara övgüler dizenlerin, demokrasi çığırtkanlıkları ciddiye alınabilir mi? Bunlarla ilişkileri şakşakçılık olan, sırf PKK'ye karşı temelde bunları destekleyen, anti-PKK cephe kurmaya çalışan, Kuzey Kürdistan grup ve kişiciklerinin demokrasi beklentilerinin bir düzeyi var mı? Bunlar halkımızı bu kadar mı saf sanıyor?

Bir yandan oluşturulan otoriteye bu kadar karşı olacak, bunu tanımayacak, Kürtlerin ilerleyen çarkını geriye çevirmeye kalkacaksın, diğer yandan bu çarkın seni ezip geçmesi *halinde*, demokrasi çığırtkanlığı yapacaksın. Bu olmaz tabii. Çark işleyecek, çarkın işleyişini ne böylesi iniltiler, ne de düşman güçler durduramayacaklardır. Siz aklınızı başınıza toplasanız, halkın sizi istemediğini, tanımadığını algılasanız ve halka hizmete yönelseniz, gücünüz varsa düşmana dönseniz, bakın o zaman demokrasi istemleri, eleştirileri nasıl ciddiye alınır. Başka da olmaz. PKK halkın kendisidir. Halkın otoritesidir. Demokrasi de bu halka kayıtsız koşulsuz hizmet edenleredir. Çünkü halka hizmette PKK'nin de herhangi bir koşulu yoktur. O halkın mütevazi öncüsüdür. Bütün çalışanları halkın hizmetindedir. Gürül gürül akan bir şelaledir. Bu şelaleyi hızlandıramıyorsanız, gümbürdeyemiyorsanız, kapılın gidin. O sizi de temizliğe, güzelliğe götürür. Bu şelale özgürlük yürüyüşünde şahadete ulaşanların kanıdır. Bu kanın temizleyemeceği hiçbir pislik yoktur. Bu kan bin yılların kirini pasını temizleyerek akıyor. Bu kanlar Kürdistan'da otorite çarkını döndürüyor. Bunu hiçbir gerekçeyle engellemeye, durdurmaya kalkmayın. Bir sinek, bir pislik olup bu kanda boğulma yerine, düşmanın karşısında gürleyen şelaleye katılmak, halklara bir demet gül olmak gerek. Bu güllerden olup insanlığın cennet bahçesinde yerini almak lazım. Bu güllere kara çalı, diken varsın düşmanlar olmaya çalışsın. Biz demokratik toplumun inşasının önkoşulu olan halkın otoritesini inşaya devam edelim!

20.09.1992 tarihinde, Berxwedan yazarlarından A. Dikili, Selim Ferat ve Timur Sayan'ın Başkan APO

Devrimimiz Kürdün ya

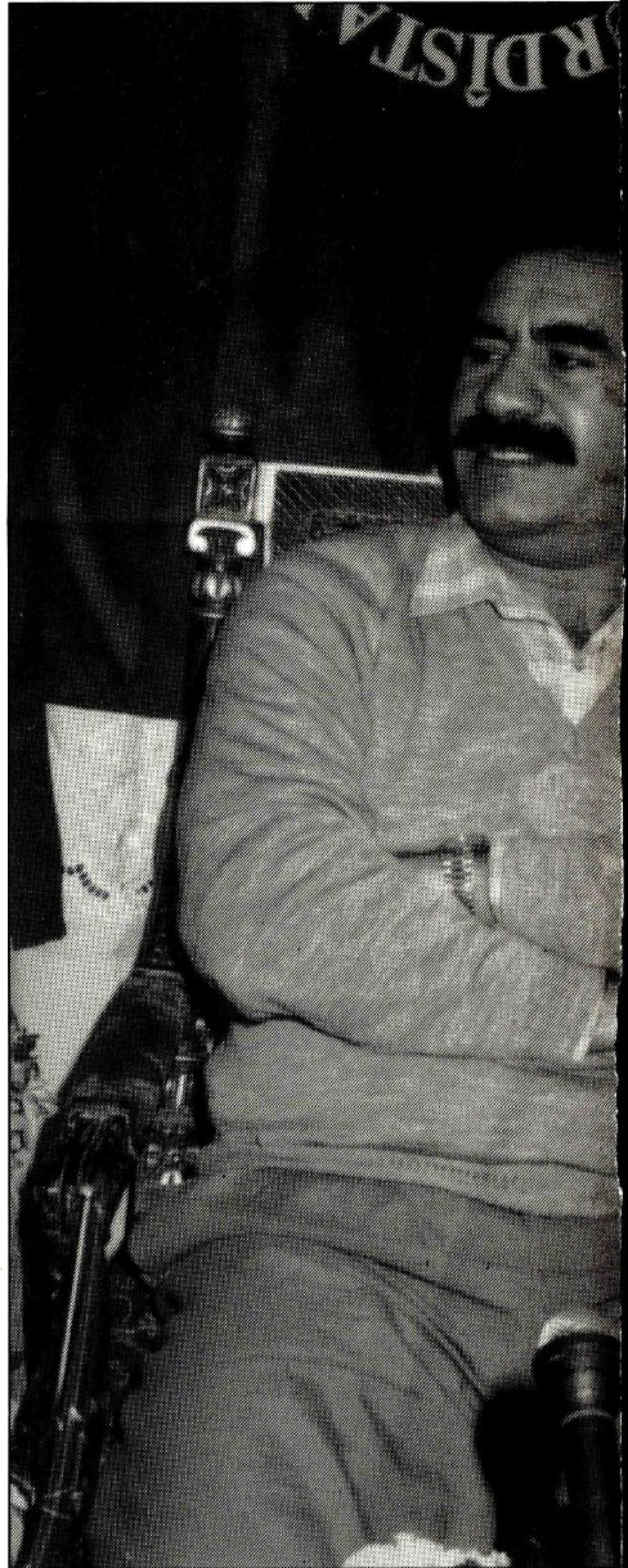
■ ■ *Başkanım, dışarıdan baktığımızda müthiş bir iradeye sahip olduğunuzu biliyoruz. Buraya geldikten sonra da, bu kadar zor şartlarda, dört yanı kuşatılmış bir alanda mücadele etmekle birlikte, aynı zamanda bölünmüşlük üzerine kurulmuş bir Kürt tarihi karşısında bu kadar başarıya ulaştığınıza şahit olduk. Bunların bir sırrı olması gerekir. Bu da irrasyonel bir olay, yani normal standartlara dayalı olarak gerçekleştirilebilecek bir başarı değil, bu politika ve felsefe açısından da böyledir. Acaba PKK'nin tüm fedakar kadroları bu olayı kavramış olsalar, sizin işiniz daha kolaylaşmaz mı? Veya hepsi bunu kavramışlar mıdır?*

Başkan APO: Sorduğunuz soru bir anlamıyla doğrudur. Yani çalışmamız görünüşte irrasyoneldir, en azından öyle olduğu gözlemlenebilir. Normal ölçülerde, Kürt gerçeğine yaklaşımla bu oranda bir çözüm gücüne ulaşmak mümkün değil. Normal önderlik ölçüleri, normal politik, felsefik ölçülerle kavranılmaz, tüm bunların farkındayım. Zaten burada benim rolüm kendisini ortaya koyuyor. Normalin dışında, hatta mevcut felsefik ve politik yaklaşımların dışında bir çıkışı, gerçekleştirme iradesi. Bunun ruhsal gerçeğini, mantık gerçeğini yakalayan kişilik biçiminde de değerlendirilebilir. Zaten bu kadar parçalanmış, yadsınmış, kendisi olmaktan çıkarılmış, bambaşka kılınmış; düşmana, düşmanın beklentilerinin üstünde hizmet eden duruma getirilmiş bir Kürt halk gerçekliği -veya gerçeksizliği de diyebiliriz- karşısında sen nasıl davrandın? Nasıl bir mantıkla, hangi irade gücüyle böylesine kabul gören, birleştiren, kendine getiren bir sonuca ulaştırdın? Sanırım en çok bunun üzerinde durulmaya çalışılıyor.

Birçok dost ve aydın bu soruyu soruyor. Bu sırrı bize izah eder misin diyorlar. Bunlar içinde Alman ve Japon gazetecileri de vardı. Ancak onlar için bu anlaşılmazdır. Ben bu sırrı onlara nasıl anlatabilirim? Tam anlayabilmeleri için, benim yaşadıklarımı yaşamaları gerekiyor. Onu da asla yaşayamayacaklar, dolayısıyla asla öğrenemeyecekler. İzlersinizbirçok hususa dikkat ederseniz, hangi noktalarda neler yapıldığını idrak ederseniz, belki bazı şeyler kapmak mümkündür. Ancak bütünüyle anlamak çok zor olacak. Ben sır olarak sakladığım için değil, hiç kimse benim kadar kendi kişiliğini açıklamamıştır. Eğer, kendini biraz beğeniyor demezseniz, hatta anlayışınız biraz güçlü olsaydı, ben daha fevkalade şeyler anlatabilirdim. Çekincem yok aslında, kendimi anlattıracak kadar öz gücüme güveniyorum. Hataları, eksikleri, kusurları olmuşsa, yine de beni ayakta tutacak çok şey vardır. Onun için cesur konuşabilirim. Net konuşabilirim. Çünkü, kendisine güvenenler bunu yapar. Benim de böyle bir temelim var. Ama yine de sınırlı kalıyor anlatmalar. Bunu ne kadar anlatabilirim veya kendimi ne kadar militana anlatabildim? Birkaç konuşmadır katılıyorsunuz, görüyorsunuz. Çok ağır yöneliyorum, çok ağır eleştiriyorum. Diğer yandan bunlar kazanılıyor. Ne kadar yöneliyorsam, partiye de, halka da o kadar mal oluyor. Ama yine de öyle beğendiğim söz konusu değil. Beğeni kabiliyetim, tercih kabiliyetim o kadar güçlü olmasına, iğne ucu kadar bir değeri takdir etmeme rağmen, yine de yetersiz görüyorum. Mesele benim anlaşılıp anlaşılmamam, uygulanıp uygulanmamam da değil. Bir halkın kendisini bulması, bir insanın kendisini kazanması için çalışıyorum. Bu insan, bu halk sevilsin, sayılsın, düşünsün, politika yapsın, kendisi için çabalasın istiyorum. Benim derdim bu. Benim bile bravo diyeceğim ölçülerde yapsın, yaşamasınlar demiyorum, güzel ve onurlu yaşasınlar, maddi bir temeli olan yaşantıları olsun diyorum. Bu kadar ülkesine karşı soysuz, kendisine soysuz, bu kadar parçalanmış, bu kadar maddi temelden yoksun bir insanı ben ne yapacağım! Bu kadar çirkinleşmiş bir insanı ben ne yapacığım! Bunu nasıl onaylayabilirim, kabul edebilirim? Benim büyük itirazım, eleştirim bu yüzdendir. Buna acımasızlık da denebilir, korkunç irade gücüyle üzerinde durma da denebilir. Bunların bir gerçeklik payı vardır. Ama karşımızdaki gerçeklik, kolay yenilir, yutulur bir gerçeklik değil. Bin defa isyan ettim. Kürtçe konuşmamda da bir örnek verdim; sizin küçücük bir eviniz, varlığınız, eşiniz, çocuğunuz olsa, tüm bunları gelip elinizden alsalar ve her türlü hakareti yapsalar, sabaha kadar uyuyabilir misiniz? Belki de çıldırırsınız. Bu ise bir Kürdistan evidir. İçine girmedik hırsız, gangster, soyguncu, talancı kalmamış. Satan satana, kaçan kaçana Kürtler de bir ailedir, onların da Kürdistan denen bir evleri vardır. Orada, tarihte olup bitenlere karşı bir namuslu insan çıkıp da: "Yeter hırsız, yeter barbar, talancı adam, yeter vurduğun, yeter soyup soğana çevirdiğin" diyemiyor. Diyen de bir darbe yiyor, kaçıp gidiyor, tövbe ediyor. Böyle bir Kürdü ve Kürdistan'ı devraldık veya onun derdini kendimize dert edindik. Onun kurtuluşunu kendimize görev bildik ve işe başladık. Bir çılgın yapmaz bunu, deliler bunu yapmaz dediler. Bir yandan doğru. Ama varsa bu kadar namus, başka türlüsünü yapamazsınız. Kürt var diyorlardı. Kürdistan var deniliyordu. O zaman bu kimin evi, kim var bu evde? Talanı, gaspı, barbarlığı kim yapıyor? Ben de yiğidim, namusluyum diyorsun o zaman senin yapacağın neydi? İşte onu biraz anlamaya çalıştım. Tutarlı olmaya çalıştım. Söyleyipde pratikte yapmama namussuzluğuna yönelmedim. Madem gerçek ortadaydı, o zaman çareyi bileceksin. Madem konuşuyorsun gerekeni yapacaksın. Bu konuda biraz tutarlılık göstermek istedim. Benim bütün marifetim burada. Söylediğin kadar yap! Madem namusluluktan bahsediyorsun onun gereklerine ulaş! Laflarla oynama, kendinle oynama! Herkes belki şimdiye kadar oynamıştır, sen oynama, haddini bil, imkanı çok iyi kullan! İğne ucu kadar bir fırsat buldun mu değerlendir, dürüst ol, akıllı ol, her şeye, her ilişkiye değer ver, ancak düşmana aldanma! Düşman seninle her bakımdan oynuyor. Biraz kendini koru! Fırsat buldun mu daha fazla koru! Gururlu ol! Her gün kendime verdiğim dersler bunlardır.

Müminler sabaha kadar dua okur, namaza dururlar, onların duası öyledir. Benim de duam böyledir. Ben müslümanlığı böyle anlarım zaten. Felsefeyi, politikayı da böyle anlarım. Düşmanı daha iyi görmek ve ona karşı korunmak, İnsanlığımı daha iyi anlamak ve ona biraz daha fazla ulaşmak, başka türlü bir yaşam türü bilemiyorum. Herkes her türlü yaşam biçimini kendisine layık gördüyse de, ben görmedim. İmkansız olduğu için değil, görüyorsunuz imkanlarım var, ancak halen de böyleyim. Biliyorsunuz, Kürdistan'da benim kadar özgür iradesi olan da yok. Halihazırda öyleyim, fakat bir mahkum gibiyim, bakın kendimi buraya nasıl bağlamışım. Hiçbirisinin özgür davranışları benim için şu anda söz konusu değil. Ama unutmayın ki, ben özgürlüğü kişi özgürlüğü olarak almıyorum. Rahatlığı kişi rahatlığı olarak almıyorum. Şunu ahdettim ve ilke olarak benimsedim: Senin yaşamın halkın yaşamıdır, senin çözümlenmen halkın çözümlenmesidir. Senin onurun halkın onurudur, benim büyüklüğüm halkın büyümesidir. Senin bastığın yer Kürdistan olarak yeşermelidir. Ve o zaman sözüme bağlılık için şunu söyledim: Ben yaşayacaksam, Kürdistan yaşayacaktır. Ben özgürleşeceksem, Kürt halkı özgürleşecektir. Ben çözümleneceksem, Kürt insanı çözümlenecektir. Ve bunu biraz başardığıma inanıyorum. Tek mutluluk kaynağım da, biraz rahatlıyabilmişsem, bu konuda sağlanan gelişmeye bağlıdır.

■ ■ *Başkanım, özellikle ulusal kurtuluş savaşları tarihlerine baktığımızda, bütün liderler başkaldırının başlangıcında, nicelik olarak zayıf dönemelerinde, halkın kahramanlık ve cesaret duygularına hitap etmişler. Siz ise, büyük bir güce kavuştuktan sonra buna temas ettiniz. İlk başta, zayıf, nicelik olarak da az bir insan sayısıyla başladığınız zaman, sürekli eleştiriyordunuz. Bu başarının sırrı nedir? Biraz daha açıklar mısınız?*

Başkan APO: Doğrudur, bu anlamıyla birçok önderden farklıyım. Şöyle şanlı tarih böyle şanlı halkımız demedim. Müthiş çirkinlikleriyle, kabul edilemez hal ve hareketleriyle, onlara şiddetli yönelmeye başladım. Bugüne kadar da, derinleştirerek böyle sürdürüyorum. Bu bir yöntem meselesidir veya benim tarzımdır, gerçeğimdir. Bunun sonucu daha fazla birleşme ve birlikte güzelleşme olmuştur. Biliyorsunuz, bende eleştiri yıkıcı olmamış, büyük bir birleşmeye yol açmıştır. Düşüşe yöneltiğim eleştiri görkemli bir yükselişe yol açmıştır. Önemli, yani benim eleştirilerim alternatifsiz değil. Çirkini yerle bir ederken, güzelliği çıkardım. Düşüşü yerle bir ederken yüceliği doruklara tırmandırdım. Kürt halkına en büyük eleştirimi yaptım. Olumluya da çok dikkat eden bir yaklaşımım olmuştur. Sanırım bu, başarıyı biraz izah edebilir. Diğer bütün eleştiriler karşılıksızdır, gerçekten küçültücüdür. Dolayısıyla hiçbir sonuç almamışlardır. Bu benim için öyle değil. Eleştiriler çok bilinçlidir ve tamamen aşılması gerekeni aşmayı, yerine oturtulması gerekeni oturtmayı amaçlıyor. Ve sanırım, bu da çok başırılı bir biçimde rolünü oynamıştır. Acımasız eleştirileri geliştirmekten korkmuyorum. Şimdiye kadarki sonuçlarıyla başarılı olmuştur. Daha değişik eleştirilerim, yönelimlerim olacaktır. Sanırım sonuçları daha da hayırlı olacaktır. Bu yöntemden ürkmeyin, Kürt için başka türlüsü mümkün olsaydı, yapardım. Benim kadar hassas olan bir insan yoktur. Yersiz bir tek kelime bile söylemedim. Yerinde olmayan bir kelime söylemek beni günlerce düşündürmüştür. Bu kelimeyi ağzımdan nasıl çıkardım, bu tavrı nasıl gösterdim diye düşünmüşümdür. Bu hassasiyetim de vardır.

Eleştiriler çok ölçülmüş, biçilmiş eleştirilerdir. Belki biraz aşırı olabilirler, ama özleri kesinlikle olumluya yöneliktir. Bu da dediğim gibi, pratikte kanıtlanmıştır.

Kürt biraz da böyle yaratılıyor, daha da uğraşacağım. Hayatıma da mal olsa, iyiliğin, doğruluğun, güzelliğin savaşını vereceğim. Çok hasmım var, belki bu konuda çok kin, öfke duyuyorlar, fakat haklı olduğuma inanıyorum ve doğal sonuca götürmeye çalışacağım.

e Avrupa'daki yurtseverlere yönelik yaptıkları röportajın üçüncü ve son bölümü yayınlıyoruz:

şamının başlangıcıdır

■ ■ Başkanım, Kürdistan halkının lideri olarak, Kürdistan'da yaşayan dini ve milli azınlıkların beklentilerine cevap olarak, dini ve milli bayramlar nedeniyle mesajlar yollamayı düşünüyor musunuz?

Başkan APO: Bahsettikleriniz zannediyorum Asuriler, Ermenliler ve yine Kürdistan'da yaşayan Araplar, Türkler vb. olabilirler. Şunu söylemek istiyorum: Kürt ve Kürdistan devrimi, aynı zamanda bir bölge devrimidir. Bu soruya genel olarak cevap verilmiştir. Örneğin, Asuriler daha fazla vurgu yaparak, biz Kürdistan diyorsak, onlar Asuristan desinler. Hiç mühim değil. Bazıları Ermenistan derler, bazıları Türkiye'nin parçası derler, Araplar da, şurası bizimdir diyebilirler. Bunların tümü o kadar önemli değil. Ayrılığa neden olmamalıdır. Burada insanlık kazanmalıdır. Kim buranın kültürüne bağlıysa o kazanmalıdır. Kim buranın yaşamına düşkünse o kazanmalıdır.

Onların tümünün birliği olmalıdır. Türk de kalınabilir, ama Türk kalırken, şovenizme saplanmasın. Arap da kalınabilir. Arap kalırken, şovenizme saplanmasın. En az, Kürdü de kendisi kadar onurlu, eşit, özgür görsün. Tümü özgür yaşasın. Biz bu konuda kesinlikle tutarlıyız. Herkesin diline, kültürüne, onuruna sonuna kadar hürmetimiz vardır. Bu konuda hiçbirine diğeri üstünde ayrıcalık tanımayız. Kürtlere de bu konuda ayrıcalık tanımayız. Ama Kürdün üzerine yıllardan beri bu kadar acımasız gelmelerini de, buna alet olmalarını da kabul edemeyiz. Bu konuda, ruhta, onurda, maddiyatta eşit özgürlük kesindir. Herkesin haklarına, hukukuna riayet edilecektir. Asla bir Kürt şovenizmine fırsat verilmeyecektir. Kürtler arasındaki mezhepsel ve hatta lehçe farkı için de bu böyledir. Lehçesi, mezhebi ne olursa olsun, hepsinin temel insani özellikleri vardır. İnsan hakları denebilir buna. İnsanın şeref ve onuru da deniyor. Emekleri oranında kazanması da denilebilir. Yani emekle, sosyalizmle, demokrasiyle bağlantısı da denebilir. Hak ettiği neyse, bu temelde yer tutmalıdır, gerekeni almalıdır. Bir de vermesini bilmelidir. Vermeden almak olmaz. Savaşmadan onur kazanılmaz. Bu azınlıklar için de geçerlidir, Kürt için de geçerlidir. PKK'nin bu konudaki tarzı anlamlıdır. Kesinlikle milli ayırım, dini ayrım ve hatta yersiz sınıf ayrımı bile yapılmaz. Sınıf ayrımı yapıyorsak; emeğe, dolayısıyla onun hakkına duyduğumuz bağlılıktan ötürüdür. Yine onun ulusal kurtuluşla, onun insanlığın kurtuluşuyla bağlantısına duyduğumuz bağlılıktan ötürüdür. Bu temelde asla bir mezhepten, milliyetten, hatta kültür-lehçe farklılığından dolayı kimse kendisini ne ayrıcalıklı görsün, ne garipsesin, ne de ezik hissetsin. Ben bunu kesinlikle belirtiyorum. Buna yer yoktur. Tam tersine PKK devriminin, büyük tarihi kültürlerin canlanışı, milli azınlıkların kendini buluşunu gerçekleştirdiği daha şimdiden ortaya çıkmıştır. Ben bunu, dillerin kendini buluşu, kültürlerin yeniden çiçeklenmesi, halkların yeniden kucaklaşmasının devrimi olarak da görüyorum. Her milletten, her bölgeden, her lehçeden ve kültürden olanların böyle görmesini bu temelde devrime katkılarını sunmalarını, coşkuyla sarılmalarını ve kesinlikle geri durmadan, bu benim devrimimdir, benim insanlığımdır, benim gerçek kurtuluşumdur diye kendilerini vermelerini ve başarılarını dilediğimi vurgulamak isterim.

■ ■ Başkanım, Türkiye, kendisine karşı savaştığımız bir devlet olması itibariyle, çokça el üstünde tuttukları liderleri Atatürk'le Kürt lideri arasında bir mukayese yapılsa ve bu Apoculuk-Atatürkçülük başlığı ile yayınlansa, bu tuhafınıza gider mi?

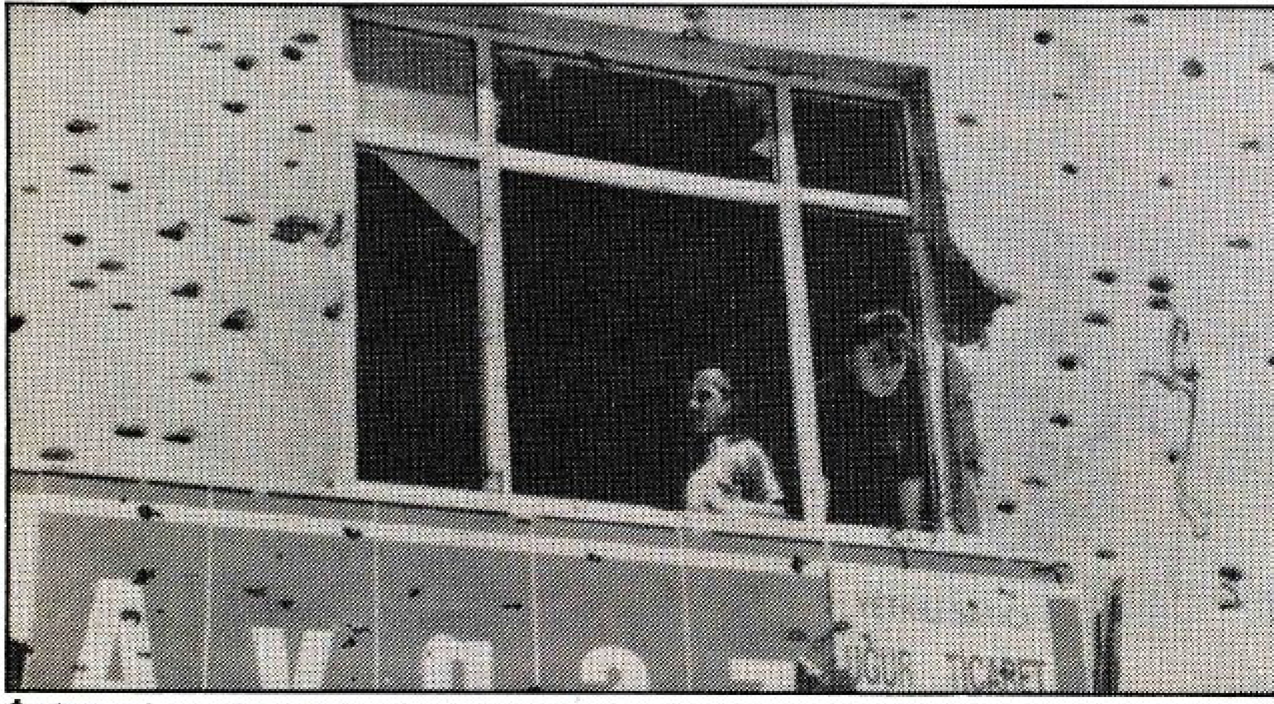
Başkan APO: Atatürkçülük-Apoculuk ayırımında, bazı yönleriyle benzerliklerin de anlamı olsa da, yine çok değişik bir değerlendirme konusu olduğunu unutmamak gerekir. Atatürkçülük veya M. Kemal deyimi Türk imparatorluğu geleneğinin devamıdır. Bin yıllık, Orta Asya'lardan kopup gelen, Balkanlar'da Anadolu'da, Arabistan'da ve Kürdistan'da barbarlık olarak değerlendirilir. Onun en son yıkıntılarından geriye kalan devlet kırıntılarıyla ulaşılan bir cumhuriyetin kurucusudur. Bu cumhuriyet bu tarihi niteliğiyle bir de kapitalizmi esas almıştır. İşbirlikçi bir kapitalizmdir. Kapitalizmin çarpıklığı, güdüklüğü daha o zamandan bellidir ve hemen emperyalizmle uzlaşmıştır. Kürdistan'da feodal şeyh, ağa kurumlarıyla uzlaşmıştır. Daha o zamandan aşırı bir ulusal ve sınıfsal baskıya yönelmiştir. Ama biraz da Türk ulusuna bir şeyler vermiştir. Biz bunu inkar etmiyoruz. Türk ulusunun kendisine gelmesinde, dilinin, kültürünün oluşmasında, biraz da bağımsızlaşmasında rolü olan bir önderliktir. Bu temelde gerçekliği daha da net ortaya konulabilir.

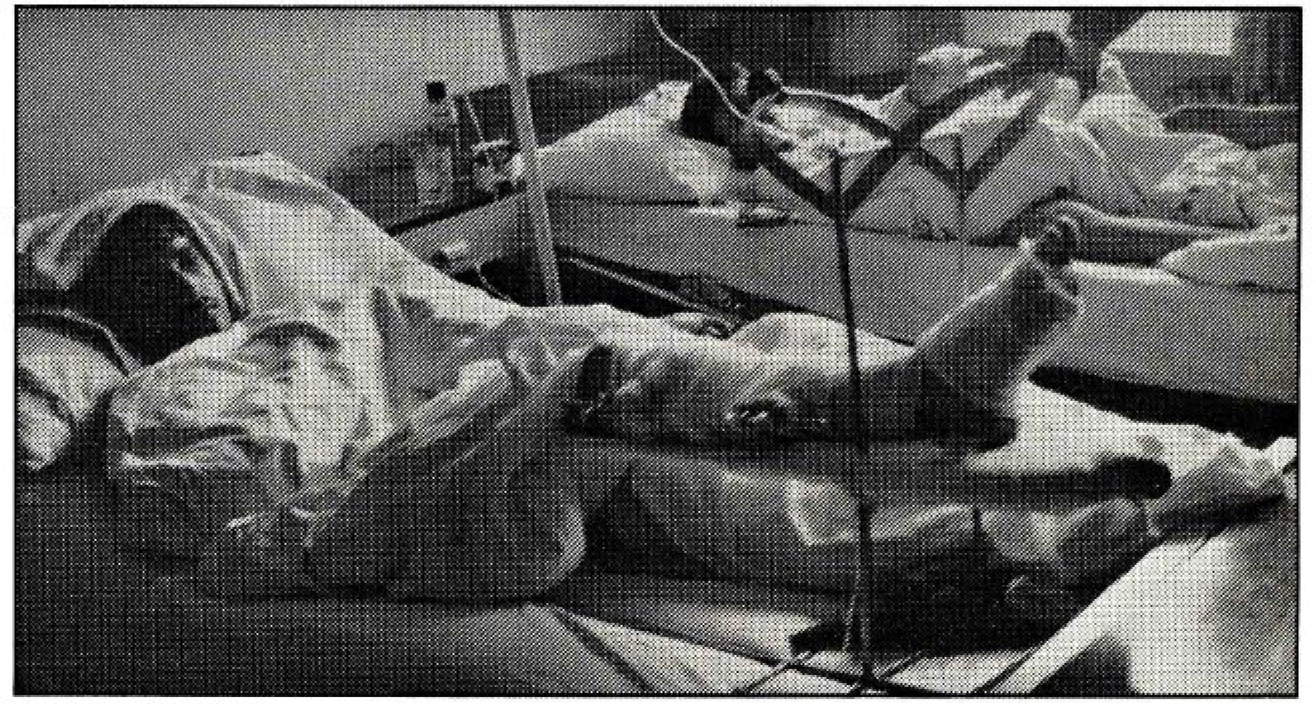
Benim durumum çok farklı, başlarken de biraz açmaya çalıştım. Yola çıkarken, yıllarca hiç kimsenin yaklaşmadığı, sıfırdan da öteye, çok çok eksilerle bu işe başlayan bir kişiyim. Ulusu kendine sahip çıkmıyor, bırak devleti, bir kişilik, bir militanı dahi yok, bırak sınıfı, kendini insan yerine koyanı yok. Benden ne istiyorsun diyordu, ben Kürtlüğü kabul etmiyorum diyordu. Diyorlardı ki, biz kurumuş tahta parçasıyız, sen bizi ne yapacaksın? Sen bizi nasıl yeşerteceksin? Yıllarca ben bu inkarcı, inatçı gerçekle karşı karşıyaydım. Zor bela çalıştım, birkaç bin lira parayı biriktirdim, onu sermaye ettim, bu hale getirdim. Halen borçluyum, aldığım burslar var, onların borçlusuyum.

Bunun yanında büyük anlayışsızlıklar içinde büyüdüm. Anadan, babadan destek gören bir kişi değildim. Sürekli hasımları olan bir insandım. Çevrede de öyleydi. Alay konusu olmaktan tutalım sen hiç başaramazsın diyenlere, yargıların günlük olarak dağıtımına kadar. Çıkış koşullarım böyle, kişisel düzeyde de böyle. Ulusal düzeyde de yoktu, kendisine sahip çıkacak bir sınıf, bir toplumsal, ulusal güç yoktur. Olanların ise niteliği bellidir. Her şey bugün ortaya çıkmıştır. Şimdi nerede olduklarına bakın, o zaman nerede olduklarını anlarsınız. Buna rağmen, işte bugün 44 yaşına geldim. Dayandım. Herkes Apoculuktan bahsediyor, gerçekten halk büyük bir bağlılık gösteriyor, ilgi duyuyor, anlamaya çalışıyor. Ben tüm bunlara saygılıyım ve gereken yardımı da yaparım ama, benim bütün derdim, size oldukça kapsamlı anlatmaya çalıştığım bir insan için, bir halk için temel vazgeçilmezler vardır, onlara işlerlik kazandırmak istiyorum. Adam yoldan sapmış, insanlıktan sapmış gitmiş. Ben "ölürken bile, iyi yere gömül, kokuşma" diyorum. Bunu yapmak istiyorum. Mümkünse; "sen de insansın, şu ulusal özelliklerde, toplumsallıkta kendine gelmelisin, işin gücün bu olmalı" diyorum. İlle de Apoculuk diye bir şey söylenecekse, bu konuda büyük bir inancın, birkişinin kendini oldukça, hiç kimsenin akıl ve hayaline getiremeyeceği bir biçimde, kalıptan kalıba sokması, çalışmadan çalışmaya, deneyden deneye çekmesi ve bir şeyler ortaya çıkarmasıdır bu. Başlarken de söylediğiniz gibi, aslında normal politik, mantıki ölçülerde yapılamaz bu Apoculuk. Biz biraz yapmaya çalıştık. Fevkalade bulmuyorum, fakat çok suçlanması gerektiği kanısında değilim. Çünkü, Kürt halkının birliğine yol açmıştır, inanılmaz olanı başarmıştır. Sonra mucize gibi gelmiştir, gerçek bir güçtür şimdi. Milyonların gücü haline dönüşmüştür. Eğer ihanet edilmezse, eğer oynanmazsa, eğer sonra da bizim hassasiyetimizin, duyarlılığımızın, çalışma tarzımızın, önderlik tarzımızın yüzde biri uygulansa, zafer kesindir. Bu açıdan değer vermelisiniz diyorum. Kusuru olabilir, eksiği olabilir, ama şimdiye kadar hatırı sayılır bir biçimde, kimsenin bir şey yapmadığı da ortadadır. İşte düşmanımızın boyunun ölçüsünü aldırdık, işte halkımızın nasıl bir halk, neye kadir olabileceğini ortaya koyduk. Bunlar az şeyler değil. Abartmadan, her şeyi ben yaptım demiyorum. Fakat benim için değil bunlar, başkalarına yaptım. Yolu yöntemi önerdim. Politikayı belirledim. İlk adımları attırdım, nezaret ettim. Halen de öyle. Ama şimdi, artık bu temelde birçok değerli önder çıkabilir. Bize biraz saygılı olsunlar. Biraz neyi nasıl yaptığımızı, nerede nasıl yaşadığımızı, ruhen, fikren nasıl hissettiğimizi, ne olduğunu bilsinler. Önderlik yapsınlar, ne mutlu onlara diyeyim. Saptırmasınlar, beni kötü kullanmasınlar. Bunu yaparlarsa, kesinlikle, ölsem de kalsam da lanetlerim, acımam. Hele ben yaşamda iken yaparlarsa, en kötüsünü yapmış oluyorlardır. Her şeyimle oynasınlar; birçok şeye kadar, her şeyimle oynasınlar, ama bu konuda yapılmış tarihi çalışmalarla oynamasınlar. Her şeyimizi alın, satın ama bu çalışma üzerine böyle ucuz hesap yapmayın. Benim büyük öfkem ve affetmezliğim bu noktadadır. Ve ben aslında bunun için yaşayacağım ve bunun için de şimdiye kadar yaşadım. Benim şiarım her gün, son olarak da belirledim eğer siz bu çalışmanın başına çok soysuzca gelirseniz, kötüce gelirseniz, en büyük intikamı sizden alacağım, dedim. Bütün yapıya hitap ettim bunu. PKK'li kadrolara. Herhalde yaşama gücünü kendimde buluyorsam, şu çok vahşi ve barbar olan düşmandan dolayı değil, kendimize yaptığımız kötülük içindir bu. Oyunlara fırsat vermemek için, aşmak için. Yani, Apoculuk biraz da böyledir. Anlamak isteyen, yorumlamak isteyen, mümkünse uygulamak isteyenlere büyük saygım vardır, büyük desteğim vardır. Ve bütün bu yaptıklarım onların olsun derim. Ama bu biçimde kullanmak kaydıyla. Yüzyıllara da bu temelde sesleniyoruz. Bu ülkeyi, bu halkı bir daha bu bin yıllık düşürülen duruma getirmeyin. Her şey kabul edilir, ama böyle kötü kabullenmelere izin vermeyin diyorum.

Bence anlaşılıyor biraz. Artık bu halkın da yiğit insanları, duyarlı insanları, aydın insanları tam gerçeğe gelmelidirler. Güçleri oranında tam yapabileceklerini yapmalıdırlar. Gerçekten, bunun dışında yaşamın her türlüsü haramdır bize ve olumsuzcadır. Yaşamın onurluca yönü açılmıştır. Ben tekrar bütün dostları, aydınlarımızı, yurtsever halkımızı bu eşsiz yolda yürümeye ve üzerine düşeni yapmaya çağırıyorum. Bu şeref ve onuru paylaşmalarını diliyorum ve bundan sonraki bütün yaşamlarında üstün, mücadeleci bir biçimde, başarılarla dolu olmalarını diliyorum. Selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Tanıkların anlatımı ve genelkurmay gizli belgelerinde

Özel savaş kurmaylarının talimatlarıyla katledilen insanlar, yıkılan-yakılan köylerin ve şehirlerin listesi çok kabarıktır Kürdistan'da

ÖZEL HARP VE KONTRGERİLLA

Berxwedan Araştırma Servisi:

Türkiye'de kontr-gerilla üzerine yazan ve söz söyleyenler bunu bir "mafya" örgütlenmesi gibi gördüler ve gösterdiler. Kontr-gerillanın farkı, devletin içindeki bazı güçler tarafından kullanılan bir örgüt olmasında, sivil otoritelerin dışında yer almasında ve bu örgüt hakkında bazı bilgiler ve ipuçları ortaya çıkmış olsa bile, bir türlü üstüne gidilememesindeydi. 1 Mayıs 1977. katliamı, zamanın Başbakanı Ecevit'e Çiğli Havaalanı'nda yapılan suikast girişimi, arabalı vapura düzenlenen sabotaj gibi olaylar kontr-gerillanın varlığı-yokluğu tartışmasını gündeme getiriyor, sonra gündem değişiyordu.

Bu tez belki Türkiye için doğru. Ancak Kürdistan'daki uygulamayı bu kapsamda değerlendirmek ve meseleye böyle bakmak kişiyi yanılgıya götürebilir. Ve bu yanılgı içinde "kötü niyetli bazı kişilerin hükümetin demokratikleşme çabalarına engel olması"ndan, "faili meçhul cinayetler"den söz ederiz. O zaman herhangi bir faili meçhul cinayetin rastlantı sonucu da olsa aydınlatılamamış olması, hiçbir kontra elemanının devletin güvenlik güçlerince yakalanmamış olması, halk tarafından yakalanıp devlet güçlerine teslim edilen Rıfat Yazgan gibi yerel kontra şeflerinin bir ay sonra elini kolunu sallayarak sokaklarda dolaşması da bizim için herhangi bir şey ifade etmez.

Türkiye'de ya da Türkiye'ye benzer bazı Akdeniz ülkelerindeki bazı cesur ya da sorumlu aydınlar kontr-gerillayı el feneriyle zifiri karanlığın içinde bıkıp usanmadan yıllar yılı araya dursunlar, bu fener, aynı bakış açısıyla Kürdistan gibi, Vietnam gibi ülkelere çevrildiğinde bizzat kendisi, karanlık yayıcı bir alete dönüşür.

Kontr-gerilla pratiğinin ve teorisinin yaratıcısı ABD emperyalizmidir. Kontr-gerilla teorisi ABD'nin Vietnam'da yürüttüğü işgal savaşının deneyimlerinden çıkmış, daha sonra bu deneyler ABD'nin işbirlikçisi hükümetler tarafından kendi halklarına karşı uygulanmak üzere teorileştirilmiştir. ABD'nin Vietnam'daki bütün faaliyetleri kontrgerilla faaliyetidir. ABD'liler bunu böyle yazıp açıklamışlar, bundan herhangi bir kompleks duymadıkları gibi gizlemek için komik durumlara da düşmemişlerdir.

TC, Kürdistan'da yürüttüğü savaşı dünya ve Türkiye kamuoyunda açıkça savunmuyor. Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü savaşı "Hizmete Özel" yayınlarda "Özel Harp", "Karşı-gerilla Harekatı" olarak adlandırılırken, kamuoyuna yönelik demeçlerde "savaş" ve "gerilla" gibi kelimelerin kullanılmamasına özel olarak itina gösterilmektedir.

Kemalizmin ideolojik etkisinden kurtulamayanlar da, "milli kurtuluşçu gelenekten gelen ordu"ya kontr-gerilla sıfatını layık görmemişlerdir. Hep "devlet kademelerine sızmış MHP'li faşistler" ve "ordu içindeki faşist generaller"e kötü adam rolüne uygun görülmüş, burada ordu ve devlet aklanmıştır.

Türkiye'de İngilizce bilenlerin nüfus oranı her geçen yıl biraz daha arttığı halde şimdiye kadar kimsenin Türkçe karşılığını söyleyemediği "kontrgerilla" kelimesinin Türkçe karşılığı "karşı gerilla"dır. Karşı gerilla faaliyeti gerilla faaliyetinin olduğu ülkelerde yürütülür. Hedef alanına "balığı tutmak için suyu kurutmak" ana felsefesi gereğince sadece "balık" yani gerilla değil, "su" da yani halk da girer. İnsanlar tek tek öldürülerek, toplu olarak katledilerek, köyler bombalanarak, yakılarak, boşaltılarak, binden fazla kişi bir seferde gözaltına alınarak "su" kurutulmaya çalışılır.

Kolordunun illegal merkezi

Bu bizim iddiamız değil. Elimizde bulunan bir ordu belgesi her türlü soyut iddiaya ve tartışmaya son verecek nitelikte. Bu belge Kürdistan'daki bütün uygulamaların planlı ve programlı olduğunu, uygulama için eğitim yapıldığını ve bu eğitimin takım seviyesine kadar indirildiğini ortaya koyuyor.

Söz konusu belgenin adı "İç Güvenlik Harekat Konsepti." Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanlığı, Özel Harekat İcra Komutanlığı-Siirt patentli, "Hizmete Özel" damgalı bu belgenin başemri Kaya Yazgan tarafından imzalanmış. O tarihte Kaya Yazgan merkezi Diyarbakır'da olan 7. Kolordu'nun Komutanlığını yürütüyor. Bunun yanında özel harekat kışla komutanı gibi açıklanmış bir sıfatı yok. Çünkü Genelkurmay'ın örgütlenme şemasında özel harekat icra komutanlığı diye bir şey yok. Kaya Yazgan imzaladığı baş emirde bu broşürün takım seviyesine kadar her seviyedeki eğitimde kullanılmasını istiyor.

Belgenin sadece kapağında yer alan bu bilgiler bile devletin Kürdistan'da görevlendirdiği komutanlara bilinen görev ve sıfatları dışında gizli bir görev daha verdiğini gösteriyor. Açıklanmayan, gizli tutulan ve sadece "Hizmete Özel" belgelerde yer alan bir sıfat ve görev bu. Bu belgede Özel Harekat İcra Komutanlığı'nın görevi "Özel Harp" (sy: 23) ve "Karşı Gerilla Harekatı" (sy: 46) olarak tanımlanıyor.

Belge 146 sayfa. İki ana bölümden oluşuyor. İkinci bölüm kendi içinde 3 kısma ayrılmış. İlk bölüm ordu açısından sorunun ne olduğunu, nasıl çözümlenebileceğini, zorluklarının ne olduğunu, nasıl bir yöntem uygulanacağını ve harekatta kullanılacak kuvvetlerin neler olması gerektiğini anlatıyor. İkinci bölüm özel harp ve kontr-gerilla faaliyetlerinin nasıl yürütüleceğini ayrıntılarıyla ele alıyor. Ek kısmında ise şemalarla kontrgerilla taktikleri gösteriliyor.

"Şer güçlerin bulunması ve yok edilmesi"

Belgenin ilk bölümü, "Sorun nedir?" başlığını taşıyor. "Sorun" şu maddeler halinde özetleniyor.

"**a-** Harekatın icrasında en önemli husus, çetelerin bölge halkıyla irtibatının kesilmesi ve iç destek imkanlarından mahrum bırakılmasıdır.

b- Diğer bir önemli husus da bölücü çetelerle teması sağlayacak ve nokta operasyonlarına imkan verecek istihbaratın elde edilmesidir.

c- İstihbaratın yeterli olmayışı ve uygulayıcıları tatmin edemeyişlerinin nedenlerinin temelinde mücadele edilen şer güçlerin mücadele şekliyle alışılagelmiş istihbarat usullerindeki farklılık bulunmaktadır. Nizami bir harekatta bir birlik komutanına verilecek vazife bölgesinden taarruzla 110 rakımlı tepeyi ele geçirmek ve müteakip harekata hazır olmaktır şeklinde olabilir. İç güvenlik harekatında ise bu; bölgesini kontrol altına alarak devlet güçlerine yardımcı olmak şeklinde belirlenebilir.

Böyle olunca vazifenin tahlilinde şer güçlerin aranıp bulunması, yok edilmesi, kontrolün sağlanması ve devlet güçlerine yardımcı olunması gibi çeşitli değişik görevler ortaya çıkar. Muharebe sahasında hedef ara hatları, T.Ç.H. ile belirlenmeyip içinde halkın da bulunduğu geniş bir coğrafi bölge olur. İstihbarat hedefleri de belirli olarak verilemez.

d- ...

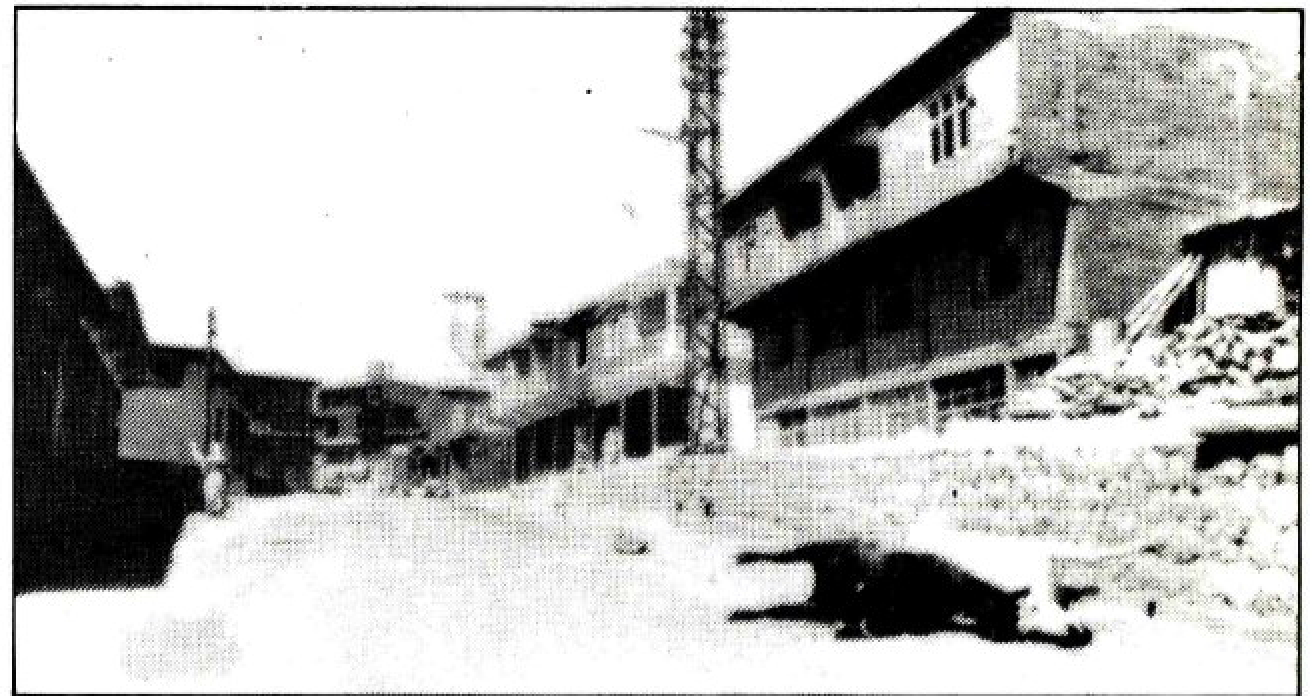
e- Sivil halkın kontrolü de bu harekatın kendisine has özelliğidir. Nizami harekatta sivil halkla ilişkiler sadece trafiğin düzenlenmesi, bölgenin seyrekleştirilmesi ve boşaltılmasına inhisar ederken bu harekat halkın sosyal, ekonomik, politik ve hatta tarihiyle ilgilenilmesini gerektirmektedir."

TANIKLARIN DİLİNDEN

Öncelikle, tanıkları dinleyelim: 25 Aralık 1992 tarihinde ARGK tarafından gözaltına alınan Osman DANIŞ'ın söylediklerine kulak verelim: 1990 yılında Gercüş Jandarma Bölük komutanı tarafından ajanlaştırıldım. 3 ay Diyarbakır'da özel tim merkezinde yoğun bir eğitime tabi tutulduk. Bu eğitimde Valinin de, Emniyet müdürünün de haberi var. Temel eğitim olarak din adamı gibi hareket edilecek, din adına PKK'ya karşı çıkılacak. PKK'ya yardım eden, dostluk yapan kişiler tespit edilecek ve merkeze bildirilecek. Tüm bunlar yapılırken gizliliğe riayet edilecek, iletişim parolalarla yapılacak, fırsatı bulduğunda işi bitireceksin. Pusu eylemleri geliştireceksin. Bu yetki herkese veriliyor. Siz yapın gerisini bize bırakın deniliyordu. Eylem yaptığın yerlerin polisleriyle işbirliği halindesin, polis eyleme giren kişinin güvenliğini sağlayıp garanti ediyor. Bugüne kadar kimsenin yakalanmayışı bundandır. Polis ne zaman eylem yapılacağından da haberdardır. Tabii faaliyet yürüttüğün yerin polisleriyle sık sık görüşüyorsun: Eylemi şu saatte yapacağız. Onlar da ona göre tedbirlerini alıyorlar" diye belirtiyor, Danış. Hizbullah adı altında 1 yıla yakın kontra faaliyetine katılan İ. A. "Beni eğitime aldılar, bir evde M.O. ismindeki kişi bana dini kitaplar veriyordu, çeşitli propagandalar yapıyordu. PKK'ye Ermenidirler, onlardan birini öldürürsen büyük bir sevap kazanırsın, Batman'da Ata Zengin'in evlerine sık sık Diyarbakır'dan üst yöneticiler gelirdi. Onlar gelirken nöbet tutuluyordu, PKK saldırır diye ben de iki kez nöbet tuttum, elime kalaşnikof silahını verdiler, yanında da 3 şarjörle. Diyarbakırlı olduğunu bildiğim kod ismi Silahşör silah eğitimleri verdi bize, daha siz acemisiniz hele bir iki kişiyi devirin sizi Diyarbakır'a götüreyim orada bol bol kurşun sıkarsınız, güzel kadınlar da var diyordu, kod ismi Ali olan. Ali kod isimli tahminimce komiserdi Reno marka bir arabayla Diyarbakır'dan gelirlerdi. Sık sık örgütü güçlendirmeliyiz diyorlardı. Silvan'da tamam diyen Ali, Batman'ın en önemli merkezlerden biri olduğunu söylüyordu. Nusaybin'de öldürülen İbrahim Kızmaz'ın evinde 3 gün kaldım. İbrahim vurulmadan 1 gün önce evinde örgütün ileri gelenleriyle bir toplantı yaptı, bu toplantıda birkaç kişi biz halka karşı suç işliyoruz, hani dini geliştireceğiz demiştiniz, ama şimdi insanları katlediyoruz, biz bu işten vaz geçeceğiz demeleri üzerine İbrahim belindeki tabancasını çıkararak ateş etmek istedi, ancak diğerleri engellediler, daha sonra bıçakla kolundan yaraladılar bunu söyleyen kişiyi. Herkesi öylesine suça bulaştırıyorlar ki,

İnsanlık sürükleniyor

TC Kürdistan'da her şeye düşmandır

Kitaptan yaptığımız bu alıntıları açtığımızda Kürdistan'da yürütülen bütün kontr-gerilla faaliyetleri gözler önüne serilmektedir. Ancak ilerideki bölümlerde bu faaliyetler daha açık bir dille ve ayrıntılı olarak anlatıldığından şimdilik sadece her gün radyo ve TV'de duyup izlediğimiz, basında okuduğumuz, "Dur ihtarına uymayan teröristler ölü ele geçirildi" cümlesinin gerçeği yansıtıp yansıtmadığına değinip geçelim. Kamuoyuna bu şekilde yansıtılan bu cümlenin gerçeği yukarıdaki alıntıda bulunuyor. "Şer güçlerin aranıp bulunması ve yok edilmesi." Bu da devletin sorunu, iç güvenlik sorunu olarak "görmediğini", ancak böyle "göstermek istediğini" ortaya koyuyor.

Devletin itirafı: "Özel savaş yürütüyoruz"

Elimizdeki belge her şeyden önce devletin Kürdistan'da özel savaş yürüttüğünü kendi ifadeleriyle de bir kez daha belgeliyor. Özel savaş, kitapta ilkin tanımlanıyor sonra türleri sıralanıyor ve ayrıntılı olarak nasıl yürütülmesi gerektiği üzerinde duruluyor.

"Halka şefkat", "Hukuk devleti", "Kanunlar içinde kalarak çare aramak" gibi laflar, altına imza atılan uluslararası belgeler, yürütülen özel savaşı gizleme çabalarıdır. Devlet yetkilileri kamuoyu önünde bunları söylerken, gizli belgelerle, şemalarla, şekiller ve detaylı tahlillerle Kürt halkını nasıl yok edecekleri üzerinde çalışıyorlar.

Belge 3 bölümden oluştuğunu belirttiği özel savaşı şöyle tanımlıyor:

"Özel Harp:

a) Gayri Nizami Harp (GNH), **b)** Psikolojik Harp, **c)** Ayaklanmaya karşı koyma harekatı olmak üzere üç bölümdür.

a) Özel Harp-GNH ile alakalı askeri ve yarı askeri tedbirler ve faaliyetlerle ayaklanmaya karşı koyma ve psikolojik harp harekatını kapsayan geniş bir anlamı ifade eder. Özel Harp terimi çoğunluk Gayri Nizami Harp terimi ile karıştırılmakta veya eş manada kullanılmaktadır. Halbuki GNH, özel harbin sadece bir bölümüdür.

b) Psikolojik Harp, düşman kuvvetleri, yerli halk, tarafsız veya dost birliklerinin his, davranış ve hareketlerini milli gaye ve hedeflerin tahakkukunu destekleyecek şekilde etkilemek için planlanıp icra edilen faaliyetlerdir.

c) Ayaklanmaya karşı koyma, ayaklanan kuvvetlerle, bozguncu siyasi faaliyetlerden tedhiş hareketlerine kadar faaliyette bulunan mukavemet gruplarını bastırmak veya bertaraf etmek için yöneltilen askeri, siyasi, ekonomik, psikolojik, sosyal faaliyetlerin toplam ifadesidir."

Gayri Nizami Harp ise hemen alttaki bir bölümde şu şekilde açıklanıyor:

"Düşman ülkede veya düşmanın işgal etmiş olduğu bir bölgede hakim otoriteyi yıkmak veya zayıflatmak, harekatını engellemek ve bölgeye sahip olmak maksadıyla çoğunlukla yerli halkın kuvvet ve desteğiyle yapılan askeri ve yarı askeri bir harekattır.

Tarifi biraz açıklayacak olursak, düşman ülke tabiri iki şekilde izah edilebilir. Bizim açımızdan düşman ülke, milli menfaatlerimizin çatıştığı ülkedir. Ve bizim tarafımızdan o ülkede yürütülecek GNH faaliyetleridir. Karşı taraf açısından ise ülke topraklarımızın bir parçası üzerinde kendi çıkarları doğrultusunda yürütmek istedikleri GNH faaliyet şeklidir.

Tarife 'düşmanın işgal etmiş olduğu bir bölgede' tabirini de yine iki şekilde açıklayabiliriz. Bizim açımızdan işgal edilmiş bir vatan parçasının düşmandan kurtarılması için yapılan mücadeledir. (İstiklal Harbi'nde verilen mücadeleler gibi) Karşımızdakiler için ise bu sözde Kürdistan'ı işgalden kurtarmak için yaptıkları GNH faaliyetleridir."

Klasik ordular klasik savaşlar yürütürler. Ve onların eğitimleri de klasiktir. Askeri talimatnamelerin de anlatılan bu eğitim avcı kolu, avcı birliği, taarruz, savunma ve yanaşık düzen gibi bölümleri olan piyade eğitimidir.

Türk ordusunda uygulanan da buydu.

Ancak Kürdistan'da ortaya çıkan Kürt halkının ulusal uyanışı ve gerilla savaşı nedeniyle Türk devleti özel harp uygulamasını yürürlüğe soktu. Gizli olarak.

Özel Harp belgede de yazıldığı gibi üç unsuru kapsıyor ve bu harbi büyütmek için özel bir eğitimden geçmek, özel bir örgütlenmeye girmek gerekiyor.

Devlet yetikilileri Ecevit hükümeti döneminden beri Özel Harp Dairesi'nin olup olmadığını tartışıyor.

Genelkurmay Başkanlığı 3 Aralık 1990 tarihinde basına yaptığı açıklamada, "Özel Harp Dairesi Güneydoğu'da bölücü eşkıyaya karşı devam eden İç Güvenlik Harekatı'nda görev aldı" dedi.

Şimdi bu bölümü özetleyelim:

Özel Harp Dairesi'nin olduğunu ve Kürdistan'da gerillaya karşı kullandığını Genelkurmay açıkladı. Biz de Özel Harp Dairesi'ne bağlı Özel Harekat İcra Komutanlığı'nın aynı zamanda 7. Kolordu Komutanlığı olduğunu, 7 Kolordu Komutanlığı'nın legal merkezinin Diyarbakır, illegal merkezinin ise Siirt olduğunu, bu komutanlık tarafından yürütülen hareketin bir iç güvenlik hareketi olmadığını, Özel Harp olduğunu kendi belgeleriyle açıklıyoruz.

ABD Kara Kuvvetlerinden, Türk Kara Kuvvetlerine ders kitabı

Kontr-gerilla teorisinin ABD'ye ait olduğunu söyledik. Elimize geçen Türk ordusu'na ait belge ile ABD ordusundaki subayların eğitiminde kullanılmak üzere ABD Kara Kuvvetleri tarafından hazırlanarak FM 90-8 seri numarasıyla basılan "Kontr-gerilla Opersyonları" başlıklı kitabı karşılaştırdık. ABD'de ve diğer hiçbir ülkede yayınlanmamış olan bu kitap Haziran Yayınevi'nin eline bir rastlantı sonucu geçmiş. Yayınevi de bunu Türkçe'ye çevririp basmış. Kitabın bazı bölümleri neredeyse kelimesi kelimesine aynı.

"Karşı Ayaklanma: Hükümetin ayaklanmayla mücadele silahı kaşı-ayaklanmadır. (COIN) Karşı ayaklanma faaliyeti, toplumun yıkıcılık, kanunsuzluk ve ayaklanmanın etkisinden kurtarılıp korunmasına yönelik geniş çaplı bir dizi önlemi içerir. Bunlar halkın ihtiyaçlarına cavap veren uygun (siyasi, askeri, ekonomik, sosyal) kurumlar inşa ederek, ülkenin geliştirilmesi faaliyetidir. Hükümetin yöneldiği üç hedef grup vardır. Halk, isyancılar, dış faktörler." (Kontr-gerilla Operasyonları, FM 90-8 Haziran Yayınları say: 12)

"Ayaklanmaya Karşı Koyma: Ayaklanan kuvvetlerle, bozguncu siyasi faaliyetlerden tedhiş hareketlerine kadar faaliyette bulunan mukavemet gruplarını bastırmak veya bertaraf etmek için yöneltilen askeri, ekonomik, psikolojik, sosyal faaliyetlerin toplam ifadesidir." (İçgüvenlik Harekat Konsepti, Özel Harekat İcra Komutanlığı, sayı:23-24)

"Karşı-Ayaklanma ve Kontr-gerilla: 'Karşı-ayaklanma' ile 'kontr-gerilla' terimleri birbirinden farklı terimlerdir. İç savunma ve kalkınma (İDAD) programı, ayaklanmanın bütününe karşı koymayı amaçlar. Bunu da ayaklanmaya yol açabilecek koşulları hafifleterek gerçekleştirir. Hem halk hem de isyancıya yönelik olan bu programa karşı-ayaklanma da denilebilir. Kontr-gerilla faaliyetleri ise sadece isyancı hareketin aktif askeri unsurlarına yöneliktir. Bu çevrede kontr-gerilla faaliyetleri karşı-ayaklanma çalışmasının destekleyici bir bileşeni olarak değerlendirilir." (Kontr-gerilla Operasyonları, FM 90-8 Haziran Yayınları say: 13)

"Özel Harp, Gayri Nizami Harp ile alakalı askeri, yarı askeri tedbirler ve faaliyetlerle ayaklanmaya karşı koyma ve psikolojik harp harekatını kapsayan geniş bir anlam ifade eder. Özel Harp terimi çoğunlukla GNH terimi ile karıştırılmakta veya eş anlamda kullanılmaktadır. Halbuki GNH Özel Harbin sadece bir bölümüdür... Karşı gerilla harekatının ana amaç ve hedefi gerillaların bulunduğu bölgede kontrol tesis ederek bölge içerisindeki gerilla unsurlarını imha ve tasfiye etmek bu suretle bölgede bozulan güvenlik ve huzuru yeniden kurmaktır." (İçgüvenlik Harekat Konsepti, Özel Harekat İcra Komutanlığı, say: 23,46)

"Gerillanın faaliyet gösterdiği ortam salt coğrafi bakış açısıyla ele alınamaz. Arazi, iklim önemli faktörler olmakla beraber sözkonusu çevrenin siyasi, sosyolojik ve ekonomik yönleri de bir o kadar önem taşır... Sosyolojik faktörler şunlardır: Bir toplum ne kadar bölünmüşse, halkın hükümete karşı hoşnutsuzluğu o kadar artar. Gerilla, halkın farklı grupları arasındaki çelişkiyi tırmadırmaya çalışır. Bu yabancılaşmanın temelinde ırksal, etnik, dini veya toplumsal farklılıklar yatar, dil veya gelenek farklılıkları da yabancılaşma nedeni olabilir. Dini faktörler gerillayı olumsuz yönde etkileyen toplumsal faktörlerin en önemlilerindendir:" (Kontr-gerilla Operasyonları, say: 24)

"Karşı gerilla harekatında yürütülen psikolojik harp faaliyetinde aşağıda yazılı faktör, 1) Dini faktör, 2) Milli faktör, 3) Kültürel faktör, 4) Tarihsel faktör, 5) Sosyal faktör, 6) Ulus ve vatan faktörü, 7) Gelenek ve görenekler." (İşgüvenlik Harekat Konsepti say: 67)

"Bu ekte çeşitli kimyasal araç ve silahların kontr-gerilla operasyonlarında kullanılış şekilleri ele alınmaktadır. Gerilla mevzilerinin kesin olarak saptandığı ve isyan kontrol

Devamı 23. sayfada

kurtulmak oldukça zor oluyor. Amacımız PKK'nin arkasındaki kitle gücünü sindirmektir. Osman Danış "Ben Gercüş Jandarma Bölük Komutanı Ali Çardakçı ile birlikte çok sayıda köy bastık, evleri aradık, PKK'ya dost olanları iyice tanıdıktan sonra bu bilgileri merkeze ulaştırıyorduk. Evin kapısını, kaç penceresi olduğunu, köyün giriş çıkış yollarının krokilerini çıkarıp vurucu time verirdik. Onlar da elleri ile koymuş gibi evi bulup işi bitiriyorlardı. Bölük komutanı Ali Çardakçı Binkelbe (Çukuryurt) köyü imamının kızını istiyorum dedi. Biz 6 kişi komutanla birlikte gerilla kılığına girerek imamın evine dayandık, biz PKK'lıyız senin kızını götürmeye geldik dedik, imam karşı çıktı, biz direttik, imam siz devletin adamlarısınız PKK'lılar böyle yapmaz, öldürün beni ondan sonra kızımı götürün dedi, komutan tabancasını çekip vurmak istedi. Ancak köylüler olayın farkına varınca hemen köyden ayrıldık. İ.A. organize merkezi Batmandır. M. Hasan'ın evinde 4 gün kaldım, dışarı çıkınca izin alıyordum. Evlerinde 4 kalaşnikof, 2 akrep ve MP silahları vardı ve devamlı nöbet tutuluyor. Önce PKK'yi ortadan kaldıralım, sonra İslam Cumhuriyeti kuralım, çünkü en büyük engel PKK'dir. Batman'da devlete ait bir matbaa var orada bildiriler çıkarılıyor. Bildirilerin çoğu da Diyarbakır'dan geliyor. Bizden biri öldürülünce polisler gelip moralinizi bozmayın diyorlar, başsağlığı diliyorlar, kimsenin kanı yerde kalmaz 1'e karşı 10, hesap soracağız diyorlar. Özellikle de kırtasiyelerde buluşuluyor. Haberler bir başkasına buralardan iletiliyor." Osman Danış, "Defalarca askerlerle köy bastık, Mervaniye (Akyar), Esse (Gökçepınar), Koçak, Kerkinex, Binkalbe (Çukuryurt) Edave-Başar köylerini defalarca bastık ve halka işkence yaptık" diyor. Bir başka kontra elemanı ise "Ahmet İşılakça Batman garına çöpçü olarak görevlendirildi. Çünkü şehrin en işlek yeri burasıdır. Ve şehirde alınan bilgiler hiç şüphe çekilmeden Ahmet'e ulaştırılıyordu. Ahmet de oradan başka yere ulaştırıyordu. Ahmet önemli bir ademdı, tecrübeleri de vardı. Kimse kendisinden şüphelenmedi uzun süre, çöpçülüğü 9 ay yaptı olaylar geliştikçe müdahale etmek zorunda kaldı. Hüseyin Velioğlu ile sık sık Dergah Kitapevi'nde buluşuyordu. Rütbesi oldukça yüksekti. Emir almazdı, hep emir verirdi. Temel görevi iletişim ve organize idi. Hüseyin Velioğlu çevresindekilere, "Ben Bekaa'ya gittim Abdullah Öcalan'la görüştüm, din konusunda tartıştım" diyordu. Bunu neden söylüyordu halen anlamış değilim. "Ben Siyasal Bilgiler'de Abdullah Öcalan'la okudum" diyordu. "Para sorun değil, istediğiniz kadar para verelim. Yeter ki görevlerimizi yerine getirelim. Eğlence, araba ne isterseniz hepsini verelim" diyordu. Gerçekten de adam öldürdükten sonra her şeyi veriyorlardı. İçine girdin mi paçayı bir zor kurtarır insan. Eğer yanlış yaparsan ismini açıklarız PKK işini iki günde bitirir diyorlar. İnsanı kinle, kanla dolduruyorlar. Dergah Kitapevi'ne birkaç kez gittim gece saat 12'den sonra polisler geliyorlardı, talimat verirlerdi, bilgi alış verişi yapıyoruz deniliyordu."

Bir şiir kitabı:

ATEŞİN VE GÜNEŞİN ÇOCUKLARI

Adnan Yücel

Ne zaman umutsuzluk çökse direncin
kıyısına
Bir acı saplanır yüreğin tam ortasına
Koğuşlar susar
Parmaklıklar durur
Ranzalarda küllenen umutlar ağlar
Geriye doğru atılan her adım
Yakılan ateş üstüne yağmur diye yağar

Anlatılmaz bir destandır yaşanan
Ne söze gelir ne saza
Kırbaçlar sopalara ve zincirlere karışır
Ölüler ayaklara dolanır geceleri
Kanlı battaniyelere sarılır
Her direnişte tabutlarla çıkılır dışarı
Gözyaşları zılgıt seslerine katılır
Elleri hep koynunda kalır kızların
Anaların gözleri dikenli tellere takılır
Bir acılı sessizlik sarar yürekleri
Dicle'nin suları susuzluğa çakılır
Kale burçlarındaki akbabalara
Ve üniformalar giyinmiş yeni Dehak'lara
Yalnızca zindanın mazgallarından bakılır
O zindan ki zincir sesidir şarkısı
Her sözünde bin çığlık yükselir
Her notasında bin öfke
Her dizesinde bin isyan beslenir
İsyan şiirlere
Şiirler yüreklere seslenir
O zindan ki her yemek vakti
Tutsak ağızları kanla süslenir

Onur kaleleri yıkılırken birer birer
Yüreklerde dal budak salar ihanetler
Ve düşman kasetinde üç önder
Beyinlerini kusarak düşmana sergiler
Aynı anda sıradan bir nefer
Hiç aldırmadan önderlerinin sesine
Tutsaklık içinde özgürlüğü söyler

Sus dostum sus-sözün yarıda kalsın
Özgürlük dilinde kilitli kalsın
Başlar eğilse de açılsın gözler
Konuşan önderler geride kalsın

Bir ağıttır belki Ağrı'da Zilan deresi
Dersim'de Laç deresi bir kanlı şiir
Oysa bir destandır Diyarbakır kalesi
Ve Diyarbakır zindanında
Ateşle sevişen "dörtlerin gecesi"

Ne ki zindan-ne ki tutsak olmak
Ne ki kavga-ne ki dağlarda vurulmak
Bir sehpada idam olmak ne ki
İhanet utancıyla yaşamak var ya hani
Onursuzluğun lağım çukurunda yok olmak
Üniformalı bir Dehak önünde durmak
Ve beyninin içindekileri bir bir kusmak
Sonra bir et yığınına dönüşüp kalmak
İşte buydu Diyarbakır zindanında yaşamak

Sesler ihanete dönüşürdü her gece
Bir tas çorba-bir dilim ekmek uğruna
İhanetler acılara dönüşürdü kalleşçe
Acılar hep türkülere vururdu kendini

Etten ve kemikten insan olur mu
Beyinsiz insan ayakta durur mu
Aynı kavgaya gönlünü verenler
Dostunu ihanet ile vurur mu

Bir adam çoğalır bir başına hücresinde
Yüreği Kawa'dadır gözleri Babek'te
Ateşler yanarken dağ doruklarında
İhanet zindan karanlığında kol gezmekte
Kawa'lara Babek'lere bir yandaş gerek
Bu zindan karanlığına bir ateş gerek
Çevrilen ihanet çarkını kırmak için
Ölümü göğüsleyecek bir yoldaş gerek

Bir anda yırtılır zindan karanlıkları
Sessiz bir gürültüyle sarsılır duvarlar
Patlar bir beyinde Newroz ışıkları

Ey ateşin ve güneşin çocukları
Hani bilincin sesi yüreklerimizde
Gözlerimizde inancın sancakları nerede
Bu gidişe dur demek gerekir bilirim
Hücrede her saniyeyi bir yıl eylerim
Bir ateş yaktık sönmesin diye hiçbir yerde
O ateş sönerse yaşamayı neylerim
Bu yüzden üç kibrit ile Newroz günü
Yüreğimi sizlere armağan eylerim

Üç kibriti bayrak diye devralan
Ki dağları delip dostlarına yol kılan
Haykırdı ölüm haberini önde gidenin
Özgürlüğü zindan karanlığında
güneşleyenin

Ey bu kavgaya gönül verenler
Ser yerine sır verenler
Serden geçip de sır vermeyenler
Bu zindan karanlığı yırtılsın diye
Bu ihanet duvarları yıkılsın diye
Newroz gecesi bir önder
Ateşi bedeniyle zindanlara taşımıştır
Ölürken bile hücresinde
Bizlere kıştan baharı muştulamıştır
Ateşi saraylarda-kömürlerde değil
Bir ışık uğruna yüreğinde yakmıştır

Silinmiyordu gözlerden süzülen yaşlar
Aksın diyordu herkes-aksın
Ağlamayı unutmuş gözler ağlasın
Gözyaşları alev alev harlansın
Dudaklarda tutuşup dillerde şahlansın
Ölen artık yüreklerde bir bayraktır
İhanet yolunda durulan bir duraktır
Karanlıkta bir çıngı ateş
Körlere yol gösteren bir ışıktır
Atılan zılgıtlar bir başkadır o gün
Bir bayram günü ölümü sevmek
Ölümsüzlüğe duyulan bir aşktır o gün

Dolaştı üç kibrit elden ele sessizce
Hücreden hücreye
Koğuştan koğuşa gizlice
Konuşuldu uğrun uğrun
Tartışıldı geceler boyu ince ince
Zindandan dağlara vurdu şavkını
Dağlardan en kalabalık kentlere
Dallarda çiçeklere verdi rengini
Nehirlerde en coşkulu köpüklere
Dolaştı yurdunu boydan boya
Sazda kırılmayan tel
Dilde susmayan söz oldu türkülere

Zindanda yürekler yine baskıda
Eller bağlı-gövdeler askıda
Üç kibritin ateşi sönsün istenir
İnançlar ihanete dönsün istenir
Düşünceler zincire
Sevgiler prangaya vurulsun istenir
Yüreklerde çağlayan özgürlük suyu
Bulana bulana durulsun istenir
Üniformalı bir Dehak'ın şahsında
Zalimin zulmü kurulsun istenir

Baskılar yetmezse itirafta bulunmalara
Yapılan itiraflar dinletilir tutsaklara
İşte biri-biri daha-biri daha
Susardı bütün koğuşlar
Dönerdi bir anda sessiz mezarlıklara
Ve çığlık çığlığa o sessizlik
Binlerce öfkeyi
Binlerce isyanı doldururdu bakışlara

Üç kibriti dörtlemek derdi bir ses
Dört kibriti beşlemek
Ve ölümü isyan ateşleriyle düşlemek

Bir koğuş vardı koğuşlar içinde
Üç kibriti dörtleyenler yatardı içinde
Dört yıldız gibiydiler yıldızlar içinde

Teslimiyete gönül verilirken önlerinde
Ateşi çoğaltarak yakmak gerek dediler
Ölüme yaşamak diye bakmak gerek dediler
Sönüyorsa yakılan ateşler birer birer
Ateşi bedenlerde çoğaltmak gerek dediler
Oturdular her gece diz dize
Önce ölümü sevmeyi öğrendiler
Ve ölümde ölümsüzlüğün rengini gördüler
Karardan önce yurtlarında kalanlarını
Çiçeklerinde açanlarını sordular
Dördü bir ağızdan hayra yordular
Binlerce tutsak içinde
Ve en kanlı kudurmuşluğunda vahşetin
Ölüm cehenneminde bir cennet kurdular
Havasızlık içinde veremler yaratılırken
Gardiyan hakimler ve savcı çavuşlarla
Her gece mahkemeler kurulurken
İnsanlar soyundurulup makatlar aranırken
Hangi kuş konardı zindan penceresine
Ve makatlara sigara takılıp yıkılırken
İnsanlar dört ayak ile yürütülürken
Hangi bayrak çekilirdi onur kalesine
Üç kibriti yüreklerinde dörtleyenler
Açlığın ve yoksulluğun kötülüğünü
gördüler
Ama hiçbir şeyin
Boyun eğmekten daha kötü olmadığını
Ve boyun eğenlerin
Yarınlara kalmadığını bildiler
Her kötülüğün daha kötüsünü tartışıp
Gözlerinde bütün korkuları sildiler
Binlerce baskıdan ve küfürden sonra
Newroz ateşi yakıp şiirler söylediler
O günün adını milat koyup
Üç kibrit öncesi
Ve üç kibrit sonrası dediler
Ötsün diye kendi yuvasında kuş
Açsın diye kendi dalında çiçek
Gördüler ki yepyeni kibritler gerek
Ateş olup yanmaktaysa bütün gerçek
Yanarken türkü söyleyen canlar gerek
Ateşi kanıyla tutuşturanlar gerek

Patladı zindanda yepyeni bir isyan sesi
Ölümdür sınayan insan yiğitliğini
Ölümü bedenimizde boğmak gerek
Ölümsüzlüğe varıp ölümlerde
Dağlarda kır çiçeklerince çoğalmak gerek
Ölümü gamzelerde çiçeklemek ve gülmek
Gülmek ki yaşama bilenmek demek
İlle de insan sıcağı kokarken koğuşlar
Gülmek ki
Kurumuş derelerde sellenmek demek
Çöl kuraklığında güllenmek demek
Var git dostum var git
Kendin al bu gece nöbeti
Bu gece ölmek
Sonsuz bir ölümsüzlüğe yürümek demek

Aylardan Mayıs ki dallarda çiçektir
Toprakta bereket ve doğada renktir
İnançta güzellik ve zamanda gelecektir.

Dört yoldaş o gün baharın koynuna
girdiler
Ölümün alçaldığını gözleriyle gördüler
Gömleklerini-kalemlerini ve saatlerini
Anılsınlar diye sevdiklerine verdiler
Ve dört ağızdan üç kibritin ışıklı sesini
Gök gürültülerini çıldırtarak gürlediler.

Bu ihanet girdabında boğulmadan
Şahsımızda davamız son bulmadan
Ve geriye dönüşler virüs gibi çoğalmadan
Canımızla bu ihanet çarkına dur demeliyiz
Onur bayraklarını göğsümüze dikmeliyiz
Kawa'nın örsüne koyup davamızı

Özlenen ateş sonunda yakılmıştı
Elden ele bütün dünyaya taşınmıştı
Kıvılcım dansıydı gözlerdeki sevinç
Kavga dağlarda bilinci kuşanmış
Zindanlarda dirence sarılmıştı
Ve haykıran dudaklar
Her ihanet vakti çöl çöl yarılmıştı

Yüreklerimizi körüklenen ateşlere sürmeliyiz
Bu zindanda yolumuz aydınlıktır artık
Üç kibriti dörtle çarpıp bu gece
Bütün şehitlere konuk gitmeliyiz

Saat dörtte dört canın etrafı dört duvar
Duvarların ötesi Mayıs gülleri ve bahar
Analar ve bacılar ağlayacakmış ne çıkar
Bu gece "dörtlerin gecesi"
Dört göğüste yar diye yalnızca ateş yanar
Biri nöbet tutar-biri bildiri yazar
Diğerleri dört kişilik bir ateş kurar

Zindan sessiz-zindan canlı bir mezar
Gökyüzünde bir anda dört yıldız kayar
Bütün dostlar uykuda
Dörtlerin gözlerinde yalnızca ateş var
Dimdik başlarla
Emin ve kararlı bakışlarla
İhaneti durdurmak için ateşe yürüyorlar
Dördü de yaşamaya sevdalı
Özgürlüğe nişanlıydılar
Tutsaklık kesmişti mutluluk yollarını
Bu zindan ölüme nikâhlıydılar
Bu ölüm ki özgürlüğün ilk adımı
Tutsaklığın ve ihanetin kırılma anı

Takvimde on yedi mayıs kalkar
On sekiz mayıs dörtlere bakar
Dışarda güne hazırlanırken tomurcuklar
Dört candan başka uykudadır bütün tutsaklar
Dağ-taş ve zindan uykudadır
Yalnızca dört özgürlük yolcusu
O gece ölüme hesap sormaktadır

Yıllar boyu işkenceler içinde
İhanetler ve direnmeler içinde
Beklediler-beklediler de gelmedi ölüm
Tuttular yakasından koydular önlerine
Konuş be ölüm-konuş dediler
Biz büyürüz sen böyle küçüldükçe
Seninle kavgamız insanlık tarihiyledir
Prometheus'den Spartaküs'e
Bruna'dan Che Guavera'ya
Ve Kawa'dan bizlere dek ateş iledir
Gel de bağdaş kur soframıza ey ölüm
Senin alçaldığını görmek
Özgürlük adına sunulan canlar iledir

Zindan sessiz-zindan canlı bir mezar
Dört can el ele bir demire sarıldılar
Tinerler-neftler ve boyalar
Zindanda dört can
Kazan altında betona çakılmış birer
çiviydiler
Demirin beline sarılmış dört perçindiler
Ve bir potada erimeye hazır cevherdiler

Haykırdı üç kibrit yolundan önde giden
Ateşi zindanlardan kentlere götüren
Tamam mıyız
Üç yerine dört kibrit çıkarıp cebinden
Yaktı yüreğindeki korlanan ateşten
Tutuşan ateş
Patlayan tinerlerin ve neftlerin sesi
Dokunmasın hiç kimse
Bu gece dörtlerin özgürlük gecesi
Dört bin yılda yazılmış bir destanın
Güneş diliyle söylenmiş ilk hecesi
Böyle tutuşur-böyle yanar ancak
Uzay çağında bir zindan gecesi.

Perinçek

"Hattı Humayun"u mu müdafaa ediyor?

Selim Ferat

"İngiliz-Fransız artı Rus bujuvazisi, Almanya, Avusturya ve Türkiye'yi talan ve mahvetmek için savaş yürütüyor. O kendisine propagandacılar arıyor. Onun Almanya'yı yeneceği zamana dek savaşa evet diyecek sosyalistlerin oyuna ihtiyacı var, tümü artık boş ve rezilce gevezelikler, büyük sözlerin fuhuşe edilmesi sosyalizm, enternasyonalizm vs. gerçekte burjuvazinin arkası sıra gitmek ve ona başka ülkelerin talanında yardım etmek, kitleye boş sözlerle "sosyalizm ve enternasyonal"i tanıdığını söylemek, işte bunlar oportünizmin ölü günahını teşekkül etmekte. II. Enternasyonal'in çöküşünün ana nedeni olmaktadır." (Lenin, Werke, 21/168-169)

1984'te Kürdistan'da başlayan silahlı başkaldırı ile birlikte, TC basını, yazarları, özel bir görev üstlenerek, Kürdistan ulusal kurtuluşunun dinamiklerine karşı taarruza geçtiler. TC tüm sömürgeci kurumlarını seferber etti. Pek az da olsa, Türk aydınlarının bir kısmı sömürgeci ordu ve organlarının yürüttüğü savaşa karşı durdu.

Ekim 1989'da PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile Bekaa'da görüşen, dönemin "2000'e Doğru" dergisi yayın yönetmeni sayın Doğu Perinçek, bu tarihten sonra özellikle gerilla mücadelesini destekledi. TC'nin Kürdistan'daki kıyımlarına karşı iyi bir basın kavgası sürdürmede de sayın Perinçek'in etkin olduğunu teslim etmek gerekmektedir. Ancak, sayın Doğu Perinçek'in Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine olan "desteği" uzun ömürlü olmamıştır. Böylece, SP (Sosyalist Parti)'nin yayın organı "Teori"nin 29. sayısındaki makalesi, Perinçek'in giderek dayanışma sınırını terk ettiği, devletin kendisine kollarını açabileceği bir politik taarruz metni olmuştur.

Türk şovenizmi ve çıkmazı

Perinçek'in sömürge Kürdistan'a karşı siyaset ve tutumunu ele almadan önce, daha sonra metnimizde içeriğini tartışacağımız bazı tezlerimizi yazacağız.

Tez 1: Perinçek, Osmanlı siyasetinin devamının savunucusudur. "Türkiye"nin resmi sınırlarını koruma görevini severek yerine getirmektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nun cumhuriyetin kuruluşu ile birlikte yıkıldığı iddiası doğru değildir. Asker-bürokrasi egemenliğine dayanan Osmanlı devlet yapısı 1923'ten sonra fiilen hayatiyetini devam ettirmiştir. Birçok sömürgesi olan Osmanlılar'ın mirasçısı olan TC, Kürdistan ve Ermenistan'ı yeniden sömürgeleştirmiş, Ermeni ve Rumları kıyımdan geçirmiştir. Kürdistan ve Ermenistan'ın rekolonizasyonu olarak ele aldığımız 1919-22 dönemini Perinçek "Türkiye tarihinde devrimci durum" (Teori, 29,17) olarak nitelendirmektedir.

Tez 2: Perinçek, Kürdistan ve Ermenistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesi ve Rumların vatanlarından edildikleri dönemi, "İkinci devrimci dönem, Birinci Dünya Savaşı ve kurtuluş savaşı dönemi" (aynı yerde) olarak yazmaktadır. Bu söylemi ile Perinçek, talan, zulüm ve katliamlar üzerine kurulan TC'nin tarihini aklamakta ve sömürgecilik tarihini hıfz etmektedir.

Tez 3: Perinçek, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dal-budak saldığı, Kürdistanlı halkı kucakladığı bir dönemde, Sultan Abdulhamid'i uygulayıp, onu tekrar etmektedir. Bilindiği gibi Hamid, Kürt aşiretlerinden oluşan 36 Hamidiye Alayı ve Kürt beylerinin çocuklarından oluşan "Aşiret Mektepleri"ni 1892'de kurdurup, Kürdistanlı "entellektüelleri" kendi halkına yabancılaştırmış ve Kürtleri birbirine kırdırtmıştır. 1870'lerin ikinci yarısında, Kürdistan'da, Şeyh Übeydullah önderliğinde ilk kez büyük çapta birliğe gidiş yaşanmıştır. Yani, bu dönem Kürt hareketinin yükseliş dönemiydi.

Perinçek, "Aşiret (Hamidiye vb.) Mektepleri" kurdurtmuyor, sonuçları hiç de ayrı olmayan bir politika icra ediyor. Kürdistan'da, ne amaçla olursa olsun, Türk partisi kurma, Kürtleri SP içerisinde toplama istemi, Kürdistanlı sosyalistler Türkize edilmekte ve giderek kendi halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluşlarının karşısına dikmektedir. Sonuç aynı çıkıyor.

Tez 4: Osmanlı ve cumhuriyete karşı gelişen ulusal mücadeleler iki dönemde de büyük "Türk"ler doğurmuşlardır. Ermeni ve Kürt uyanışları döneminde, Sultan Hamid, Balkanların, Kürtlerin ve Ermenilerin yeniden uyanış dönemlerinde (1908-12) Turancı Enver Paşa vb. Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgelerini elde tutmak hezimetini yükselterek M. Kemal tarih sahnesini işgal etmiştir. M. Kemal, Sovyetler ile İngiliz ve Fransız emperyalistleri arasındaki çelişmelerin ürettiği, Türk egemenlerin önderi olmuştur. M. Kemal bizzat Sovyetler'e karşı emperyalizmin kalesi olarak 1919-22 Türk-Yunan Savaşı'nda galip çıkarılmış ve nihayet Sovyetler'den habersiz olarak yapılan Mudanya Antlaşması ile sömürgeci TC'nin tescil edilmesinin kapıları aralanmıştır. 1984'ten sonra Kürdistan'daki ulusal kurtuluş da büyük "Türk"lerin doğumunun kaynağı olmuştur. Misak-ı Milli'nin tehlikede olduğunu gören, Türk ulusunun bir kesim aydını dışında kalan "öncüler"i arasında görev bölümü gerçekleşmiştir. Ecevit, Turancılık kuramı ile Türkeş'i alt ederek, dünyada bir Türk havzesi kurulması için politik stratejiler üretmiştir. Demirel, 1975'lerde Saddam'ın yaptığı gibi egemen ulusun "komünist"lerine, legal, "demokratik" çalışma sahası açmak suretiyle; Kürdistan'daki direnişi kırmayı planlamış ve uygulanmasına başlamıştır. Evet, bir milli mutabakat vardır. Ancak Perinçek de, tüm çaba ve uğraşısına rağmen, rehabilitasyonu süresinde Kürdistan ulusal kurtuluşunu destek çizgisinde durmadı; son saldırı ve politik karalamalarıyla "Türk milli" karmasına katılarak, Türk tarihinin normal seyrine yenildi. Bu, M. Kemal'in "Bir gün, bağımsızlığını ve cumhuriyetini savunmak mecburiyetinde kalırsan; ödeve atılmak..." (Nutuk'tan) hitabına yenilgidir.

Tez 5: SP ile birlikte örgütlenen Kürt kökenliler, İdris-i Bitlisi'yi tekrar ediyorlar. 1515'de onbir Kürt beyliğini Osmanlı sultanına bağlayan kişi Bitlisi'dir. Gerçi Kürt beyliklerine bazı haklar tanınmıştır. Ancak, tümü Osmanlı otoritesine bağlıdırlar. Bu dönemde, Kürt Marksisti olmak isteyenleri Kürdistan'ın tüm olanakları beklemektedir. Ulusal kurtuluş mücadelesinde, Kürt Marksistlerine en büyük görevler düşerken, kimliklerinden kopup, halklarının mücadelesine aktif katılmayan ve kendilerini sömürgeci statükonun parçalanmasına rıza göstermeyen bir örgütsel yapıya bağlanmak, sonuçta sömürgeci tasallutlara boyun eğmektir.

Tez 6: Kürt Marksistleri Diyarbakır'ı, Botan'ı merkez seçmelidirler. Ankara'yı merkez seçenler, enternasyonalist(!) olduklarını iddia etseler de, sömürgeciliğin bir yüzünü ihtiva etmekten kurtulamıyorlar.

Tez 7: 1977'lerin Ecevit'i de 1992'lerin Perinçek'i benzerdirler. 1977'de Bitlis ve Ankara-Tandoğan mitinglerinde Ecevit, "Halklara özgürlük" sloganı atanların üzerine yürüyerek, kumandasındaki polisleri saldırtmıştır. 5 Nisan 1992 Pendik mitinginde, Perinçek: "Kahrolsun kontr-gerilla", "Yaşasın Newroz direnişimiz" sloganına karşı; "Şimdi de kalkmış Birleşmiş Milletler'in ayağına kapanmışsınız."

"Yaşasın savaş hükümetimiz" sloganına;

"Savaş kurmaysız yürütülemez."

"Yaşasın PKK" sloganına;

"İşçi sınıfı olmadan hiçbir şey yapamazsınız."

"Selam Kürdistan'dan Türkiye proletaryasına", "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganlarına;

"Kürdistan faşizme mezar olacak da İzmir, İstanbul, Zonguldak ne olacak? Türkiye faşizme mezar olacak, kahrolsun Amerikan emperyalizmi" karşılığını(!) vermiştir. Perinçek'in tepkilerinden üç sonuç çıkarmak mümkündür.

A- Perinçek, Kürtlerin faşizmin mezarını kazmasına içerleniyor. Ona göre, faşizmin mezarını ancak Türkler kazabilirler ve bu da İstanbul, İzmir ve Zonguldak'da olur.

B- Perinçek Türk şovenizminin bayrağını yere düşürmüyor. "Yaşasın PKK" sloganına; "İşçi sınıfı olmadan hiçbir şey yapamazsınız" diyor. Kürdistan işçi sınıfının kimliğini ve de kendisini PKK'de temsilini hazmedemeyen Perinçek, ısrarla, Kürt Marksistlerinin Türk "Marksistleri" olarak asimilesini öneriyor.

C- "Selam Kürdistan'dan Türkiye proletaryasına" haykırışının köprü kurmasını istemiyor. Türkiye proletaryasının sınıf kardeşi Kürt proletaryası ve mücadele ortağı Kürt halkıyla dayanışmasının önüne göğüs geriyor.

Perinçek ve Ecevit'i benzer yapan uğraş nedir? Misak-ı Milli'yi savunmak, kemalizmin buyruğunu yerine getirmek, gerçek Türk devrimcileri dışında herkes: "Solcu"su, ırkçı ve milliyetçisi "enternasyonalist"i ile birlikte, cumhuriyetin sınırlarını korumayı ortak payda almışlardır. Bu da Türkiye'de, çoğunlukla kötüye alamet olmadı, hala da egemen bir ulusal eylem türü olarak hayattiyetini idame ediyor. Böylece, Türk egemenlerinin, Kürdistan'ı işgali savunulmaktadır. Her şeyin "Türk" kelamı ile başlamasında ısrar etmek bu anlama gelmektedir. Lenin, Belçika'nın işgalini savunan Alman Sosyal Demokratları'nın, aksine "emperyalist ve milliyetçi" (Lenin, Werke/21, 291) olarak nitelendirmektedir.

Tez 8: TC, Kürdistan siyasetinde tek bir "rasyonel" eyleme yer bırakmıştır. İmha, katliam ve siyaset asimilasyonu. Kürtlük kabul edilmektedir, Kürdistanlılık değil; parti kabul edilmektedir, PKK değil; "komünist" kabul edilmektedir, Kürdistan'da ulusal kurtuluşa destek olanı değil.

Tez 9: Türk toplumunda rasyonel (ortanca) düşünce, yani Türk milliyetçiliği, devlet tarafından merkezileştirilmiştir. Her türlü Türk yurtseverliği, PKK, ARGK ve ERNK'ye karşı olmak TC kasasına artı olmaktadır.

Tez 10: Perinçek, Kürdistan ulusal kurtuluşunu "1980'lerin sonlarına doğru Kürt yoksul köylüsünün dağa çıkması (Teori/15,47) olarak değerlendirmektedir. Böylece, birçok defa, Kürdistan'daki hareketi." "Kürt yoksul köylüsünün" hareketi olarak nitelendirerek, Kürdistan hareketini "Türk ve Kürt halklarının partisi" (Teori/29,28) olarak tanıttığı "SP'nin yedek gücü olarak ele almaktadır." Böylece Türkiye'nin sömürgesi olan Kürdistan'ın devrimci hareketine, "Türkiye" partisi olan SP'nin sömürgesi olma kaçınılmazlığı dayatılmaktadır.

Tez 11: "Ülkemiz" (Teori/29,17) Türkiye ve "Türkiye tarihi"nden (Teori/29,17) bahseden Perinçek, ülkemiz derken "Kürdistan" diyemiyor. Devrimden bahsederken Kürdistan devriminden değil, Kürdistan'ı onun kapsamında ele alıyor. Bunu ise, sosyalistlik olarak lanse ediyor. Ancak bu, TC'nin işgal ettiği toprakları, "sosyalist"lik adına bir kez daha işgal etme kurgusudur. Bu, sömürgeciliği meşrulaştırmaktadır.

Tez 12: Türkiye'de, tüm milliyetçi ve ırkçı düşüncelerin yanısıra, devrimci ve enternasyonalist bir işçi hareketinin geleceğe damgasını vurması kaçınılmazdır. Türkiye'de gerçek devrim hareketi, hem Türk egemenlerinin, hem de "sosyal emperyalist" "solcu"ların Türkiye tarihi sahnesindeki tahribatlarına tahammül edemeyeceğini, her geçen gün, daha belirgin bir tarzda hayata geçirecektir.

Perinçek'te düşüş ve yükseliş

Sayın Perinçek'in siyasal yaşamında ilk önemli adımlarından biri 1968 yılında Fikir Kulüpleri Federasyonu Başkanlığına seçilmesidir. Bundan önce ise, Perinçek, TİP Bilim Kurulu üyeliğinde bulunmuş, 1967'de ise, Berlin'de "Türk Toplumcular Ocağı'nı" kurmuş-yapılan SP 2. Kongresi ile birlikte SP Genel Başkanı seçilince, bu derginin genel yayın yönetmenliği Ferit İlsever'e geçiyor. Perinçek ise hala, 1990'dan sonra yayımlanan SP yayın organı "Teori"nin yazarıdır. 1980 Eylül'üne kadar hakkında var olan kuşkular, 1895'te serbest olunca da devam ediyor. Büyük bir yenilgiye uğrayan, hala da toparlanamayan Türkiye devrimci hareketi 1988'e kadar olan dönemde Perinçek ve arkadaşların sıcak bakamıyor.

Sihirbazlık

Ocak 1988'de Türkiye tarihine geçecek bir gelişme, "2000'e Doğru"da patlak vermektedir. Derginin 24-30 Ocak 1988 sayısının kapak manşeti: "Satılmayan ne kaldı? Cumhurbaşkanlığı gizli arşivini 100 Milyona satın alcak Türk toplumu sorunu tartışmak mecburiyetinde kalacak. Bu, aynı zamanda, Kürdü inkar eden politikanın buzlarının çözülmesi için bulunan formüllerden biridir.

B- Bu belgelerin yayınlanması ile, kemalizme umudun yeşermesi sağlanmak istenmiştir. Böylece dip-diri M. Kemal, bir kez daha, "Kürt halkının dostu" biçiminde gösterilmiştir.

C- Arşiv'in "2000'e Doğru"ya satılması, bir yerde, devletin, Perinçek ve arkadaşlarının rehabilitasyonuna yeşil ışık yakması olmuştur. Kürtlerde, entellektüeller ve sol kesimde, "2000'e Doğru" sansasyonel olayları, gizli(!) devleti açığa çıkaran dergi olarak lanse edilmiştir.

D- Perinçek ve arkadaşlarına sol dünyanın kapılarının açılmasında ilk adım olarak, M. Kemal ile ilgili belgenin 6 Kasım 1988'de 2000'e Doğru'da açılması alınabilir fini açıyor. En önemlisi ise; Ekim 1988'de PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile yapılan röportaj, Perinçek ve arkadaşlarına "yeni" bir yol açıyor, o da şudur: Sol'un Perinçek'i kabul etmesi hayata geçiyor.

Bu dönemden sonra, Perinçek "gerilla dostu" olarak, sömürgeci-faşist TC ordusunun Kürdistan'daki kıyımına karşı önemli ödevler yerine getiriyor. Bunu yapabilmesinde ise, iki önemli temel etmen vardır:

1- Gerilla'nın 2000'e Doğru'ya haber yapması için alan açmış olması,

2- Birinci nedenden dolayı da, 2000'e Doğru muhabirleri ve SP Genel Başkanı sayın Perinçek'e Kürdistan'da yol açılmasıdır.

Özellikle, Botan'da ARGK komutanlarının bilgileri dışındakilere rağbet göstermeyen Kürdistanlıların takdir edilmelidir ki, dıştan gelen güçlere alan açması ancak yine ARGK'nin ka-

tur. 1968'de Perinçek ve arkadaşları "Aydınlık" dergisini çıkarıyorlar. 1969'da "Aydınlık" bölünmesinden sonra ise, 1970'de "Proleter Devrimci Aydınlık"ı yayınlıyorlar.

1971 askeri müdahalesinden sonra, 1972'de TİP davasından yirmi yıla mahkum edilen Perinçek, 1974 affı ile serbest bırakılıyor. Perinçek 1974'te yeniden "Aydınlık"ı yayınlıyor. 1975 Şubat'ında kapatılan bu dergiden sonra, aynı yıl "Halkın Sesi"nin çıkarılmasına öncülük ediyor. Perinçek, 1978'de TİKP'in kuruluşunda Genel Başkanlığa seçiliyor. Mart 1978'den sonra ise "Aydınlık" gazetesi başyazarlığını yapıyor.

20 Mart 1978'de yayın yaşamına giren "Aydınlık," 12 Eylül 1980'den sonra kapatılıyor. Aydınlığın ilk sahibi Ferit İlsever, bir sonraki ise Oral Çalışlar'dır. Gazete, aynı zamanda, TİKP (Türkiye İşçi Köylü Partisi)'nin düşüncelerini iletmeye çalışmıştır. "Aydınlık"ın en önemli özelliklerinden biri ise, dönemin "gizli" kalan olaylarını açığa çıkarmak(!) olmuştur.

Özellikle, daha sonra günlüğe dönüşen, haftalık Aydınlık dergisinin 1977 1 Mayıs katliamını yapan infaz timlerinin telsiz konuşmalarını yayınlaması, bu dergi, dolaysız olarak da Perinçek ve arkadaşları hakkında kuşkular uyandırmıştır. "Aydınlık" gazetesi ise, "45 milyonluk Türkiye halkı" gibi ne olduğu belirsiz kavramlar ile hareket etmiş, böylece; 45 milyon içerisinde ikamet eden, kapitalist, tüccar, bakan ve cumhur-i reis, polis, asker, işçi, köylü vd. sempatilerini kazanmaya çabalayan "Aydınlık", bir dönem sonra, "45 milyonluk Türkiye halkı"nın çıkarlarına ters düştükleri(!) için, devrimci ve ihtilalcı güçleri polis ve MİT'e ihbar etmiş, adreslerine kadar devrimcilerin hüviyetlerini gammazlayarak, giderek "sol" zemini terk etmiştir.

1979'a gelindiğinde, Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimci güçler, Perinçek ve arkadaşlarının öncülük ettiği TİKP'i karanlık bir örgüt, Aydınlık gazetesini ise, MİT ile işbirliği yapan bir yayın organı olarak görmüşlerdir.

1980'de sömürgeci-faşist Türk militarizminin müdahalesiyle tüm siyasi partiler ile birlikte TİKP'in faaliyetleri de yasaklanmış, Genel Başkanı sayın Doğu Perinçek ise tutuklanmıştır. Perinçek 1985'te tahliye oluyor, 1987'den 1991 Temmuz'una kadar 2000'e Doğru'nun Genel Yayın Yönetmenliğini yapan Perinçek, 6-7 Temmuz 1991 tarihlerinde dık" Yıllarca, İ. Beşikçi ve birçok araştırmacı ve bilimciden ivedilikle saklanan, sömürgeci TC tarihinin mimarı M. Kemal'in arşivinin 2000'e Doğru'nun eline geçmesi(!), şok tesiri yaratıyor. Ancak, "2000'e Doğru" bu dönemden sonra ilgi ile izlenmektedir.

İştah açıcı belgeler

24-30 Ocak 1988'li sayıda, sayın Perinçek, arşivden ilk belge hakkında bilgi veriyor ve ekliyor: "M. Kemal gelecek kuşakların kendisini bütün yönleriyle tanımasını arzu etmiştir." (Başyazı) Bir sayı sonra ise, cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği'nin açıklaması var: "Arşiv gizli ve kapalı değildir (31-6 Ocak 1988) ve bir önceki sahifede" "2000'e Doğru" açıklama yapıyor: "Devletin umurunda değil." Tüm bunlar Türkiye de insanlar tarafından hayretle izleniyor. "2000'e Doğru", her ne kadar olayın gizli servislerin ve devletin bir açılımı olduğunu saklıyorsa da, arşivin açılımının tarihi bir sarsıntı olduğunun tersini seslendirmiyor.

"2000'e Doğru" arşivi açıyor; en önemli belgeyi ise 6 Kasım 1988 tarihli sayısında yayımlıyor. Kapakta M. Kemal'in "Zavallı" olarak andığı, Dersim ayaklanmasına ihanet eden Diyap Ağa ile M. Kemal'in fotoğrafları var. Kapak manşeti, "gizlenen belge, Atatürk: Kürtlere özerklik." Belgenin yayınlandığı tarih, 15 Ağustos 1984 Eruh-Şemdinli silahlı direniş tarihinin dört yıl sonrasına tekabül etmektedir. TC, bir türlü geriletemediği gerilla mücadelesine karşı alternatifler aramaktadır.

Bu belgenin yayınlandığı aynı günlerde, Kürdistan'da "Kuvayi Milliye" işlevi görebilecek "Teritoryal Savunma Birlikleri" ile ilgili tartışma var. İnönü bu birliklere yeşil ışık yakıyor. TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluşu karşısında bir hayli gerilediği ve çözümsüz kaldığı, bu oranda da askeri harekat planları yaptığı gözlemlenmektedir.

O zaman, belgelerin "2000'e Doğru"ya ulaşması basit bir alış-veriş derekesine indirgenemez. Bu gibi belgelerin yayınlanmasında ne gibi işlevler yerine getirilmektedir? Bunların cevaplarına geçebiliriz:

A- Kürdistan'daki ulusal kurtuluşun tartışılmak mecburiyetinde olduğu bir dönemde, sivil bir organ (2000'e Doğru) eliyle M. Kemal'in, "Kürtlere özerklik" konusundaki görüşleri, sansasyonel bir tepki alanı açacak, an-

E- M. Kemal Arşivi'nin Perinçek ve arkadaşlarının denetimine verilmesi ise, daha sonra PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile Ekim 1989'da yapılan ilk röportajın sermayesi olmuştur.

Perinçek, Ekim 1989'da PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN ile yaptığı röportajı 2000'e Doğru'nun 15 Ekim 1989 tarihli sayısından sonra yayınlamaya başlamıştır. Devlete alternatif haber yapmayı önüne koyduğunu iddia eden 2000'e Doğru'nun röportaj tarihine kadar koyduğu kapak temalarına bakalım: "Hiram Abbas-CIA-Mossad işbirliği" (12 Aralık 1988); "Ekonomi, Din, Kürt sorunu, Darbe; subaylar ne düşünüyor." (19. Haz. 1988); Deniz Kuvvetlerinde Atatürk, Mevlana, Ahmet Haşim imha edildi. Barbarlık" (15 Mayıs 1988); "Weinberger mektubu ve Genelkurmay belgeleriyle açıklıyoruz: Evren rejimi ABD'ye neler sattı" (8 Mayıs 1988); "Mahir Kaynak: Bir daha MİT'çi olmam" (10 Nisan 1988); "Devletin illegal yayınları" (25-31 Ekim 1987); "Genelkurmay öldür emrini biz vermedik" (22-28 Kasım 1987); "Çok gizli Rapor: Devletin gözüyle Hain ve yandaş aşiretler" (13-19 Aralık 1987).

Eğer biraz düşünülürse, başlıklarını verdiğimiz haberlerin tümü TC makamlarından dışa sızan haberlerdir. İkinci dikkati çeken olay ise; bu gibi haberlerin bütüne yakınının 2000'e Doğru'da yayınlanmış olmasıdır. Bu ise, iki sorunu ortaya çıkarmaktadır. **1-** 2000'e Doğru, büyük gazetecilik ve doğru haber yapma iddiası ve devletin kirli yanlarını halka açmak üzere görevini iştigal etmektedir. Bunun için ise, çok güçlü bir istihbarat örgütünün, MİT'in üstesinden gelmesi ön şartı vardır, **2-** Devlet toplumsal dengeyi ayakta tutmak ve demokratik bir toplumda temizlik ve kirliliğin görüntülenmesinin normal olduğunu halka iletmek için 2000'e Doğru'yu kullanıyor. Böylece, 200'e Doğru bir yayın organı olarak, paralelinde SP ve ikinci paralelde ise Perinçek ve arkadaşları bu muhteşem icraatın mimarileri olarak meşrulaşıyorlar.

Afaroz olmakta sola geri dönüş

Perinçek "Gerçekler yalnız devletin brifinglerinde değil, her yerde konuşulur ve konuşulacaktır" (2000'e Doğru 13 Ekim 1989) diyerek, ÖCALAN ile yapılan röportajın bir hede-

bülü ile mümkündür.

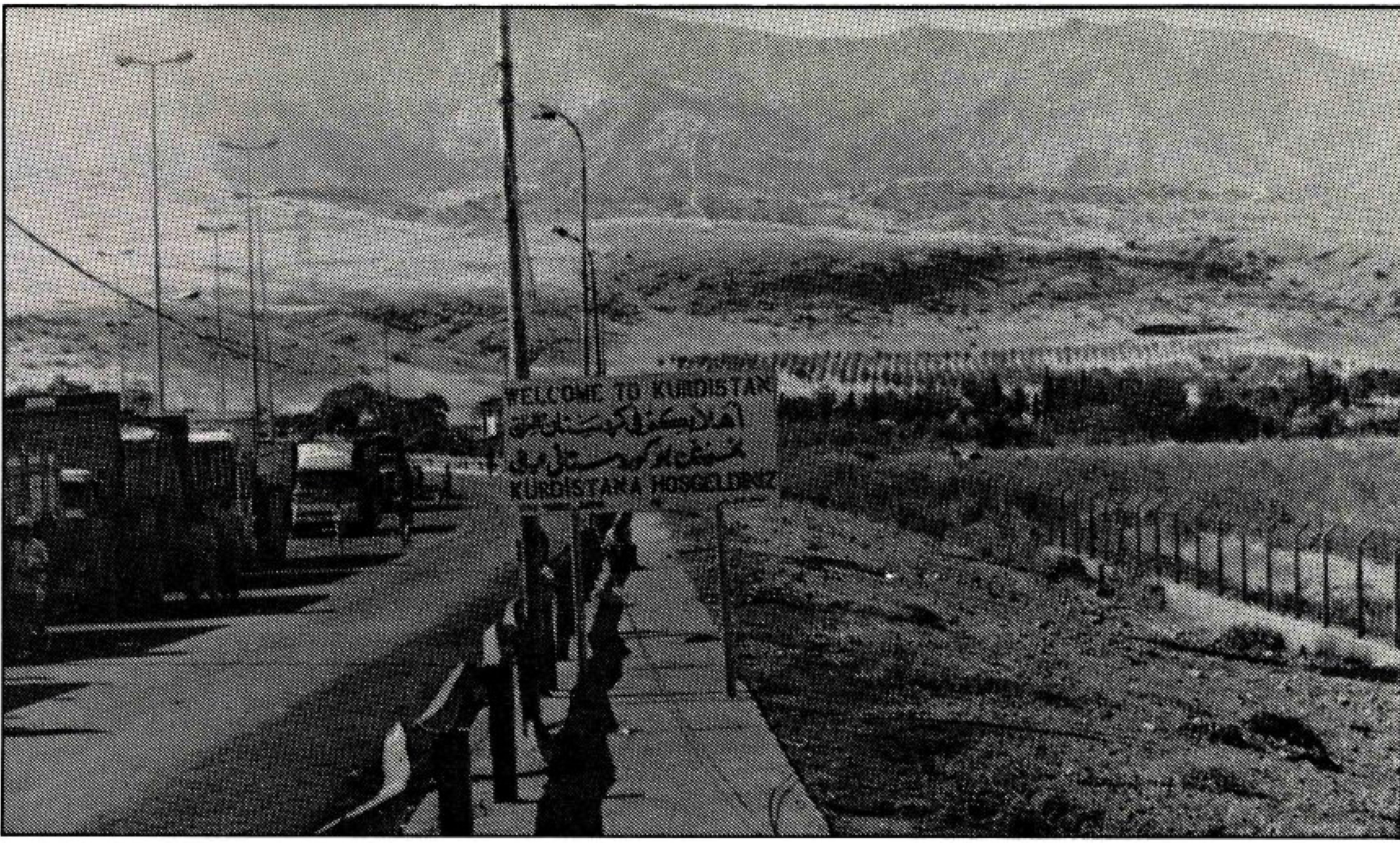
1988'den sonra, Kürdistan'da legal alanda, SP'nin büroları açlık grevleri vb. eylemler için kullanılmıştır. Bu dönemde, TC ordusunun Kürdistan'daki kırım ve kıyımlarının basına yansımasında önemli rol oynayan yayınlardan biri de 2000'e Doğru'dur. Bundan dolayı, sayın Perinçek ve 2000'e Doğru muhabirlerine Kürt halkı bu dönemde sempati ile bakmıştır. Perinçek ve arkadaşları ise, özellikle 1991'de, "Zonguldak-Botan" sloganını "Teori" ve "2000'e Doğru'ların" manşeti haline getirmişlerdir. Burada, hemen birçok soruya cevap bulmak gereklidir: Perinçek ve arkadaşlarının Zonguldak'ı Botan düzeyine çıkartmaları bir abartma değil midir? Silahlı gerilla hareketi ve halk ayaklanmaları ile sendikaların ekonomik mücadelelerini aynı kefeye koymak, sömürge Kürdistan'daki direnişi Zonguldak'a getirip iğdiş etmek olmuyor mu? Perinçek ve arkadaşları bu güçlerini nereden alıyorlar?

İddia edilebilir ki, Kürdistan'daki gerilla mücadelesi dünyada birçok devrimcinin yönünü, yolunu kaybetmemesinde pek önemli bir faktör oldu. Batı Avrupa'da birçok grup ve parti, Kürdistan'daki bu sınırlar ötesi hareketi kendilerine yön olarak seçtiler. Perinçek ve arkadaşları da gerilladan güç aldılar, bu da doğaldır. Ancak gerilla mücadelesinin bonolarını Türkiye metropollerinde tahvil etmeleri eğilimi çok önemli bir hata olmuştur. Bu dönemde, Kürdistan'da "Devrimin başarısını garantilemek için düşünce ve pratik arasında birlik" (ME, Werke/18, 346) hayata geçerken, önderlikten yoksun Türk işçi sınıfının temel politik çıkarları Türk "Aydın"ları tarafından çar-çur edilmiştir ve böylece "pratik işçi sınıfı hareketi içerisinde oportünist çizgiye dahil olan politikacıları burjuvaziden daha çok burjuvazinin savunucuları olduklarını ispatlamıştır" (Lenin, Werke/31, 219) Neden? Çünkü; Türk işçi sınıfının savaşan bir sınıf haline gelmesi için bilinç taşınmamış, ekonomik mücadelesi ise, devrim provası ile eşit görülmüştür. 1991 yılını "İşçi yılı" (İlsever, Teori, 13) olarak aktararak, Perinçek ve arkadaşları, Türk işçi sınıfının aslında Kürdistan'a dönük olması gereken yüzünü yeniden umutsuz Ankara'ya çevirmişlerdir. Zonguldak işçileri Botan'a değil, Ankara'ya yürümüşlerdir. Ve de gerçek önderleri olmadığı için, şoven ve milli duygularla kamçılanarak, yarı yolda bırakılmışlardır.

SÜRECEK

Güney Kürdistan'da "bağımsız bir devlet" ve kaygılar

Zülfükar Tak

Çekiç Güç'ün gölgesinde devlet mi olur!

Türkiye Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Güney Kürdistan da bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasının olanaksızlığını geleneksel nedenlere bağlıyor. "Daha önce Kürtler devlet kuramadıkları için bugün de kuramazlar" demeye getiriyor. Oysa daha önce (şimdi de bazı TC yetkilileri) çeşitli açıklamalarında Güney Kürdistan'da Bağımsız Kürt devletinin kurulmasına müsaade etmeyeceklerini beyan etmişlerdi. Ortada değişen yeni bir şey mi vardı? Güney Kürdistan'da küçük-burjuva ve ilkel-millliyetçi önderlikler zaten bağımsız devlet oluşturma çaba ve hedeflerinin olmadığını en tiz perdeden ifade -nakarat gibi- ediyorlardı. Yoksa bu önderliklerin iradesini aşan, Güney Kürdistan'da bağımsızlığı hedefleyen bilinmeyen güçler mi vardı? Bu soru, yanıt bekleyen diğer güncel sorunlar arasında kaybolup gitmekte ve fakat kesin olarak yanıtlanması gereken bir sorudur. Bu makale kapsamı içinde, izleyebildiğimiz gelişmelerden elde ettiğimiz bazı verileri, oluşumları değerlendirip yanıt bulmaya çalışıcağız.

Emperyalistler kendi çıkarlarını hiçbir devletin sınırları ile sınırlandırmazlar. Hele TC gibi, yeni tip sömürge ilişkileri içinde olan bir devletin çıkarları ve sınırlarıyla hiç mi hiç sınırlandırılmazlar.

Emperyalistler için TC, daha önce sosyalist sistemin etkilerinin yayılmasını önlemek, Sovyetler'in iç işlerine burnunu sokmak için kullanılan bir araçtı. Günümüzde ise, sosyalist sistemin kendini tasfiyesiyle birlikte, İsrail'e verilen role hazırlanmaktadır. TC'nin bu role soyundurulmasının nedeni, İsrail'in Filistin sorunu nedeniyle Arap devletleri arasında emperyalist çıkarları tehlikeye düşürebilecek potansiyel gelişmelere neden olabilme olasılığının ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır. "Yeni Dünya Düzeni"nin Ortadoğu'daki parçası olarak Filistin sorununun emperyalist reçetelerle çözümünde anlaşılmasının ardından Ortadoğu jandarmalığının, yıpranan İsrail'i tali plana atıp, daha az yıpranan ve Ortadoğu'daki emperyalist güçlere bekçilik etmede İsrail ve Mısır'dan daha heveskâr olan TC'ye verilmesi kendi çıkarlarına daha uygun düşmektedir. Irak, emperyalizm çatışmasında bu role ne kadar istekli olduğunu TC fazlasıyla gösterdi. Görev devir teslimi için, TC'nin kamburu ve emperyalizm için sürekli ve her an patlamaya hazır bir tehlike olan Kürt sorununun kendilerince çözümü gerekiyor. Bush'un "Yeni dünya düzeni"nde "bulundukları devlet sınırları içinde Kürtlere özerklik" planı kamuoyuna açıklandı. Bu plan hem emperyalizm hem de Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletler için bir ehvenişerdir. Hatta bu planın bir parçası olarak Turgut Özal 1984'lerden beri süregelen; hem TC'yi, hem sosyalist bloku, hem de emperyalizmi aşarak ilerleyen Kuzey-Batı Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesinin dayatmasıyla da bir anda Kürt ve Kürtlerin babası oluvermek istedi.

Öndersizliğin-başıboşluğun sınırlara vurduğu milyonlarca Kürt, Kürdün sorununun, çözümünü emperyalizmin "Yeni dünya düzeni" planı çerçevesinde dünya kamuoyunun gündemine soktu. Fakat hesapta olmayan ama sorunların çözümünü (Ortadoğu ile ilgili) tıkayan Irak yönetiminin, istenilen siyasi tavizlere karşı sadece kısmi reformlarla yanıt vermesi, emperyalizmi ikinci bir allternatif bulmaya Irak'a karşı koz olarak kullanılmak üzere ve bunu Irak yönetimine dayatmaya zorluyordu. Bu, "Ya saddam gider,- çünkü Saddamın oluşturduğu yönetim tarzı uzun vadede emperyalizm için sürekli tehlikelere açık bir yönetim tarzıdır. Yok edilmek istenen de Saddam'ın yönetim biçimidir- ya da Güney Kürdistan da "bağımsız devlet kurarım" alternatifidir. Ki bu, Güney Kürdistanın "Müttefik" devletler tarafından işgaliyle resmen başlamıştır. Ama bu son alternatif de hem emperyalistlerin oluşturma çabasında oldukları "Yeni dünya düzeni" planıyla çelişmekte, hem de Kürdistan'ı sömürgeleştiren TC, İran ve Suriye'nin işlerine gelmemektedir. Ama yine de emperyalistlerin çıkarlarına ters düşeceğini sanmıyoruz. Çünkü oluşturulacak bir "Kürt Devleti"ne ya Kuveyt ya da İsrail gibi bir rol biçilecektir.

Kurulacak "Bağımsız Kürt Devleti"nin bağımsızlığı yukarıda anlattığımız biçimde emperyalizmin askeri, siyasi ve ekonomik çarkı içinde olacaktır. Burada şimdiden konumlandırılan askeri gücün geçici olduğunu varsaymak doğru olmaz. Ya da yerini Birleşmiş Milletlere bağlı birliklere bırakması, işgalin sona erdiği anlamında değerlendirilmemelidir. BM'nin "Körfez krizi"ndeki rolü ile emperyalizmin çıkarları doğrultusunda, hatta ABD'nin örgütlü bir gücü biçiminde çalıştığını artık hiç kimse gözardı edemez. Kısacası, Güney Kürdistan'da devlet biçiminde şekillendirilecek siyasi yapı, Kürt halkının iradesinin ya da küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi önderliğinin ürünü değil, ona rağmen oluşacak bir yapıdır.

Konuyu, anlaşılması için biraz daha açalım.

Güney Kürdistan da yıllardan beri süregelen haklı mücadelenin rotasını kendi çıkarları doğrultusuna kanalize eden ve emir-komuta sistemini eline alan önder durumundaki güçlerin pratiklerinin de en iyi biçimde ortaya koyduğu gibi, bağımsızlıktan, sömürgesi oldukları devletlerden daha çok korkmakta, böyle bir alternatifin oluşumunu engellemek için düşmanlarıyla işbirliği yapmaktan bile çekinmemektedirler. Kendilerine, halklarına ve önderliğini ettikleri mücadeleye inançları olmayan bu kesimlerin tek amaçları vardır: Burjuvalaşmak... Bunlar, ister küçük-burjuva olsun, ister ilkel-milliyetçilik biçiminde siyaset sahnesine çıksın; örgütlenede farklılık gösterse bile, amaç ve hedefler konusunda aynıdırlar. Ve Güney Kürdistan'daki talandan sömürgecilikten pay almayı ve bu paylarının güvence altına alınmasını istiyorlar. Yurtyurt sevgisi, Kürt-Kürdistan bunların keseleriyle sınırlıdır. Yine, sömürgecilikle, emperyalizmle ilişki ve çelişkileri de bu sınırlarla çizilidir.

Halka gelince, Güney Kürdistan'da halk, feodal çitler ve aşiretsel yapı içinde ortaçağ ilişki ve üretim biçimine mahkum edilmiş durumdadır. Kapitalizmin petrol kuyularıyla sınırlı olması, şöz konusu yapıyı bugünkü haliyle parçalamaktan uzaktır. Halkın, sömürgeci yönetime olan kinini, öfkesini örgütleyebilecek bir sınıftan yoksun olduğu için, bu yöndeki enerjisini mevcut önderliklerin hizmetine sunmaktan başka şansı yoktu. Ama bu, Güney Kürdistan halkının bağımsızlık istemediği anlamına gelmez. Son başkaldırı örneğinde de görüldüğü gibi rejime karşı, önderliği konumundaki teslimiyetçi yapılara rağmen, onu aşarak başkaldırması, şehirleri ele geçirmesi ve düşman askerlerini ülkeden kovup kendi iradelerini örgütsüz ve kısa vadeli de olsa konuşturmaları ve ayrıca yaşanan kaçıştan sonra emperyalist ülkelerin kurdukları kamplara, TC yönetimindeki sınırlarda cehennemi yaşantıya rağmen gitmek istememesi; ve Bağdat'ta yapılan Kürt-Irak görüşmeleri sırasında ve sonrasında çıkarılan af, iki taraftan peş peşe yapılan "Evlerinize dönün" çağrısına halkın güvensizlik belirtmesi ve geri dönmek istememesi bize şu gerçeği açıkça gösteriyor: Güney Kürdistan halkı bugünden sonra emperyalizmin, Irak yönetiminin ve kendisine önderlik eden güçlerin getireceği çözümleri benimsemiyor, hiçbirine güvenmiyor. Kürt halkı, daha önce yaşanan yenilgi ve katliamlardan ders çıkarmışa benziyor. Örgütsüz de olsa bugünkü tavırlarıyla bu güçler tarafından bulunacak hiçbir çözüme gönüllü bir rıza göstermeyeceğini ifade ediyor. Bağımsızlığı hedefleyecek bir örgütlenmeden yoksun olmasına rağmen, tercihleri o yöndedir.

Güney Kürdistan halkının mevcut önderliği aşmasında şu olgular sayılabilir: Kuzey Batı Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesi ve aldığı mesafe, "Cahş" diye tabir edilen sömürgecilikle işbirliği içinde olan güçlerin sosyal, ekonomik ve askeri olarak daha çağdaş bir örgütlenme içinde olmaları ve bu kesimin bulunduğu yörelerde kapitalist ilişkilerin diğer yörelere göre daha yoğun olması nedeniyle sosyal ayrışımın daha hızlı gelişmesi.

Bu olgular yan yana getirilince karşımıza, TC yetkililerinin kaygılarının öyle boş, tehditlerinin ise öyle kuru sıkı laflar olmadığı gerçeği çıkıyor. Yani Güney Kürdistan'da bir devlet oluşturma istem ve çabaları söz konusudur. Bu istem ve çabaların değişik amaçlara hizmet etmesi ve nitelikleri TC açısından hiç fark arz etmiyor. Emperyalizm, Kürt halkının bağımsızlığı hedefleyen istemlerini kendi çabalarının başarısında bir basamak yapabilecek beceriyi gösterebilecek mi, bu süreç içinde belli olur. Ancak hem emperyalizmi hem de TC'yi kaygılandıran olgu PKK'nin mücadelesidir. Bu savaş, Ortadoğu'da emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ni oluşturma çabası önünde engellerin (nitelik olarak) en büyüğüdür. Çünkü bu savaş Güney Kürdistan'daki halk için bir emsal olma yolundadır. Yukarıda sözünü ettiğimiz "cahş"ların yaşadığı yörede kapitalizmin ortaya çıkardığı yeni ilişkiler ve sınıflaşmalar, PKK çizgisinin hayat bulması için, cılız da olsa objektif koşulları hazırlamaktadır. Bugünden, böyle bir çizginin subjektif temelleri atılabilir. Ayrıca yenilgiden sonra, Irak yönetiminin Kürtlere özerklik vermesi ve çeşitli reformların yapılması da ister istemez kapitalizmin bölgeye girişini -engel anlamda- hızlandırıp, sosyal alandaki ortaçağ ilişkilerini parçalayacaktır. Güney Kürdistan'da bağımsızlığın önündeki en büyük engel olan aşiretçi ve feodal örgütlenmelerin bu ortaçağ üretim ve yaşam biçimine dayandığı göz önüne getirilirse, kısa vadede oluşacak ayrışımın, bağımsızlığı hedefleyecek oluşumları ortaya çıkaracağını söylemek herhalde hayalcilik olmaz.

Bunun için emperyalist çözümlerin uzun vadede emperyalistler için fazla bir yarar sağlamayacağı ortadadır.

Buna karşın kendilerinin oluşturmaya çalıştıkları "yeni dünya düzeni"ne ters düşse de, kısa vadede, Güney Kürdistan'da oluşturacakları "Bağımsız Devlet" emperyalist çıkarlarının korunmasında hatta geliştirilmesinde fayda sağlayacaktır. Bu faydanın, TC ve diğer sömürgeci devletlerin çıkarlarına ters düşse de hayata geçirilmesinde emperyalizm hiçbir sakınca görmemektedir. Turgut Özal da bunun farkına varmış olacak ki, daha önceki keskin çıkışlarını yumuşatmak zorunda kalmış, Kürtlerin devlet kurmalarının olanaksızlığını, Kürtlerin devlet geleneğinden yoksun olduklarına bağlama yoluna gitmiştir.

Sonuç olarak; Güney Kürdistan'da bağımsız devlet kurma çaba ve istemleri vardır. Emperyalizmin Irak rejimine karşı sopa olarak eline alacağı uyduruk bir Güney Kürdistan devleti. Bir diğeri ve en önemlisi, PKK' nin Kuzey-Batı Kürdistan'da geliştirdiği ve halkı seferber ettiği bir bağımsız devlet oluşumu. PKK'nin yıllardır sürdürdüğü savaşla, Kürdistan'ın Güney parçasında sömürgeci ve faşizan baskı ve katliamlara maruz kalan halka örnek olması ile bağımsızlık çizgisinin Güney Kürdistan'da da, ulusal kurtuluşun önünü tıkayan güçleri aşarak halk içinde yankı bulması sözkonusudur. TC Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ı ve diğer yetkilileri kaygılandıran esas gelişme budur. Kürdistan'ın bütününü etkileyen Kuzey-Batı Kürdistan'daki bağımsızlık yürüyüşü bu kadar ciddi gelişmesiydi, Turgut Özal Güney Kürdistan'da devlet oluşturmak için emperyalizmden daha heveskar olacak ve "Kürtlerin baba"lığı da bir geceyle sınırlı kalmayacak, kurumlaşması için epey hüner gösterecekti.

RİO'DA KÜRDİSTAN

M. Selim Çürükkaya

Siyabend û Xêcê

Rio De Jenerio kentinin Capacapana Otelinin büyük salonunda, dünya yazarları dikkatle Siyabend û Xêcê'yi izliyorlar. Küçükken soğuk gecelerde ninelerimizin bize anlattığı masalı, ülkemizden çok uzak bir kentte dünyanın büyükleri dinlerken, onları izlemek halk adına daha büyük bir onur duyuyor insan.

Yoksul bir Kürt köyü, toprak damlar, yayık yayan kadınlar, yeşil, kırmızı, beyaz elbiseleri, salatalık, tavuk yumurtası çalan çocuklar, Siyabend'in babasının, oğlunun doğumunu görmeden ölmesi, Siyabend doğduktan sonra batan güneşin kızıllığında Kürt erkeklerinin annesi için mezar kazması ve Kürdistan manzaraları.

Yeşil otların çakıl taşlarının arasında akan tertemiz berrak suyun ninnisi, eski bir Kürt melodisinin eşliğinde suyun içinden koşan küçük eşşek sıpası, küçük köy çocuklarını ot toplama bahanesiyle bir mağaraya götüren yaşlı kadın, mağaradan dışarı çıkan gözleri gülen yaşlı ihtiyarın "çevrede asker var mı?" sorusu, kadının mağara çevresinde gözcü kalması ve mağarada çocuklara anlatılan Siyabend û Xêcê destanı.

Öksüz ve yetim Siyabend iki kişilikli. Hem çok iyi hem kötü. Haksızlıklara karşı çıkan kavgacı biri. Feleğin çadırını bulup yıkmak için tek başına dağa çıkar. Bireysel bir çıkıştır onunki. Osmanlı vergicibaşını öldürür. Kervanına el koyar. Yükleri köylülere eşit dağıtır. Ağalığa karşı çıkar.

Bilge ihtiyar destanı anlatırken, çocuklar huşu içinde dinliyorken, silahlar patlar. Eski çağ silahları değil bunlar, kalaşnikoflar, G-3'ler, G-1'ler. Sus pus olur çocuklar, sonra ihtiyarın önderliğinde mağaradan dışarı fırlarlar. Gözleri telaşlı, ayakları acele, elleri hareketli, omuzları korku yüklü çocukların. Çatışma, gerillanın baskın çıkması, askerlerin kaçmasıyla sonuçlanır. Çocukların yüzünü sevinç kaplar. Sivri bir tepede çoğalır çocuklarla birlikte gerillalar. Haksızlıklara karşı Siyabendlerin çoğaldığını gördükleri için mutlular. Sevinçle mağaralarına geri dolușurlar.

Xêcê'nin otağı süslü, Xêcê'nin otağı sessiz. Xêcê'nin otağı bir dağ başında. Otağın etrafında meşe ağaçları, esen rüzgar eşliğinde dansa tutuşur, Kürt müziği insanı ortaçağa götürür. Siyabend, arkadaşı Qeda ile Xêcê'nin çadırına tesadüfi gider. Kürtçe seslenir. Xêcê'nin yedi kardeşi avcı, Xêcê yalnız olduğundan kapıyı açmaz. Siyabend bir hile yapar. Kesk, sor û zer giymiş dağ ceylanı Xêcê'yi çadırdan dışarı çıkarmayı becerir. Ve ikisinin aşkı orada başlar.

Xêcê güzel bir kız, 7 kardeşi belalı. 7 kardeşi avcı. Xêcê 7 kardeşin tek bacısı, Siyabend kimsesiz. Siyabend evsiz. Siyabend'in mekanı dağlar, yastığı sert taşlar, yorganı meşe yaprakları. Ama aşk bu. Xêcê dağları güzel otağına, Siyabend'i kardeşlerine tercih eder.

Süphan dağı ulu bir dağ. Masmavi Van Gölü bir halı gibi serilmiş ayaklarının altında. Karlı başı ve bütün gövdesinin görünümü Van gölünde bir gölge gibi görünür. Siyabend û Xêcê bu dağa konuk. Siyabend'in başı Xêcê'nin dizinde. Siyabend uykuda. Xêcê uyanık. Xêcê'nin gözleri taşlarda. Xêcê'nin gözleri meşe ağaçlarında Xêcê'nin gözleri uzaklarda. Xêcê, Siyabend'in gözcüsü, Xêcê'nin gözünde bir ceylan sürüsü. Dokuz erkek bir dişi ceylan sayısı. Kardeşleri kendisi ve Siyabend karşılaştırması yaparken Xêcê'nin hafizası. Ceylanlar arasında yedi erkekle bir erkeğin dişi kavgası, Xêcê'nin gözünden Siyabend'in yüzüne düşen gözyaşı damlası, Siyabend'in Süphan zirvesinde bir geyikle boğuşması ve uçurumdan aşağıya yuvarlanması.

Xêcê uçurumun başında bir Kürt bayrağı gibi dalgalanır. Kalbi Siyabend'in yanında tırmıha takılı, aklı köylerdeki ipte. Xêcê köye doğru esen rüzgar. Üstüste eklenmiş ipler uçurumdan aşağı sarkar, ip uzun Siyabend uzak. Doğanın Siyabend'e hazırladığı kanlı bir tuzak. Xêcê ile Siyabend arasındaki mesafe Kürt halkıyla bağımsızlık kadar uzak. Xêcê Siyabend'siz yaşayamaz. Xêcê elbiseleriyle Siyabend'in yanında kanlı bir duvak.

Ortaçağ aşkları hep böyle çözümsüz sonuçlanır. Çünkü toplumu çözen sınıf doğmamıştır henüz.

Bilge ihtiyarı dinleyen çocuklar hüzünlü. Çocuklar üzgün, çocuklar umutsuz. Ve mağaranın dışında tekrar patlar silahlar. Umut yüklü silahlar bunlar. Ucunda özgürlük bulunan silahlar. Çocuklar sevinçle mağaradan dışarı çıkarlar. Dağların müziği sadece silah sesleridir. Rengarenk giyimli çocuklar slogan atmaya başlarlar. "Ez Siyabend'im" diye bağırarak haksızlığa karşı özgürlük türküsü haykırırlar.

58. Pen Kongre'sinin yapıldığı salonda oturan, gözleri perdedeki dünya yazarları Kürt kültürü ve Kürt insanı ile özdeşleşir. Süphan Rio'ya gelir ve bir gün sonra Siyabend û Xêcê filmi Brezilya televizyonunda özet olarak gösterilir.

Bütün Brezilya halkı ilk olarak bir Kürt filmini izler. Bir gün sonra halktan gelen istekler sonucu film ikinci kez gösterilir.

Filmin senaryo yazarı Hüseyin Erdem ve genç yönetmeni Senar Turgut Kürt sorunuyla birlikte aydınlar arasında ilgi odağı olurken ve Siyabend û Xêcê Rio'nun kalbini fethederler.

Rio'da Kürdistan konuşuldu

Uluslararası Pen Kongresi'nin yapıldığı Brezilya'nın Rio De Jenerio kenti ile Kürdistan birbirinden o kadar uzak ki, Kürdistan'da gece iken, Rio'da gündüz, Kürdistan'da karlı kış varken, Rio'da artı 30 derece sıcak. Kürdistan halkının büyük bir çoğunluğu sekiz milyonluk Rio'yu bilmezken, Pen Kongresi'nden önce Rio Kürdistan'dan habersiz.

Ve birden bire Süphan dağının dipsiz uçurumundan kalkıp Rio'ya gelen Siyabend û Xêcê Rio'nun kalbini fethediyorlar. Rio aydınlarının sohbetlerinin ana konusu olur Siyabend û Xêcê. Rio kızları Xêcê'nin Siyabend'e ölümüne bağlılığını anlamsız bulur. Milyonlarca televizyon, milyonlarlaca insana Kürtçe hitap eder. Rio gazeteleri, Kürtler üzerine yazılar yazar. Brezilya'nın en büyük yazarlarından biri olan Antonio Olinto Kürt halkının kültürü ve mücadelesi ile ilgili edebi ve duygulu bir konuşma yapar.

Öldürülen 12 Kürt gazeteci ve yazar için Rio'da saygı duruşu yapılır. Kürdistan'da süren savaş saatlerce tartışılır. Üç Kürt yazarı Pen üyesi M. Can Yüce, Mehmet Tanboğa ve Fevzi Yetkin çeşitli Pen kulüplerinin onur üyesi seçilir.

Şimdi Rio De Jenerio'luların büyük çoğunluğu Kürdistan'ı, Kürt halkını, Kürt kültürünü, öldürülen ve haklarında ölüm kararları alınan yazarlarını tanıyor. Ve Rio entellektüelleri Kürdistan'ı görmek, tanımak istiyorlar. En büyük şairlerinden biri, Kürtler üzerine ilk şiirini yazdı bile. Rio, Kürdistan'dan uzak. Ama artık Kürdistan Rio'da yaşayacak. Benim kaybedilmiş ama bulunmuş ülkem.

Rio de Janero'da katledilen gazetecilerin anısına dünya yazarları saygı duruşunda

Rio Valisinin Sarayı ve sokaktaki sefalet

Rio çok güzel. Ve Rio çok çirkin. Rio çok zengin ve Rio çok fakir. Rio'nun gökdelenleri çok yüksek, gece kondulari çok alçak. Her şey birbirinin tersine Rio'da. Beş günlük ziyaretimde Rio'nun en görkemli saraylarını ve en berbat sokaklarını gezdim.

Rio De Jenerio Valisinin Sarayına konuk olarak gittik. Dünyanın bütün ünlü yazarları ile otobüslere binerek Sarayın bahçesine indiğimizde kendimizi bir cennetin ortasında bulduk. Havuzların ortasında yatan, ağızlarından havaya su fışkıran timsahlar, hiç tanımadığımız çeşitli hayvanlar. Ağızlarından su akan aslan heykelleri, eli kargılı insan büstleri, değişik renkteki ışıklar arasında havaya püskürtülen suyun yarattığı manzara, Sarayın duvarlarındaki figürler, aynalar, altın işlemeler, hayvan büstleri üzerine konulan masalar, elinde çeşit çeşit mezeler, pastalar ve hiç görmediğimiz, yemediğimiz yemek tepsileriyle konukların arasında dolaşan, melez, siyah, beyaz tenli genç kızlar ve sakiler. Brezilya müziği ile dolan kulaklarımız. Bizi büyüten aynalar. Ve yazarların ayaküstü edebi sohbetleri. Mermer sutunlar değerli taşlarla süslenmiş tabanlar, sarayın görkemli balkonu, balkondan bahçenin -bize yabancı ağaçlarla süslü bahçeninmuhteşem görünümü. Bütün ağaçlarda binlerce küçük ampülün yıldızlar gibi parlaması karşısında büyülenmemek ve bu görkem hangi sefahatin üzerinde kurulmuştur sorusunu kendi kendime sormamak mümkün değil.

Sarayın bu ihtişamını izlerken bir gün önce Othon caddesinde gördüklerim kafamda canlandı. Caddenin ortasında birisi ağız üstü yatmıştı. Saçı sakalı, beylik bir deyimle bir karıştı. Kaburgaları kolaylıkla sayılabilirdi. Üzerinde sadece bir don vardı. Ayakkabısı yoktu, çantamdaki fotoğraf makinemle bu sefaletin resmini çektim.

Yine Othon caddesinde sekiz yaşından 18 yaşına kadar küçük ve genç kızlar sıra sıra dizilmişlerdi. Sarısı, beyazı, melezi kapkarası, kırmızısı karışıktı. Kimi belden yukarı, kimi aşağı çıplaktı ve müşteri avlıyorlardı bu kızlar. İşlek yoldan geçen yaya ve arabaların yolunu kesip kendilerini pazarlıyorlardı. Bizim Kürdistan'daki ahlaksızlık, burada ahlaktı.

Yanımda yürüyen Hüseyin Erdem ve Senar Turgut'a "Bizim törelerimizin tam tersi buralarda töredir" dediğimde, Hüseyin, "Bir tahtarevalinin iki ucu gibi" demişti. Senar, Hüseyin'in sözünü keserek, "Bizler de bu tahtarevalinin altındaki desteğe benziyoruz değil mi?" dedi. Üçümüz birlikte gülmüştük. Othon caddesindeki gökdelenlerin ve Valinin Sarayının ihtişamının milyonlarca yoksullaştırılmış insanın yoksulluğunun toplamı olduğunu düşündüm.

Saraydan ayrıldıktan sonra Okaynus kıyısında dalgaları izlemeye gittim. Çok uzak yerden geliyorlardı dalgalar. Bana yaklaştıkça büyüyorlardı. Fransız Kürek Mahkumu Kelebek'i hatırladım. Benzer çok yönlerimiz vardı Kelebek'le. O da benim kadar hapis yatmışıt. O da benim kadar hapisten firar etmeye yeltenmişti. O da benim gibi sonunda yakalanmıştı. O da Brezilya'ya uğramıştı. Ben de Brezilya'daydım. Dalgalara bakınca onu anımsadım. Kelebek romanında bir dalgayı anlatmıştı.

Bir arkadaşıyla firar ettiğinde Hindistan cevizi torbasının üzerinde denize atlamışlardı ve büyük bir dalga onları kayalara çarpmış arkadaşı ölmüştü. İkinci kaçışta Kelebek kıyıya yanaşan büyük dalgaya Linda adını vererek kendini özgürlüğe götüren dalgayı beklemiş ve o dalgaya binerek özgürlüğe doğru gitmişti. Ben de kıyıya doğru dolu dizgin gelen büyük dalgaların yüksek tepesinde özgürlüğü arıyordum. Hem kendim, hem de Rio'lu yoksullar için.

Bizden dolayı Rio'da polis görünmüyordu

Rio'ya iner inmez zenginliği ile sefaleti dikketimi çekmişti. Ve toplumsal bir muhalefetin varlığını arıyordu gözlerim. Arabayla yoksulların arasından geçerek Rio'nun en güzel ve en pahalı oteline gittim. Başta gördüğüm tanıdığım insanlar hep toplumun en elit kesimleriydi. Yetmiş çeşit yiyecek ve meyveyle kahvaltı yapıyor, altı ve kenarları Brezilya'nın değerli ve çeşitli renklerle süslü taşlarıyla yapılmış havuzunda yüzüyor, üstü dünyanın en güzel çiçekleriyle süslü masalarında oturuyorlardı. Gördüğüm yoksullarla bu zenginleri karşılaştırıyor ve Brezilya'nın toplumsal rejimi hakkında bilgi edinmeye çalışıyordum.

Sokaklarda, caddelerde tek bir polis göremedim. Silahlı askerler zaten yoktu. Bu kadar zengin, bu kadar fakir bir kentte bu sakinlik tuhafıma gitti. Rio'yu bilen bir yazara bu durumu sordum. Neden burada polis ve jandarma yok? dedim. "Sizden dolayıdır" dedi. 58. Pen Kongresi'nde Brezilya'da insan hakları konusu tartışılacak dünyanın en ünlü yazarları Rio'da bundan dolayı polis ortaklıkta görünmüyordu.

Aman yarabbi kendi ülkemde ben polisten saklanıyorum. Rio'da polis benden. Bu da bir tuhaflık. Ama Rio'da polis ne kadar saklanırsa saklansın, saklanması Rio'da veya Brezilya'da insan haklarının çiğnenmediğini göstermez. Tam tersine böyle bir tavır insan haklarının ne kadar çok çinendiğini gösteriyor.

Bütün baskıcı rejimlerin karakteri birbirine benziyor. Kendi ülkemde bu oyunlara çok tanık olmuşum. Cezaevinde tutukluyken Avrupa'dan heyetler geldiğinde güzel yemekler, tatlı-

lar çıkaran gardiyanlar güler yüzlü olurdu. Başbakan veya Cumhurbaşkanı televizyonlara, "işkence yoktur" konuşmaları yaptığı, veya insan haklarıyla ilgili uluslararası anlaşmalara imza attıldığı gün bizlere müthiş işkenceler yapılırdı.

Kongre salonunda öldürülen Kürt ve diğer yazarlar için saygı duruşu

Musa amcayı çok severdim. O da beni. Ölümünden sonra çok sayıda toplantıda onun için saygı duruşuna kalkmıştım. Ama Rio'da dünyanın sayılı yazarlarıyla birlikte onun için saygı duruşuna kalkacağımı hiçbir zaman düşünezmezdim. Hey bastonsuz koca Musa! Fıkraların, küfürlerin ve nüktelerinle Rio'da dünyayı ayağa kaldırdın. Ne olurdu dirilip bunları bir dinleyebilseydin diye düşündüm saygı duruşu anında ve Serhat Bucak'ın anlattığı bir fıkra aklıma geldi Rio'da.

1948'lerde bir polis sürekli Musa amcayı takip edermiş. Musa amca kahveye gitse peşinde, lokantaya gitse peşinde, tuvalete gittiğinde takibindeymiş.

Bir gün Musa amca bakalda alış veriş yapıyor. Kucağı kalabalık, bakaldan çıkınca polisiyle yüzyüze geliyor. Kucağındaki kese kağıtlarından birkaçını polise veriyor. Polis şaşkınlıktan alır ve Musa amcanın kapısına kadar taşır. Kapıda Musa amca torbaları geri alınca teşşekür ediyor. Polis Musa amcaya: "Musa dayı bakın bugüne kadar sizin hakkınızda kötü rapor yazmadım. Bir daha böyle yapmayın, görür beni değiştirirler. O zaman durumunuz daha kötü olur" der ve çekip gider.

Evet Rio'da 58. Pen Kongresi'nde Musa Anter ve diğer gazeteciler için saygı duruşuna kalktığımda bunları düşündüm. Diğer yazarlar acaba ne düşünüyorlardı? Bunu hep merak ettim. Saygı duruşu sonrası birçok yazar dinledim. Yazarların katillerinin bulunması için Türk hükümetine baskı yapılması, katiller bulunmadığı taktirde hükümetin katil kabül edilmesi, Kürt sorununun çözümü için tarafların görüşmelere oturması için bir entellektüeller komitesinin oluşturulmasını istiyorlardı.

Gılgamış'ın sevgilisi ve torunları

Saçları, dişleri gibi bembeyaz Ukraynalı şair İrina ile kaldığımız otelin havuzunun başında tanıştım. Konuşması şiirceydi. Kelimeleri tesbih gibi ipe diziliyordu. "Halklarımızın acıları ortak. Ben Kürtleri çocukluğumdan beri bilirim. Çektiğiniz acıları hep içimde duyarım. Sizinle ilgili yazdıklarım var. Düşüncelerimin kökleri kalbimde. Gılgamış* sizin ülkenizde yaşamış. Gılgamış Destanı üzerine bir kitap yazdım. Çok seviyorum Gılgamış'ı. O benim sevgilim. Siz de benim torunlarımsınız. Sizin şahsınızda Gılgamış'ı görüyorum Enkidu ve Gılgamış önce karşıt, sonra birlik olurlar. Ah kitapların kahramanlarının yaşadığı medeniyetin beşiği ülkenizi bir görebilsem. Ama ülkenizde önce kültürleri katlettiler, şimdi de aydınları ve sizi de katletmek istiyorlar. Siz o ülkenin aydınları, doğanızın, güzel doğanızın en güzel solmayan çiçeklerisiniz. Sizleri katledip dünyanın güzelliğini bozmak istiyorlar. Ne yapabilirim. Siz fazla bilemezsiniz benden. Hayatım Ukrayna'da sürgünde geçti. 11 yıl cezaevinde çektiklerinizin sahneleri gözlerimde canlanıyor. Bakışlarınız bana yaşadıklarınızı anlatmaya yetiyor. Siyabend û Xecê filmi anlatmadıklarınızı tamamlıyor, sizi çok seviyorum. Gelecek halklarımızın olacaktır biliyorum."

Benim kır saçlı sevimli ince ruhlu, zarif, başeğmez şair, düşlerimin ufkunda gezen ninem. Seni hiçbir zaman unutmayacağım.

*Gılgamış: Mezopotamya'nın en ünlü ilkçağ kahramanı

Salman Rüşti'ler çoğaldı

Rio'da 58. Pen Kongresi'nde en çok üzerinde konuşulan konulardan biri de Salman Rüşti hakkında Humeyni'nin verdiği ölüm fetvasıydı. Bilindiği gibi bundan yaklaşık üç dört yıl önce İngiltere'de yaşayan Salman Rüşti "Şeytan Ayetleri" adlı bir kitap yazmış, kitapta Hz. Muhammed'in haremini hayali olarak anlatmış ve hakkında Humeyni tarafından ölüm fetvası verilmişti.

Bu fetva üzerinde Batı, dünyayı ayağa kaldırdı. Bütün dünya gazete, radyo ve televizyonları Salman Rüşti konusunu işledi. Politik çevreler, hükümetler uluslararası kurumlar harekete geçti. Aradan bunca yıl geçti. Salman Rüşti'ye bir şey olmadı.

Bizim ülkemize hükümete bağlı güçler 30 yazar ve politikacının ölüm kararını aldı. 12'sini öldürdü. Dünya sağır, dünya sessiz, dünya gözsüz ve biz, haklarında ölüm kararı alınan iki Pen üyesi onların arasında sessiz oturuyoruz. Onlar gözlerimizin içine bakarak Salman Rüşti konusunu tartışıyorlar.

Sonunda Hüseyin Erdem dayanamadı. Daha doğrusu benim rahatsızlığımı dikkate alarak kürsüye çıktı. Çelişkiyi izah etti. Kongre kararıyla Salman Rüştiler beşe çıktı. Hüseyin Erdem, Yalçın Küçük, Doğu Perinçek ve Selim Çürükkaya.

Salman Rüşti düşünde bir tabuya dokunmuştu. Biz ülkemizdeki gerçek tabuya saldırmıştık. Onun ardında Batının devletleri vardı. Bizim ardımızda yalnız halkımız var. Bundan sonra çifte standarttı izleyelim.

Capacapana Otelinin havuzunda yüzmenin ideolojik analizi

Kaldığımız otelin havuzu ile Atlantik Okyanusu arasında 300 metre ya var ya yok. Atlantik Okyanusu yanında havuzda yüzmek, havuz varken legende yüzmek gibi bir şeydir. Ama buna rağmen biz üç Kürt havuzda yüzüyorduk hep. Yüzerken bile ideolojik tartışıyorduk. Bir ara Hüseyin Erdem yüzmenin ideolojik analizi hakkında bir nükte yaptı. Suyun üstüne sırt üstü yattı. Kollarını hantalca arkaya doğru atarak tembelce yüzdü. "Reformistler böyle yüzerler" dedi. Sonra hızla suya dalarak kayboldu. Su altında hızla yüzdü, su üstüne çıkarak bana baktı ve güldü. Siz böyle yüzersiniz dedi. Sonra ellerini ve ayaklarını hızla suya vurarak sesler çıkardı. "Anarşistler böyle yüzerler" dedi. Bende peki ortayolcular nasıl yüzerler diye sorduğumda, "yan yan" deyince üçümüz birlikte gülmeye başladık. Havuzun çevresinde güneşlenenler anlamsız bakışlarla bizi izliyorlardı.

Rio'da dağa çıkamadık

Rio bağrını mavi okyanusa açmış, küçük-büyük koyların süslediği sayısız yeşil tepenin sardığı güzellikleri ve çirkinliklerin içiçe yaşandığı bir kent, yeşil tepelerin en yükseği üzerine bembayaz, geceleri ışıklarla aydınlatılan Rio'yu korur gibi iki kolunu yana açan koçaman bir İsa heykeli var. Heykelin bulunduğu bu dağın adı, Kokovado'dur. Teleferikle çıkılıyormuş buraya. Ve Buradan Rio bütün görkemiyle görülüyormuş. İki de bir "Hüseyin'e haydi dağa çıkalım" diyorum. Hüseyin şakayla, "Yahu dağa çıkmaktan başka bir şey düşünmüyor musun? Rio'da dağa çıkılmaz denize girilir" diyor. Ama ben hep dağı dayatıyorum.

Hüseyin sonunda razı oldu. Ama zaman bulamadık. İsa bile dağların en yücesine çıkmış oradan Rio'yu izliyor, ama Rio'da olan bitenlere müdahale edemiyor. Bir heykel gibi duruyordu. Buna rağmen benim gözüm okyanusta değil dağdaydı. Çünkü orada insan kendini daha özgür hissediyor.

Sömürge psikolojisi ve Alman kompleksi

7 aydan beri Almanya'yı dolaşıyorum. Bütün Alman'larda büyüklük kompleksini görüyorum. Yabancılara üstten bakarlar, soğukturlar, konuşmazlar yabancılarla. Bir Alman'la 10 saat, 20 saat birlikte aynı koltukta yanyana otursanız tek bir kelime olsun sizinle konuşmaz. Soru sorarsınız soğuk bir kelimeyle soğuk bir yanıt verir size ve susar. Sizi, çok aşağılık gördüğünü bakışlarından anlarsınız. Bu tespitim bütün Almanlar için geçerlidir. En demokratı bile kendisini sizden çok daha yetenekli ve zeki kabul eder.

Rio'ya gidip oradaki insanlarla tartışınca, kaynaşınca Almanların bu kompleksini daha iyi anladım. Ama Rio'lularda da bir sömürge kompleksi vardı. Onlar da kendilerini çok ezik, çok küçük görür, hemen size hizmet etmeye çalışırlar. Onların bu durmuna tanık olunca kendimi bir Alman gibi hissettim ve utandım. Rio'lular ezik, Rio'lular çökük, Rio'lular çekingen, Rio'lular devlet karşısında, yabancılar karşısında elpençe. Onlarla ilk ilişkilerimde bunu anladım. Aydınlarında, sanatçılarında bile bu psikoloji var.

Atlantik sahilinde karşılaştığım olay bunun canlı örneği. Hava almak için gecenin saat onbirinde tek başıma sahilde dolaşıyordum. Uzun boylu biri yanıma yaklaşarak Pertekizce saatin kaç olduğunu sordu. Çatpat İngilizcemle saatimin Almanya'ya göre ayarlı olduğunu söyledim. Beni geçti onun ardından daha kısa boylu biri geliyordu. Bana yanaşınca çevik bir hareketle yakama yapıştı. Elindeki kırık şarap şişesini yüzüme dayattı. "Moni moni" dedi bağırarak. Adamdaki sömürge psikolojisini bildiğimden cebimdeki kırmızı basın kartını hızla çıkararak adamın yüzüne tuttum ve buyurcu bir ses tonuyla "polis" dedim. Yakamı bıraktı elindeki şişe düştü ve hiç arkasına bakmadan "polis, polis" diye mırıldanarak arkadaşı ile birlikte bir ara sokağa doğru koşmaya başladı. Belimdeki silahı tutmuşum gibi birkaç adım kovaladım. Onlar sokakta beybolurken ben otele döndüm.

Taşlar, altından pahalı

"Bu şehrin taşı bile altın" diye bir söz var. Rio'nun taşları bile altından pahalı. İnanmazsınız belki ama, Rio'da yüzbinlerce insan taş satarak, taş satın alarak, tekrar satarak milyonlarca para kazanıyor. Rio'da taş satan o kadar çok dükkan var ki, sayısını bilmek mümkün değil. Rio'nun en zenginleri hiç kuşkusuz taş tüccarlarıdır. Taşlar yalnız kuyumcularda, mağazalarda, dükkanlarda satılmaz her sokakta yüzlerce taş satan tezgah görmek mümkün. Neler yapmamışlar ki taştan. Yüzük, kolye, papağan, aslan, balık, Amazon ormanlarında yaşayan binlerce kuş, saat, kül tablası, fincan, santraç tahtası, bilezik, gerdanlık, boncuk, tesbih, anahtarlık, piramit, gemi, uğur taşları vs.

Yer altında çıkıyormuş bu taşlar. Arapların petrolünden daha değerli ve bu taşları işleyen biçim veren çok sayıda fabrika varmış. Yemyeşil, kırmızı, sarı bilebildiğimiz tüm renklerden taş bulmak mümkün. Bizim Kürt masallarında anlatılan safir, zümrüt, yakut, inci taşları hep burada gerçek ve soğan, domates gibi satılır. Taşa para sayanlar akılsız değil, akıllı insanlardır burada.

Sormadım ama büyük bir ihtimalle buranın temel ekonomisi taşa ve turizme dayalıdır.

Rio'da milyoner olmak kolay

Rio'nun taşları ne kadar değerliyse paraları da o kadar değersizdir. Rio'ya gitmeden bu durumu bilmiyordum. Birkaç bin Alman markıyla Rio'ya indiğimde tutumlu davranmayı hesaplamıştım. Gittiğim Capacapana otelinde 300 Alman markı bozdurduğumda, adam elimize 3 milyon lira tutuşturdu, cebimdeki diğer marklarla birlikte büyük bir milyoner olduğumu anladım. Durumu Hüseyin Erdem'le konuştum, "Selimciğim" dedi. "Burada milyoner olmak çok kolay, sen milyarderlikten bahs et" dedi.

Paralarda sıfırlar o kadar çok ki, kullanmak için maharet ister. Değer sistemini kaybettiği için. Alış veriş yaptığımda, elimdeki tomarı adama uzatırken, kendisi insafına, istediği kadar alırdı. Markla karşılaştırmasını yapmak için insanın yanında hesap makinesi taşıması gerekirdi. Bir de kötü tarafı, o kadar fazla paraya yer bulmakta güçlük çektiğimden çanta taşımak zorunda kaldım.

Rio'da her şey ucuz, taşların dışında

Alman markına ve Amerika dolarına göre Brezilya parası değersiz. Ama Rio'da eşya Alman eşyasına göre çok ucuz. 1000 Alman markıyla Rio'da kolaylıkla 3 ay normal olarak yaşayabilirsiniz. Birkaç valiz dolusu eşya satın alabilirsiniz. 100 mark bozdunuz mu akşama kadar harcarsınız, bitmez. Yemekler olağanüstü ucuz. Meyveler, meyve suları neredeyse bedava. Brezilyalı ünlü yazar Antonio: Bizde şöyle bir söz vardır: Sao Paulo'da kazan, Rio'da ye, diyerek Rio'daki her şey iyi ve her şey ucuz. Ama şu taşlar var ya işte taşlar pahalı. Paradan da, altından da, giyecek, yiyecek hatta insandan da pahalı olan tek şey taştır Rio'da.

Bürokrasi

Siyabend û Xecê filminin genç yönetmeni serbest piyasa ekonomisine kafayı takmış. İki de bir kulağıma "Yahu ne olur Kürdistan kurulduğunda devlet ekonomiye karışmasın" diyor. Hüseyin Erdem yardımına koşuyor. "Bir de sanata" diye ekliyor.

Ben devletçi bir ekonomi ve sanatı kurmuşum gibi vaz geçirmek için iknaya çalışıyorlar.

Senar, Amerika'ya uçacak onun için bilet alacağız. Uçak terminali mark kabul etmiyor. Gidin bankada bozdurun diyor. Kafası bozuluyor Senar'ın "Aha gel işin içinden çık" diyor. Çaresiz, üçümüz mihmandarımızla birlikte bankaya gidiyoruz. Bankada kompüter yok, hesap makinesi yok, her şey kalem kağıtla yürüyor daha. Hız, kaplumbağa hızı gibi. Senar o kadar çok mark bozduruyor ki, memur kalemle hesaplayamıyor. Telefonla müdürünü arıyor. Adam bizi başka bir yere yolluyor. Bankada yüzlerce kişi sıraya girmiş, onlarca memur oradan oraya koşturuyor, yaklaşık üç saat içinde biz parayı bozdurabiliyoruz. Senar'ın pasaportuna bakıyorlar bir sürü işlem yapıyorlar. Benim sabırsızlıktan canım sıkılıyor. Senar fırsatı yakalamış iki de bir işte devletin ekonomiye müdahalesinin sonucunu görüyorsun. Burada onlarca memur boşu boşuna çabalıyor. İş de yapamıyor. Böyle olunca turist de gelmiyor. Kim para bozmak için üç saat bekleyebilir? Bankayı ben kursam kurarım, iki kompüter bütün bu memurların bir gün yaptığı işi yarım saatte yapar. Ama devlet müsaade etmez ki. Almanlar her adım başına kurmuşlar bir makine, veriyorsun kredi kartını kaç lira istiyorsan basıyorsun makinenin tuşlarına, sana hemen eksiksiz veriyor. Devlet ekonomiye karıştı mı her şey böyle kaplumbağa hızıyla yürür, dünya ilerler ve Sovyetler gibi tepe takla her şey yıkılır. Kürdistan'da şimdi her şeyi iyi yürüyor. Ama ekonomi devletin tekeline geçti mi, sonun başlangıcı olur. Ne olur öyle olmasın, "Hüseyin yine, sanatı unutmayın" diyor. Peki Senar serbest piyasa ekonomisinde sen gök delenler diyeceksin, başkası gece kondu bulamaz o zaman ne olacak? "E kardeşim bazıları beceriksizdir diye becerebilenlerin iş yapmasını engellersek sonu bellidir. Yıkım!" İkisinin ortasını bulalım diyorum. Senar serbest ekonomide diretiyor, Hüseyin bürokrasinin gereksizliğini anlatıyor. Takılıyorum Hüseyine, "Hüseyinciğim bürokrasi olmazsa, insanı devlet kapısında saatlerce bekletmezse, kapıdan kapıya, memurdan memura göndermezse, bugün git yarın gel demezse, bir sürü yere imza attırmazsa, devletin devletliği nerede kalır? Onun otoritesini, gücünü, korkusunu insanlar nasıl duyar? Peki Senar o da bunun için gerklidir" diyorum.

Ve akşam birer saat arayla Brezilya'nın semalarından uçuyoruz. Okyanus karanlık, şehirler yıldız kümeleri gibi, yüreğimiz Brezilya'da biz Avrupa ve Amerika'ya gidiyoruz.

BERXWEDAN'DAN

Seçimler ve engelleme çabaları

Baştarafı 1. sayfada

seçim yapılmasına engel olunurdu. Alman hükümetinin Kürdistan Ulusal Meclis'i seçimlerini engelleme çabası hukuki bir tavır değil politik bir tavırdır. Ve onu politik tavır takınmaya iten Türkiye ile olan çıkar ilişkileri, Türk gazetecilerinin konsoloslukların çabalarının sonucudur.

İlk tur seçimlerin yapıldığı aşamada, Kürdistan Aydınlar Birliği bürosuna bir faks çeken Alman İçişleri Bakanı, Aydınlar Birliği bürosunun seçim bürosu olarak kullanılmayacağını, kullanıldığı takdirde Dernekler Kanunun 14 Maddesi'nden birlik hakkında işlem yapılacağını bildirmişti.

Gönderilen metnin içeriğinden de anlaşılıyordu ki Türk basını seçimle ilgili gelişmeleri izleyerek seçim bürosunun telefon ve faks numaralarını alarak TC'nin bir kanalı aracılığıyla Alman İçişleri Bakanlığına başvurmuş. Ve Alman Eyalet İçişleri Bakanlıkları çok çelişik, birbirini tutmayan tavırlar ve açıklamalarla seçimi sabote etmeye çalışmışlardı. Türk basını, Türk konsolosu ve Türk MİT'yle bağlantı halinde yayın yapan Köln Radyosu "Seçimin yapıldığı derneklerin, kapatılacağını, delegelerin tutuklanacağını, oy kullanan ilticacılar hakkında kanuni işlemlerin yapılacağını" bildirdi. Bu yayının amacı psikolojik bir baskıyla halkın sandık başına gitmesini engellemek, adayların gözünü korkutmaktı.

Seçimin ikinci aşamasında Alman polisi devreye girmiş durumdadır. Ulusal Meclis seçimlerinin ilk aşamasında aday olarak seçilen delegelere resmi birer yazı gönderen polis, delegeleri resmen tehdit ediyor. Bu politik şantajlara Kürt halkının ve meclis delegelerinin boyun eğmeyeceğini herkesin bilmesi gerekiyor. Polis bildiriminde seçimler "Seçimler dış itibarımızı zedeliyor" ibaresi yeralmaktadır. Polis burada kendini ele veriyor. "Dış itibarının zedelenmesi" ne anlama geliyor? TC bizim dostumuz, ona silah veriyoruz. Bizim silahlarımızla Kürt halkının mücadelesi bastırılıyor. Kürdistan'ın sömürge kalmasında bizim çıkarlarımız var. Bizim ülkemizde seçim yaparsanız, biz buna müsaade edersek Türkiye karşısında itibarımız zedelenir. Yapmayın para cezasına çarpılırsınız, hapse atılırsınız diyor.

Kürt halkı bu iğrenç politikaların iç yüzünü çoktan biliyor. Artık hapse atılmaktan, cezaya çarpıtılmaktan korkmuyor. Alman yasalarına uygun olarak doğal hakkı olan seçimlerini yapıyor. Bu seçim vesilesi ile bir daha TC ve Alman hükümetinin çıkarcı işbirliğini somut olarak görüyor. Ve bu tavrı kınıyor.

Kürtlerin meclis oluşturma adımlarını artık hiçbir güç durduramaz. Dört parça Kürdistan'da Kürt halkı seçimleri bitirmek üzere. Parçalanmış bir ulus, ilk olarak tek bir meclis tarafından yönetilmek için tarih sahnesine çıkıyor. İğrenç çıkarlar bir ulusun böyle görkemli tarih sahnesine girişini engelleyebilir mi?

TC ipin ucunu çoktan kaçırdı. Güney'e yaptığı harekatla bir sonuç elde edemedi, yenmedi, yenildi. İşbirlikçileri istediği kadar kullanamadı "4500 gerilla öldürdüm", "Bellerini kırdım", "Talabani ve Barzani'ye teslim oldular", "Silahlarını bıraktılar" yalanlarının tümü ayyuka çıktı. Kullanmak istediği silah elinden alındı.

Son bir aydır bir iç harekattan söz ediyor. Oysa iç harekatı yedi yıldan beri yapıyor. Köyleri, kasabaları bombalıyor. İnsanları kitle halinde sürüyor, öldürüyor, tutukluyor. Bundan sonra daha fazla öldürmeyi, tutuklamayı, sürmeyi planlıyor. Sonuç: Karşısında daha güçlü bir gerilla, daha güçlü bir halk hareketi buluyor.

TC artık Güney'de Orta-Kuzey-Batı'nın kırsal alanında denetimini kaybetmiştir. Çılgınlaşması, saldırganlaşması, insanlıktan çıkması bundandır. Yıkılan bütün diktatörlüklerin, rejimlerin, imparatorlukların son dönemleri böyledir. TC sonunu yaşıyor Kürdistan'da.

Şehirlerde de egemenliği eriyor. Kontra saldırıları, hizbullah maskeleri kurtarmıyor onu. İğrenç yüzü kitleler tarafından anlaşıldı. Şehirler artık onun için ölüm tuzakları, Antalya, Diyarbakır'da, Bingöl'de katil güçleri imha oluyor.

Şehir gerillacılığının önemi giderek belirginlik kazanıyor. Avrupa'daki Kürt yurtseverler dünyayı ayağa kaldıracak barışçıl eylemlere hazırlanıyor. Önümüzdeki ayda yüzlerce yurtseverin başlatacağı açlık grevlerinin hazırlıkları yapılıyor. Ulusal Meclis'in kurulmasıyla birlikte Kürt halkı dağlarda, şehirlerde, Güney'de, Kuzey'de, Doğu'da, Türkiye'de, Avrupa'da diplomatik alanda büyük bir ayağa kalkışa hazırlanıyor.

Berxwedan Gazetesi olarak zaferle noktalayacağımız bir yıldan zaferlerle dolup, taşacak yeni bir yıla girerken. Tüm yurtseverlere ve dostlara yeni yılda başarılar, mutluluklar ve esenlikler diliyoruz.

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

'93 çok görkemli geçecektir

Baştarafı 1. sayfada

savaş örgütlenmesi durumunu yaşadığını açıkça ortaya koymaktadır. Tabii ki bizim devrimci savaşımımız karşısında bir karşı devrim savaşımıdır. Mevcut gelişen durum çok ağırlaşan bir ekonomik, sosyal-siyasal buhrandır Türkiye cephesinde. Ve tırmandırılmak istenilen karşı-devrimci özel savaş ve bunun topyekün bir savaşa dönüştürülmesidir. Ki özel savaşın topyekün bir savaşa dönüştürülmesi kitlelerin de şovenizm dalgası yükseltilerek alet edilmesi anlamına geliyor. Kürdistan'da da serihildanla birlikte gerilla özellikle son saldırılardan da güçlenerek çıkması, imha olmak şurda kalsın dahada gücünü pekiştirerek çıkabilmesi devrimci savaşımızın hızının bile kesilemeyeceğinin açık örneğidir. Yaşanılan mevcut durum, ana hatlarıyla böyledir. Partinin bu anlamda 14. yılı, Kürdistan tarihi açısından altın değerindedir. Dikkat edilirse bu anlatımdan çıkan sonuç yeterince bir aydınlanma çağı ve bu başarılar çok kısa bir sürede yaşanmıştır. Yine bir devrimci ve siyasal partileşme süreci, çok kısa ama çok devrimci bir tarzda yaşanmıştır. Yine çok önemli bir silahlı mücadele deneyimi ki üst düzeyde dokuz yıldır sürdürmekte, daha öncesini hesaba katmazsak, giderek güçlenen bir biçimde kendini kanıtlamakla kalmamıştır, bütün bunların içiçeliği, tüm ulusu hem de nasıl bir ulus, kendi kendini ağzına almaktan çekinen, hatta "ben bir ulus olmaktan çıkmışım" dedirtecek objektif bir gerçekliği yaşaması, ortamında ortaya çıktığı ve şimdi dünyanın en savaşkan ulusu haline, halkı haline gelmesi, tüm baskılara, katliam tehditlerine ve uygulamalarına karşın halkın çığ gibi kendi savaşımına koşması. Eskiden bir tavuğunu bile feda etmeyen bir Kürt ailesi, oğul ve kızlarını bilinçli olarak savaşa sürmesi, eşine ender rastlanan tarihi gelişmelerdir. Dolayısıyla umut kesilen Kürt ulusu sadece uluslaşmakla kalmıyor, en devrimci ulusal kurtuluş savaşı temelinde uluslaşıyor ki, bu çok önemli bir gelişmedir. Uluslar normal koşullar altında ekonomik, işte pazar birliği, kültür birliğidir hatta yüz yıllar bir siyasi mücadele birliğidir -bunun sonucunda, hatta devletler kurulur, devletler vasıtasıyla gelişirken bizim bütün bunların devrimci ulusal kurtuluş süreci içinde, yani bu savaşımda gerçekleştirmemiz, yürütülen devrimin ne kadar anlamlı olduğunu, uluslaşma açısından çok açıkça ortaya koyuyor.

Ve bir de feodal işbirlikçilere, aşiretsel çitlere karşı da geliştirildiği gözönüne getirilirse, toplumsal özgürlük yönünün ne kadar güçlü olduğu ortaya çıkar. Hele hele yarı yarıya nerdeyse kadının bu özgürlük savaşımına katılması Ortadoğu toplumlarında bile görülmeyen bir özgürleştirme adımıdır. Yine yoksul köylülüğün bu işin temel gücü halinde kendini savaşa katması. Gençliğin yine bütün yönleriyle kendini katması, nüfusun en yaşamsal, dinamik kesiminin özgürlüğe en çok ihtiyaç duyan kesimin devrimin içine akması savaşımızın düzeyini gösteriyor. Yani toplumsal özgürlük yönünü de gerçekten Ortadoğu'da hiçbir ulusa mal olmayacak bir biçimde daha şimdiden öne çıkmış başarıyı başarmış bulunmaktadır. Buna bir de öncünün kendi içinde gerçekleştirdiği sosyalistleşmeyi eklemek gerekir. PKK bilindiği üzere reel sosyalizmin olumsuzluklarına karşı şiddetli bir mücadele ortamında şekillendi. Kesinlikle reel sosyalizmden etkilenme şurda olsun, onun olumsuzluklarıyla -özellikle bürokratik hastalıklarıyla- savaşarak bilimsel sosyalizme en uygun yaratıcı yaklaşımı gösterebilen bir örgüttür. Dünya çapında reel sosyalizm çözülürken, PKK'deki sosyalist öncülüğün yükselişi vardır. Büyük başarı sağlanması vardır ve bu da evrensel anlamlıdır. Dolayısıyla sosyalizme çok hızlı bir katkıdan bahsetmek gerekiyor. Sadece ulusal kurtuluş, toplumsal özgürlük yönünde bir gelişme değil sosyalizminde zafer kazanması, bu savaşta söz konusudur. Dolayısıyla ulusal sınırların ötesinde, evrensel yanı ağır basan bir partileşme ve onun öncülüğünde gerçekleşen bir devrimci hareket söz konusu olmaktadır. Ortadoğu da bile PKK'nin daha şimdiden hatırı sayılır bir etki ve güven duyulan bir güç olarak kabul görmesi, ileride etkisinin nasıl uluslararası alana yansıyışının da bir göstergesidir. Kürdistan tarihinde bu ilk defa gerçekleşen bir dönemdir. Daha düne kadar Kürdistan'ın tecrit çemberi altında tutulduğunu gözönüne getirirsek hem bölgede açılım kanallarını yakalayabilmesi, hem uluslararası alana taşırılması gerçekten tarihi bir gelişmenin düzeyini göstermektedir. Bu muazzam çabalar hakkında ilerde şüphesiz çok daha kapsamlı değerlendirmeler yapılabilinir. Bu ana hatlarıyla böyle değerlendirebilirim. Tabii bütün, bunlar belirtilen işler içinde PKK'nin yarattığı militan tip, yine PKK önderlik olayı vardır. Teorik olarak, kurumsal olarak önderlik nedir? Başlı başına incelenmesi gereken konulardır. Sadece Kürdistan için değil, bütün ilerici kamuoyu açısından derslerin çıkarılması gereken bir deneyimdir.

Hemen şunu çok açıkça vurgulayım ki '92 yılı bizimle parti tarihimizin bütün yıllarından daha fazlasını, hatta diğer yıllara nazaran kazanımlar ikiye, üçe katlayan bir yıl olduğunu belirteyim. Rakamlar vardır. Serihildan gücü üçe katlanmıştır. Gerilla gücü üçe katlanmıştır. Rakamları rahatlıkla verebilirim. Yalnız güç itibariyle değil, alan genişliği itibariyle de bu böyle olmuştur. Bir Serhat'tan Dersim'den tutalım, Toroslar'a kadar. Botan'dan tutalım, hatta Süleymaniye'ye kadar tutulan mevziler vardır. Bu mevzilerdeki sayısal rakamlar vardır. Bilemiyorum, bunu hangi gerekçeyle basın yazıyor. O zaman PKK'deki gelişmeyi bilmiyorlar. Gerçekten bu konuda gerçeklerin doğru yansıtılmadığını biliyorum. Mümkündür bazı basınyayın organları ya kasıtlı olarak yaparlar ya da bilgisizlikten yaparlar. Benim elimdeki mevcut bilgilere göre, en güçlü gelişmeyi biz '92'de yaşadık. Sadece '92'yi kazanmakla yetinmedik, kazanmanın da çok ötesinde niteliksel sıçramalardan bahsedilebiliriz bu yıl için. Serihildanlar bütün ulus çapında Güneyi de bağrına bastı. Şu anda Güney halkını da devrimin etkisi altına almıştır. Reformizmin, işbirlikçiliğin etkisinden kurtarmıştır. TC'nin bundan beklentileri şurda kalsın tam tersine yol açmıştır. Hatta diyebiliriz ki, Güney ve Kuzey'in birliğinin sağlanmasına götürdü. Bunu yukarda da belirttiğimiz gibi, Serhat'tan tut Süleymaniye'ye kadar yine metropol kentlerindeki büyük uyanışları sanıyorum çok yakından izliyorsunuz. Avrupa'da da muazzam bir gelişmeyi bizzat yaşıyorsunuz, 60 bin kişilik toplantılar yapılıyor. 100.000'e yakın kitle seçime gidiyor. Bunlar kendi başına bir ulusal kurtuluşa temel teşkil edecek gelişmelerdir. Ve bunların hepsi '92'de gerçekleşti.

Gerilla gücümüz bütün bölgelerde muazzam gelişmeler kaydetmiştir. Hemen söyleyeyim geçen yıl bir Botan'ı gözönüne getirelim, güç eğer binse bugün üçbin. Dersim'de yüzse bugün beş yüze tırmanmış. Ve istisnasız bütün bölgeler için bu böyledir. Serihildanları her gün izliyorsunuz, görüyorsunuz. Dolayısıyla '92 yılı için ben sadece kazanmakla, kazandık demekle yetinmiyorum. Kürdistan tarihinin, özgürlük savaşımının en kapsamlı yılıdır. En zirvede gerçekleşen yılıdır. Toplumsal özgürlükte patlama, ulusal kurtuluşta patlama, hiçbir yılla kıyaslanmayacak bir biçimde hızlı, köklü gelişmeler bu yılda gerçekleştirilmiştir. Buna dayanarak '93'ün çok görkemli gelişeceğini ben şimdiden belirtebilirim.

Tanıkların anlatımı ve genelkurmay...

Baştarafı 14. sayfada

araçlarının diğer silah sistemlerine göre daha avantajlı olduğu yerlerde kimyasal silahlar önemli avantaj sağlar. Dumanlar (Sis bombaları), Alev Makineleri (Yangın bombaları) ve M202, zehirli gazlar (Bitki öldürücü gazlar)" (Kontr-gerilla Operasyonları say. 231)

"Karşı gerilla kuvvetlerinin silahlarının karşı gerila savaşının gerekli ihtiyaçlarına uygun olması çok önemlidir. Bu silahlar genellikle şunlardır: Otomatik Tabancalar, Taarruz, Savunma, Sis, Yangın Bombaları, Çeşitli Kesici ve Dürtücü Silahlar, Hafif Otomatik Tüfekler, Her Tip Makineli Tabancalar, Hafif ve Ağır Makineli Tüfekler, 60 mm ve lüzumu halinde 81 mm'lik Havanlar, 57-75 mm'lik Geri Tepmesiz Toplar, Çeşitli Çapta Roketatar, Alev Makineleri" (İçgüvenlik Harekat Konsepti, say: 58)

"Kadınların aranması: Arama yapılması muhtemel bölgelerdeki gerilla gücü, kadınlardan azami ölçüde yararlanmaya çalışır. O yüzden, kontrgerilla güçleri de kadınların aranmasına azami dikkat gösterirler. Kadın arama elemanı yoksa, kadın kuşkulunun aranma işlemi bir doktor veya sağlıkçı tarafından gerçekleştirilir. Kadınların aranması oldukça hassas bir konudur. O yüzden aramanın bir erkek eleman tarafından gerçekleştirilmek zorunda kalındığı durumlarda kuşkuluya en küçük bir cinsel tacizde bulunulmamasına büyük dikkat gösterilir." (Kontr-gerilla Operasyonları, say: 244)

"Kadınların aranması: Kadınlar ayrı bir yerde kadın arayıcılar tarafından aranmalıdır. Ve yine kadınlar, erkek şüpheli şahıslarla bir arada bulundurulmamalıdır." (İçgüvenlik Harekat Konsepti, say: 106)

SÜRECEK

Bir Beldemiz: Malatya...

Baştarafı 9. sayfada

karşı direndiler, topraklarını kurtardılar. Ve TC sınırları içine dahil ettiler. Devlet onlardan asker aldı, vergi aldı, mercimek, buğday aldı, kömür madenlerini işletip bütçesine katkı yaptı. Nasıl olsa vatan bir bütündü. Devlet düzenlemeleri yapar. Mardin içinde bir şeyler düşünüp bölgeyi kalkındırırdı. 70 yıl hep böyle geçti, ama bir şey yapmadı. Cizreliler bir gün bir şeyler isteyince o da "Birlik ve beraberlik" adına köylülere insan pisliği yedirdi. Bu, dünyada hiçbir halka reva görülmemiş bir olaydı. Dili, mezhebi, milliyeti, düşüncesi ne olursa olsun; kendisine insanım diyebilen bir kimsenin kabul edeceği bir hakaret değildi. Ama TC paşaları yaptı ve yapıyor.

Doğanşehir'de de silahsız insanları yakalayıp kurşuna diziyor. İlçe mezarlığında açtıkları çukurlara şehitleri ikiye katlayıp yüzüstü gömüyor. Kendisine müslümanım diyenler cenazeleri böyle mi gömer? Eğer cenaze Allah'ın kulu ise... neden TC bu kadar azgınlaşıp, insanlıktan çıkıyor? Malatya'yı da artık gözden çıkarmış ve Kürdistan'a katmıştır. O bölge üzerindeki hayalleri yıkılmıştır da ondan böyle yapıyor.

Halk, çocuklarının böyle gömülmesini kabul etmedi. Onları mezardan çıkardı, köylerine götürüp yeniden gömdü. Zılgıtla değildi ama biraz acı, keder, öfke ve büyük bir nefretle. Yüksek sesle de olmasa halkımızın omuzları üzerinde taşınan şehitler için intikam yemini içildi. Dört yıl önceki Botan, Xarzanlılar gibi...

Bir ana "Kızım şehit oldu. İki kızım daha var, onlar da ülkesine feda olsun" dedi. Büyük değer biçilecek bir çift söz ve saygı duyulacak bir ana.

Onlar ülkelerinin özgürlüğü için savaşan fedailerdi. Kürdistan'ın baharında tohumlarını o çıplak dağlara serpen birer Newroz gülleriydi. Yeniden yeşerecekler. Halkımızın yolunu aydınlatan birer meşaleydiler. Dünya var oldukça unutulmayacak ve saygıyla anılacaklardı... Birer Kawa gibi.

Malatya'nın özgürlük yürüyüşüne adımların atışı, Kürdistan halkına kutlu olsun.

Korkunun olduğu yerde aşk yoktur

Nuray Bayındır

Olayların kayıtsız izleyicisi olmakla, olaylardan kendisine ve başkalarına yarar sağlayacak uzun verimli eylemlere girişmek arasında büyük fark vardır. Biri durağanlığı, ruhsuzluğu ve olayların sebepleriyle olan sessiz uzlaşmayı yani korkuyu, diğeriyse gelişmeyi, yeniliği, ataklığı, insanlığın mutluluğu uğruna sarfedilen yaratıcı enerjiyi anlatıyor yukarıdaki sözler, gerçekten de birbirleri arasında dağlar kadar fark vardır.

Eski dünyaya ek olarak yeni dünya düzensizliğinin; kadın, erkek ve küçücük vücutlarıyla çocuk insan kimliklerine saldırısı öylesine tahammül edilemez boyutlara vardı ki, bu insanlıkdışı gelişmelere karşı sesini yükseltmeyen kim olursa olsun insanlığın lanetini üzerinde taşıyacaktır.

Toplumsaldan güç almayan hiçbir bireysel çıkışın anlamı yoktur. Burnumuzun dibindeki içimizdeki, bizim olan Kürdistan gerçeği bunu bize en az sekiz yıldır her saat, her dakika ispatlamadı mı? Özgürlüğün o iliklere işleyen sevincini, gücünü bugün dünyanın hangi yerinde hangi insan acılarının büyüttüğü o küçücük yüreklerdeki gibi duyumsayabilir? "Toprağın yeniden ikinci bir kez derinlemesine sürülmesinde" ulusal önderliğin ve mücadelenin rolü inkar edilebilir mi? Ölülerinin ardından ağıt yakmayıp özgürlük türküsü söyleyen bir halkı hangi güç dize getirebilir. Bu destansı direnişe kayıtsızlık insanlığın düşmanlarıyla sessiz birlik değil de nedir?

Bugün ne düzeyde olursa olsun mücadele içinde yer alan Kürt kadını özgürdür. Çocukluğunu yarına taşıyan Kürt çocuğu özgürdür. Özgürlüğünü eşit paylaşan Kürt erkeği özgürdür. Kürdistan'da yaşanan ve her geçen gün daha zenginleşip güzelleşeceği umudunu veren insanlığın yeniden kurtuluşu, savaşımı Kürdistan sınırlarını aşan boyutlardadır. Bu bölge halklarının ve tüm insanlığın yeniden özgürlük savaşıdır. Kuzey Kürdistan'daki savaşa kadınların ve genç kızların kitlesel katılımı bunun bir göstergesidir. Kadın gerillaların erkek alanı olduğu kabul edilen orduılaşma içinde yer alışlarını öyle basit ve yüzeysel eşitlik anlayışıyla ele almamak gerekir. Savaşların her türüne karşıyım diyerek haklı savaşlarla haksız savaşları aynı kefeye koyan dolayısıyla Godo'yu bekleyen sahte özgürlükçülerin de mantığı budur. Orduya savaş gücü olduğu için karşı olmak tek başına ikna edici değildir. Ordunun işlevine bakmak gerekir. Ezilen sömürülen bir halkın özgürlüğü için zorunlu olarak ve halkın desteğiyle kurulmuş bir savaş gücünde kadınların da olması doğanın diyalektiğine ters bir olay değildir. Topyekün çekilen acılara topluca karşı çıkışın bir göstergesi olarak görülebilir. Bizleri savaşımın ve savaşın biçimi değil de özü ilgilendiriyorsa bu konuda kadın politikasını oluşturanların egemenlik iktidar ilişkisini iyi incelemesi gerekir.

Bir halkın özgürlük savaşına savaş oluyor insanlar ölüyor gerekçesiyle kayıtsız kalmak savaşa neden olan emperyalist sömürgeci güçlere paye vermek değil midir. Bu haksız savaşların sürmesini onaylamak değil midir? Unutmamak gerekir ki, haklı savaşlar baskıya, zülme, yoksulluğa neden olan sömürüye, ırkçılığa karşı verilmektedir ve insanlar özgür, mutlu olsun diyedir. Böylesi apaçık ayrımı yapamayacak derecede körleşmiş beyinlerin hangi barış ve kadın özgürlüğü taleplerı ayakları yere basan taleplerdir. Bunları kim ciddiye alır?

Kuzey Kürdistan'daki savaş aşkın savaşıdır. Ve burada korkuya yer yoktur. Küçük aşkları, gerçek aşkları yaşatacak onların oluşumu önündeki tüm gerici bağları yıkıp temizleyecek olan bir büyük aşkın savaşıdır. Kadına insan olarak saygı burada vardır. Özgürlüğün olmadığı yerde mutluluk yoktur. Özgürlük aşk ve savaş, insanlığın sınıfsal ve cinsel olarak birbirinin karşısına konuluşundan beri içiçe yaşayan kavramlardır. Biri olmadan diğerini yakalamak mümkün değildir. Ve bugün bu üç kavram insanlık tarihi açısından her zamankinden daha fazla ete kemiğe bürünmüş haliyle karşımızdadır.

Haklı savaşlar, gerçek aşk ve gerçek özgürlüğü belleklerden silme çabalarına karşıdır. İnsanlık yanılsamalı "özgürlük" anlayışlarına karşı direncinin en son noktasında bulunuyor. Bu bilinç yittimi, algılama bozukluğu, savaşların özünü oluşturan nedenleri tahlil yeteneğinde de bulunkluk yaratıyor.

Somutta yaşananlardan soyutu üretememe yeteneği, felsefi boyutta bunun böyle olamayışı ister kadın ister genel boyutundaki özgürlük anlayışlarında düşünsel ve davranış çarpıklıklarına yol açıyor. Kendisini en iyi sosyalist en iyi kadın özgürlüğü savunucusu bilenlerin bile yürütülen savaşın karakterini anlamada zorlanmaları bundandır.

İnsani boyutlarıyla düşünüldüğünde hiçbir savaş özlenir değildir. Hiç kimse ben ille de savaşmak istiyorum diye ortaya çıkmaz. Onu savaşmaya zorlayan öylesine güçlü nedenler vardır ki savaşın içindedir. Kadını sadece doğurgan ve insancıl kimliğine sıkıştırdığımızda haklı haksız ayrımı yapmadan tüm savaşlara karşı olmasını istemek kendi içinde mantıki olurdu. Ancak burada devrimci-aydın kimliğini terk etmek gerekir.

Ordu savaş gücüdür ve erkek alanıdır diyerek emperyalist sömürgeci yapıların militarist güçleriyle, bunlara karşı ordulaşan güçleri aynı kefeye koyan anlayış tarafsız değildir. Bunlara dikkat etmek gerekir. Kadın özgürlüğü, politikaları da tam da bu noktada tarafsız olamazlar.

Dünya emperyalist tekelleri olanca gücüyle insanlığın üstüne çökmüşken, insana özgü tüm maddi manevi insanca değerleri talanla meşgulken ve genelde tüm insanlığa özelde Kürdistan ve Türkiye üzerine korkunç derecede kirli bir savaş sürerken kadını bu savaşın seyircisi kılan anlayışlar tarafldır.

Kürdistan kadını sadece yaşama sahip çıktığı için değil onu en iyi şekilde yeniden üretmek için de savaşın içindedir. Sosyal, siyasi ve yeni insan kimliğiyle savaşın içindedir. Bu savaş sadece onun olmaktan çıkmış tüm bölge ve dünya kadınlarının savaşı olmuştur. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan kadını, bin yılların olanca yükünü acısını kinini kusuyor. Ve tüm dünya kadınlarına gerçek aşkın ancak tüketilmek istenen insan kimliklerinin yeniden yaratılmasıyla mümkün olduğunu anlatmak istiyor.

Toprak Kanla sulanır...

Baştarafı 24. sayfada

dürüyor ve ona bir şeyler öğretmeye çalışıyordu. Seri adımlarla bir kişinin kendilerine doğru geldiğini gördüler. Mustafa konuşmasını keserek:

"Bu gelen kim?" diye sordu kadının kocasına;

"Kardeşim herhalde" dedi.

Savaşçılar bir tehlike sezinlemişlerdi. Ancak bir anlam veremiyorlardı.

"Eğer bir ihbar söz konusu ise, neden kadının kayınbiraderi yanımıza gelsin?" sorusu savaşçıların kafasını kurcalıyordu.

Kadın, eve kavuşur kavuşmaz, kayınbiraderine şu açıklamayı yapmıştı:

"Bizim bahçede APO'cular abini rehin aldılar. Ben ellerinden zor bela kurtuldum. Herhalde kadın olduğum için beni serbest bıraktılar. Hemen bir çaresine bak yoksa abini öldürecekler. Çabuk muhtara ve korucular haber ver"

Kayınbiraderi, hemen muhtara gider. APO'cuların bahçede abisini rehin aldığını söyleyip, abisini nasıl kurtaracaklarını sorar.

Muhtar:

"Sen hemen bahçeye git, onları oyalamaya bak. Ben icabına bakarım" der.

Muhtar, telsiziyle "merkez merkez" diyerek aramaya başlar. Karşısına Alay Komutanı Albay çıkar.

Muhtar:

"Komutanım, bizim köyün alt tarafındaki bahçede beş APO'cu gizlenmiş, bahçe sahibini rehin almışlar. Malumatınızdır" diye bildirir.

Albay:

"Evladım, korucularını ve köy halkını topla. Uzaktan uzağa izleyin. Sakın dikkat çekecek bir şey yapmayın. Kulağını telsizden ayırma. Benim emirlerime göre hareket edeceksiniz."

Kayınbirader bahçenin içine girmişti. Telaşla savaşçılara yaklaşarak heyecanla anlatmaya başladı;

"Muhtar sizi devlete ihbar etti. Size haber vermek için geldim. Abimi bırakın yerine beni götürün" dedi.

Savaşçıların yapacakları birşey kalmamıştı. Düşmanla çatışmaya girmekten başka. Kadını salıvermektiklarını anladılar, ama iş işten geçmişti. İstemedikleri yerde ve zamanda düşmanla çatışma kaçınılmaz olmuştu. Durumun yüzde yüz aleyhte olduğunu biliyorlardı. Önlerinde tek bir yol vardı. Partinin direnişçi çizgisini yaşatmak. Başka yol ve yöntem partiye ve halka ihanet olacaktı.

Mustafa:

"Dağa giden en kısa yolu bize tarif edin. İkinizi de bırakacağız" dedi.

Savaşçılar, sırt çantalarını sırtlamış, mermilerini namluya sürmüş, hazır bir vaziyette bekleyip, komutanın ağzından çıkacak olan sözcükleri sabırla bekliyorlardı. Henüz görünürlerde kimse yoktu. Halil Rahman, bir an için Mayıs ayı şehitlerini bir bir aklından geçirdi. Haki'lerin, Halil'lerin, Ferhat'ların şahadete ulaşmalarını düşünüyordu.

Mustafa:

"Arkadaşlar, yürüyüş düzeninde hareket edeceğiz. Her arkadaşın arasında mesafe otuz metreden aşağıya olmasın. Mümkün olduğu kadarıyla en hızlı bir tarzda dağa kavuşmaya çalışacağız. Bu ovada, düşman, bizi zorlamasa çatışmaya girmeyeceğiz. Ben ateş etmeyene kadar kimse ateş etmesin. Çatışma esnasında her arkadaş iyi nişan alıp, isabetli vuruşlar yapmalı. Mermiler ölçülü kullanılsın. Her ne kadar yer ve zaman aleyhimize ise de, bizim isabetli atışlarımız düşmanın sayısal ve teknik üstünlüğünü boşa çıkarabilir. Olumsuz koşulları kendi lehimize çevirebiliriz." dedi.

Savaşçılar, en kestirme yerden dağa doğru harekete geçtiler. Otuz metre aralıklarla son derece dikkatli, soğukkanlı, ne fazla hızlı, ne de yavaş bir tarzda hareket ediyor, gözler ok gibi düşmanın üstünde, kulaklar ise komutalarındaydı.

Düşman, çok geniş bir çember oluşturmuştu. Savaşçıların etrafını oluşturan çember "U" harfini andırıyordu. "U" harfinin açık kısmı dağa bakıyordu. Savaşçıların hareket ettiği yönde düşman güçleri görülmüyordu. En arkada yürüyen Ömer; başını çevirip geriye baktı. Sivillerden oluşan saf tutmuş bir insan kalabalığı ön sırada, arkalarında ise düşman güçleri yavaş yavaş ilerliyordu. Ömer, hemen önünde yürüyen Halef'e seslenerek;

"Halef, düşman sivilleri kendine siper etmiş, arkamızdan geliyorlar. Mustafa'ya haber ver" diye seslendi.

Düşman, şehir merkezindeki tüm gücünü harekete geçirmişti. Yaklaşık beş bin kişilik bir askeri güçle gerillaların etrafını sarmıştı.

Bir müddet sonra Şıxlar ve Karaağaç köylerini birbirine bağlayan dağa yaklaşmışlardı. Dağla ovanın bütünleştiği yerde Karaağaç'a giden araba yolu vardı. Yolun alt tarafında ufak bir tepe sırtıyordu. Savaşçılar, bu tepeyi bir aşabilseler kayalık ve engebeli dağa kavuşacaklardı. Düşman, çemberi daraltmıştı. Sadece tepe tarafında düşman görünmüyordu...

Mustafa bir ara durdu. Keskin bakışlarını düşmanın üzerinde gezdirdi ve arkadaşlarına komut verdi;

"Kamil, Ömer, Halef üçünüz hızla bu tepeyi aşın, kayalık alana girer girmez mevzilenin. Benle Halil Rahman, düşmanı oyalamaya çalışacağız..." dedi.

Mustafa'nın bu talimatı üzerine grup ikiye ayrıldı. Mustafa ile Halil Rahman bulundukları yerde buğday tarlalarının içinde mevzilendiler. Diğer üç savaşçı da tepeyi aşmak üzere ileriye atıldılar.

Kamil, Ömer ve Halef tepenin yamacında bir kavis çizer gibi ilerliyorlardı. Tepeyi tam da aşacakları sırada makinalı tüfeklerin tarama sesi geldi. Düşman tepenin arkasına pusu kurmuştu.

Mustafa ve H. Rahman, düşmanın bu tepe tarafını niçin boş bıraktığını anladılar.

Düşman, bunca teknik ve sayısal üstünlüğüne rağmen, dümdüz ovada açıkça savaşçıların üstüne gitme cesaretini bulamamıştı. Yine kalleşlik yapmıştı. Yine karakterine uygun davranmıştı.

Tepenin üstünde üç savaşçı yerde yatıyordu. Toprak yine Mayıs ayında kana susamıştı. Şehitlerin kanıyla yıkanmak istiyordu. Kanla temizlenip, yepyeni bir toplum ve dünya yaratmak istiyordu.

Düşmanın mermileri zehir gibi kusuyordu, doğa güzelliklerinin üstüne. Helikopterler roketlerini aralıksız ateşliyor, otomatiklerin sesi birbirine karışıyordu. Panzerler son sürat yaklaşıyordu Mustafa ve Rahman'ın mevzilerine.

Tarih boyunca işgalciler tarafından kirletilen topraklarda başak veren buğdaylar, savaşçıların nişan almasını engelliyordu sanki. Mustafa buğdayların içinde sık sık mevzi değiştirip durmadan ateş ediyordu. H. Rahman panzere nişan alıp roketini ateşledi. Panzerin hızlı hareket etmesi H. Rahman'ın saldırısını boşa çıkarmıştı. Panzerin üstünden uçup dağa çarpan roket mermisi kayalıklarda alevler saçıyor ve çevredeki sessizlikte yankılanıyordu.

13 Mayıs 1987 günü iki buçuk saat bu düz ovada eşit olmayan koşullarda düşmanla dişe diş çatıştılar. Mustafa ÖMÜRCAN, Halil Rahman KORKMAZ, KAMİL, ÖMER ve HALEF partinin direnişçi ruhunu yaşatarak şehitler kervanına katıldılar.

"Dikkatli ve duyarlı bir kadro gözüpektir, oyuna gelmez, düşmanın oyunlarını bozar. Ama dikkatsiz ve duyarsız biri sık sık düşmanın oyununa gelmekten kendisini kurtaramaz. Devrimci kadro sürekli uyanık olmalı, her zaman düşmanın ve işbirlikçilerinin oyununu bozabilmelidir. Unutulmamalıdır ki, onların geliştireceği oyunlara karşı dikkatli ve duyarlı olduğu oranda oyuna gelmeme özelliğine kavuşabilir."

ABDULLAH ÖCALAN

TOPRAK Kanla sulanır Kürdistan'da

Bani

Mustafa, silahını ve dürbününü alarak, oturduğu kayanın dibinden yavaşça kalktı. Dürbünle etrafına bir göz gezdirdi. Çevrede kimse görünmüyordu. Tepeye yavaş yavaş tırmandı. Tepenin en sivri yerine kadar çıktı. Bir taşın üstüne çömelip, çevreyi görebildiği kadarıyla izledi. Çevre çok sakindi. Gidecekleri dağa hangi patikadan daha erken kavuşabileceklerini ve düşmanın muhtemelen pusu kurabileceği noktaları inceden inceye hesapladı. Güneş batmıştı.

Savaşçılar, yola devam etmek için teçhizat ve sırt çantalarını kuşanıp hazır bir vaziyette Mustafa'yı bekliyorlardı. Mustafa arkadaşlarını böyle hazır bir vaziyette görünce her zaman olduğu gibi, ciddi bir edayla:

"Herkes malzemesini kontrol etsin, hazırlıklar tamamsa yürüyüş düzenine geçelim" dedi.

Halil Rahman (KORKMAZ)

"Eksikliğimiz yok, biz hazırız. Yola devam edebiliriz" dedi. Ve "çevre sakin mi?" diye Mustafa'ya sordu.

Mustafa:

"Her şey tamam, yolumuz hayli uzak, eğer acele etmezsek yerimize kavuşmayabiliriz. Onun için biraz hızlı yürümemiz gerekir arkadaşlar" dedi.

Savaşçılar onar metre aralıklarla peşpeşe dizilerek yürüyüş düzenine geçip, dikkatli ve hızlı bir biçimde hareket ediyorlardı. Dört-beş saat yürüdükten sonra, önlerine Göksu Çayı çıkmıştı. Göksu Çayı'nın çok akıntılı bir şekilde aktığını gördüler. Hele hele bahar mevsiminde yüksek dağlarda eriyen karlar da eklenince daha da hırçınlaşıyor, kolay kolay geçit vermiyordu. Gecenin zifiri karanlığında fazla akıntılı olmayan bir noktayı tesbit etmek hayli zorlaşıyordu. Savaşçılar, derenin kenarında suyun sesine kulak kabartarak, yavaş yavaş hareket ediyorlardı. Akıntılı olmayan bir geçiş noktasını tesbit ederek, her savaşçı soyunup elbiselerini sırt çantalarının üstüne bağlayıp suya girdi. Kol kola tutuşup, adımlarını yavaşça kaldırıp ölçülü atıyorlardı. Derenin ortalarına doğru akıntı savaşçıları sürüklüyor, savaşçılar suyun akıntısına uyum sağlayarak ilerliyordu. Göğüslerine kadar suya gömülmüşlerdi.

Savaşçılar, yanlarına aldıkları fazla silahlardan birini suya düşürmüşlerdi. Karşı kıyıya geçtiklerinde iki savaşçı, suya düşen silahı sudan çıkarmak için tekrar suya daldı. Silahı bulamamışlardı. Silah arama faaliyeti epey zaman almış, savaşçıların önüne koydukları program alt-üst olmuş, dağlık alana ulaşmak için hayli gecikmişlerdi. Şafak sökmek üzereydi. Silahın düştüğü noktanın hizasındaki derenin kıyısına iki taşı üst üste koyarak bir işaret bıraktılar, güneş doğmadan bir an önce dağlık veya gündüz gizlenebilecek bir yere kavuşmak için hızlı hızlı yürüdüler.

Bir saat yol yürüdükten sonra, güneş doğdu. Savaşçıların gündüz ovada hareket etmesi sakıncalıydı. Silahlı olarak, gündüz hareket etmek partinin talimatlarına tersti. Bu nedenle bulundukları yerde hareket etmemek şartıyla güneşin batımını beklemek zorundaydılar. Birkaç incir ağacından oluşan, bahçe görünümünü andıran yerde, gündüzü geçirmeye karar verdiler.

Şerefli Köyü, 12 Eylül faşist cuntasından önce, faşistlerin bir yuvası durumundaydı. 12 Eylül'den sonra, sıkıyönetim komutanı Şerefli Köyü'nü Adıyaman'da "örnek köy" olarak ilan edip, köye "Atatürk" adını vermişti. Savaşçıların konaklandığı yer işte bu köydü.

Güneş, tüm doğaya yeni bir canlılık veriyordu. Toprağın, bitkilerin üzerindeki çiğ, buharlaşıp uçmuştu gökyüzüne doğru. Bahçeye doğru iki kişi geliyordu. Kamil, nöbetçiydi. Gelenleri dikkatle izledi. Gelenler bahçenin içine girmişti. Kamil, grup sorumlusu olan Mustafa'yı yavaşça uyandırdı:

"Bir kadın, bir erkek bahçeye girdi. Bahçenin sahibi olabilirler, bizi görürlerse hiç iyi olmaz" dedi.

Mustafa da Kamil'i onayladı. Halil Rahman, Ömer, Halef uyuyorlardı. Mustafa arkadaşlarını tek tek uyandırdı.

Mustafa:

"Arkadaşlar büyük ihtimalle bunlar bahçenin sahipleridir. Çalışmaya gelmişler. Bizi gördüklerinde akşama kadar alıkoyalım. Bizim açımızdan arazi oldukça elverişsizdir."

Her dört savaşçı da Mustafa'nın düşüncesine katıldılar. "Bu olumsuz koşullarda başka bir alternatif de yok" dedi, Halil Rahman Korkmaz:

Bahçenin içine giren kadın ve erkek tam da çalışacakları sırada, incir ağacının altında beş insanın oturduğunu farkettiler. Kadın ve erkek bir an için donakaldılar. Adeta şoke olmuş gibi bir halleri vardı. Savaşçıların güleryüzlü olmaları biraz rahatlatmıştı onları.

Mustafa ile Halil Rahman yerlerinden kalkarak onlara yaklaştılar. Her iki savaşçı kendilerinden emin, soğukkanlıydılar.

Mustafa:

"Bu bahçe sizin mi?" diye sordu karı-kocaya. Erkek başını hafif öne doğru eğerek "evet" dedi. Savaşçılar onların ruh halini anlamışlardı.

Mustafa:

"Bizden korkmanıza gerek yok. Bizden size herhangi bir zarar gelmez. Biz sizin ve tüm halkın dostuyuz" dedi.

Bahçe sahibi:

"Nerelisiniz" dedi.

Mustafa:

"Biz yabancı değiliz, çevre köylerde oturuyoruz. Yolumuz buradan geçiyordu. Biraz yorgunluğumuzu gidermek için dinleniyorduk" dedi.

Kadın ve erkek yaşamları boyunca böylesi insanlarla ilk kez karşılaşmışlardı. Tavırları, davranışları, konuşmaları çok yabancı geliyordu ve her şeyiyle apayrı bir dünyanın insanları olduklarını anlamışlardı. Bölgede Apocuların varlığından bahsediyordu millet. Acaba?..

Erkek:

"Ama sizin konuşmanız bizim bu yöreye benzemiyor. Ayrıca silahlarınız var. Yoksa siz polis misiniz?" dedi. (Polis deyimini köylü kurnazlığından kullanmıştı)

Mustafa:

"Biz PKK'liyiz. Halk arasında bize Apocu derler. Biz sizin için mücadele ediyoruz. Yani tüm insanların kurtuluşu için savaşıyoruz. Devlet sizin emeğinizi sömürüyor, haksızlık yapıyor. İşte bu haksızlığa karşıyız" dedi.

Mustafa'nın bu kısa konuşmasından sonra çift kendilerini daha da rahat hissetmeye başladı. Bu insanlardan kendilerine bir zararın gelmeyeceğini anlamışlardı. Mustafa'nın bu konuşması biraz da duygularını ifade eder gibi gelmişti. Ama...

Kadın:

"Abi, sizin burada olduğunuzu bilmiyorduk. Bahçede işimiz vardı, onun için geldik. Bugün çalışmasak da olur" dedi.

Mustafa:

"Bacı, siz işinize bakın, zaten işinize engel olmuyoruz. Gerekirse size yardım da ederiz" dedi.

Erkek:

"Sizi rahatsız etmemek için bugün çalışmayacağız. Bize izin verirseniz eve gitmek istiyoruz" dedi.

Mustafa:

"Size güveniyoruz. Ancak düşmanla savaş halindeyiz. Bu savaşımız gizlilik kurallarına dayalıdır. Çünkü, düşmanımız çok vahşi ve barbardır. İnsanlarımıza sırf "sen Apocuları gördün veya ekmek verdin" diye her türlü işkenceyi yapıyor, hapse atıyor, sürgün ediyor. Size de böyle bir zararın gelmemesi için, akşama kadar bahçenizde çalışın, akşam oldu mu, evinize gidersiniz, biz de kendi yolumuza. Böylece ne size bir zarar gelmiş olur, ne de bize" dedi.

Mustafa'nın konuşmasından ikna olmuş gibi bir tavırla işlerine koyuldular. Kazmalarıyla doğanın güzelliğini Mayıs'ın yeşilliğini bozuyorlardı adeta.

Güneşin yakıcılığı, canlıların su ihtiyacını daha da arttırıyordu. İnsanlar gölgeliklerde oturmayı tercih ediyordu. Savaşçılar incir ağacının gölgesinde bir çemberi andırır gibi bağdaş kurup öğle yemeğinin hazırlıklarını yapıyorlardı.

Kadın, çekine çekine utanır bir görünüm vererek savaşçılara yaklaştı. Ve gülümseyerek:

"Evde bir yaşında bir bebeğim var. Emzirmem lazım. Kocam yanınızda kalsın. Çocuğuma bakacak kimse yok evde. Bana izin verirseniz eve gidip bebeğimi emzireyim yoksa ölür" dedi.

Mustafa:

"Bacı, sen kocanın yanına git" dedi.

Kadın:

"Vallahi billahi hiçbir yerde ağzımı açmam" dedi.

Mustafa:

"Zaten ikinizi çağırıp sizinle biraz konuşmak istiyorduk. Sen şimdi git birazdan sizinle konuşacağız" dedi. Kadın kocasının yanına gitti.

Mustafa:

"Arkadaşlar bu kadının kötü bir niyeti olsa kocasının yanımızda kalmasını istemez. Herhalde bebeği var, onun için gitmek istiyor. Kaldı ki sabahtan beri davranışlarını izliyoruz kötü insanlara benzemiyorlar. Devrimcileri ilk olarak görmelerine rağmen, bize hemen ısındılar. Ayrıca kadını alıkoyarak köy halkı devrimcileri tanımadıkları için yanlış yorumlara yol açar. Bu da düşmanın propaganda aracı olur" dedi.

Savaşçılar kendi aralarında bir karara vardılar. Kadını eve gönderecek, kocasını yanlarında tutacaklardı. Kadının ağzını sıkı tutması halinde kocasını da iki saat sonra bırakacaklarını söylemek üzere karı-kocayı yanlarına çağırdılar.

Mustafa: Bakın, sabahtan beri hep beraberiz. Siz dürüst ve fakir insanlarsınız. Devlet her gün, her saat durmadan bizim aleyhimizde yalanlar uydurarak propaganda yapıyor. Emekçi halkımızın çoğu daha düşmanını, dostunu birbirinden ayırdedemiyor. Bizi görmeyenler, tanımayanlar devletin yalanlarına çabuk kanıyorlar. Devlet bu insanlarımızı kandırıp ihbarcılığa teşvik ediyor. Çok az kişi devletin yanındadır. Yani bilerek devlete uşaklık yapan ve ihbarcılık yapanların sayısı az. Bizim görevimiz de tüm insanlarımıza gidip gerçek dost ve düşmanı tanıtmak, halkımızın kanını emen devlete yardım edenleri özellikle ihbarcıları ortadan kaldırmaktır" dedi.

Kadın:

"Abi, kocam yanınızdadır. Ben deli miyim ki bir yerde birşey söyleyeyim. Kocamın başına neyin geleceğini bilirim. İnanın bana" dedi.

Kadını eve bırakmışlardı. Mustafa, kadının kocasına yönelik ülke, mücadele ve düşman hakkında, anlaşılır bir üslupla konuştu. Bir saat boyunca durmadan konuşmasını sür-

Devamı 23. sayfada